ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

τεύχος 4ο Νοέμβριος-Δεκέμβριος-Ιανουάριος
2013-2014

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Περιεχόμενα

•**Εισαγωγικό Σημείωμα** (σελ. 3)

•**Αναλύσεις - Κείμενα**

1."Σημειώσεις από τις όχθες του βούρκου" (σελ.4)
2."Η Νύχτα πέφτει στο Παλέρμο… Ξημέρωσε. Ο ρουφιάνος ανοίγει τα μάτια." (σελ.31)
3."Κούραση" (σελ. 35)
4."Προχωρώντας ανάμεσα σε ακίνητους κορμούς δέντρων" (σελ.36)
5."ΚΑΙΡΟΙ ΟΥ ΜΕΝΕΤΟΙ: Ανοιχτή Πρόταση με τη μορφή άτυπης επιστολής" (σελ.42)

•**Ενότητα Ψυχιατρεία**

1."Άσυλα φρενοβλαβών" (σελ.47)
2."0.56 Ψυχιατρεια" (σελ.48)

•**Αιχμάλωτοι Πολέμου** (σελ.49)

•**Σπύρος Μάνδυλας** (σελ.52)

• **Sebastián Oversluij** (σελ.55)

•**Για τους 5 αιχμάλωτους συντρόφους στην Ισπανία** (σελ.55)

•**Εισαγωγικό κείμενο εγχειρήματος Inter Arma** (σελ.62)

•**Αφιέρωμα**

"Bruno Filippi: Il Me Faut Vivre Ma Vie" (σελ. 64)

•**Μια σελίδα μια σφαίρα - Συντροφικά Εγχειρήματα** (σελ.70)

•**Πολεμικό Ανακοινωθέν** (σελ.74)

•**Τέχνη**

Χαοτενίες (σελ. 94)
1."Το αεράκι" (σελ.95)
2."Η Ζωή" (σελ.95)
3."Οι Λιτανείες του Σατανά" - Μπωντλαίρ (σελ.86)
4."Βραδινή Αρμονία" (σελ.96)
5."Ύμνος" (σελ.98)

το τεύχος αφιερώνεται στο σύντροφο
Sebastián Oversluij

Μηδενιστική Πορεία

Εισαγωγικό Κείμενο

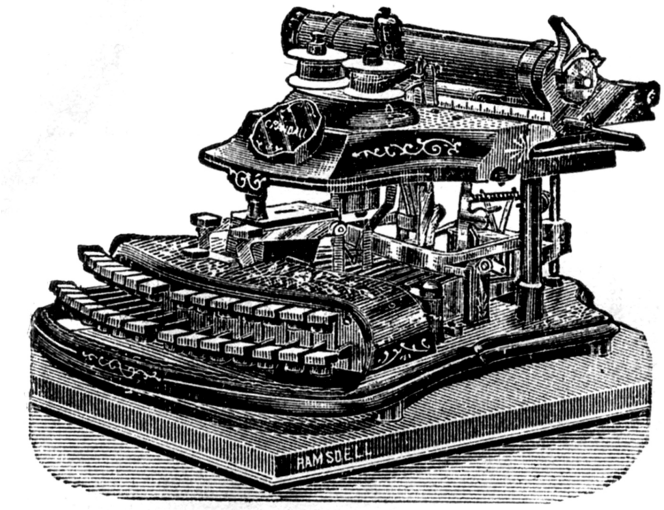

Η Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους αποτελεί διμηνιαίο μηδενιστικό έντυπο, το οποίο εκδίδεται από το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού.

Τόσο το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης, όσο και η Μηδενιστική Πορεία προέκυψαν από τη σύμπραξη μεμονωμένων μηδενιστών, οι οποίοι συγκροτήσαμε ένα άτυπο Μέτωπο στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής και της μη δέσμευσης.

Τα κείμενα που φιλοξενούνται στο παρόν έντυπο είναι είτε κείμενα της συντακτικής ομάδας της Μ.Π. και του Μετώπου, είτε αναδημοσιεύσεις κειμένων αναρχικών συντρόφων.

Σε όσους αναρωτηθούν το λόγο για τον οποίο παρότι αντικοινωνικοί αναρχικοί, επιλέγουμε να δώσουμε στις σκέψεις μας μία θέση στη δημόσια σφαίρα, απαντάμε ειλικρινά και όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα ότι αδιαφορούμε παντελώς για την κοινωνική απεύθυνση που θα έχει ενδεχομένως η Μηδενιστική Πορεία. Γράφουμε, εκθέτουμε τις ιδέες μας, απλώς και μόνο επειδή θέλουμε να τους δώσουμε μια θέση στον κόσμο. Ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Μ.Στίρνερ, γράφει:

"Μήπως γράφω από αγάπη στους ανθρώπους; Οχι, γράφω επειδή θέλω να δώσω ζωή στις σκέψεις μου. Κι αν προβλέπω ότι θα σας πάρουν την ηρεμία και τη γαλήνη σας, ή βλέπω τους αιματηρότερους των πολέμων και την πτώση πολλών γενεών να βλασταίνουν απ τον σπόρο τούτο -μολαταύτα θα τον σπείρω! Κάντε τον ό,τι θέλετε κι ό,τι μπορείτε- δουλειά δικιά σας και δεν μ απασχολεί! Ισως να χετε μόνο ταραχή, αγώνα και θάνατο -ελάχιστοι θ αντλήσουν χαρά! Αν είχα στην καρδιά μου το καλό σας, θα κανα σαν τα χριστιανικά καθεστώτα, που θεωρούν "ιερό καθήκον" τους να προστατεύουν τον κοσμάκη απ τα "κακά βιβλία"! Τραγουδάω γιατί είμαι τραγουδιστής, αλλά σας χρησιμοποιώ γιατί μου χρειάζονται αφτιά!"

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

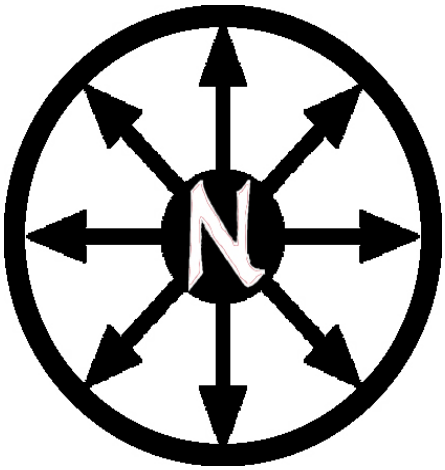

Συντακτική ομάδα Μηδενιστικής Πορείας για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

Το έντυπο θα διατίθεται προς το παρόν από χέρι σε χέρι και θα υπάρχει και σε ηλεκτρονική μορφή, για όσες/όσους ενδιαφέρονται. Η ανακοίνωση για τα νέα τεύχη θα γίνεται από το σάιτ Inter Arma.

Σημειώσεις από τις όχθες του βούρκου

Πρόλογος

"Αφιερωμένο στους πληβείους:
Η πτώση των λαών και της ανθρωπότητας
θα 'ναι το σημάδι της δικής μου ανύψωσης"
Μαξ Στίρνερ

Είναι φορές που, πιάνοντας την πένα, νιώθεις μια απαγοήτευση. Δεν είναι που δεν υπάρχουν πράγματα, που αξίζουν να γραφτούν, ούτε είναι που θεωρείς την αποτύπωση των σκέψεων κάτι αμελητέο και άχρηστο. Είναι που, ακόμα και όταν οι λέξεις ηχούν σαν εκρήξεις και καίνε σα σφαίρες, δεν μπορούν να συγκριθούν με τις πράξεις. Είναι που πάντα φοβάσαι μη γίνεις ο αραχνιασμένος θεωρητικολόγος, που πάντα μισούσες. Δυστυχώς, στις μέρες μας έχουμε πολλούς γραφιάδες, αλλά λίγους πολεμιστές. Παρ' όλα αυτά, γράφω. Δεν παραπονιέμαι, ούτε λέω πως το κάνω με το στανιό. Η πραγματικότητα, όμως, παραμένει και πρέπει να καταγράφεται, αν θέλουμε να είμαστε συνεπείς τόσο με τις αρνήσεις μας, όσο και με τις αδυναμίες και τις αντιφάσεις μας. **Ο μαζάνθρωπος, απογυμνωμένος καθώς είναι από κάθε έννοια ατομικότητας και νιώθοντας την ύπαρξη του "δυνατή" και υποφερτή μόνο ως ανώνυμος μέσα στο κοπάδι, ψάχνει μέρος να κρυφτεί, όταν χίλια μάτια βρίσκονται στραμμένα πάνω του. Αντίθετα, ο Μοναδικός, ο εγωιστής γελάει ειρωνικά και πετάει την αλήθεια του στα μούτρα των θεατών του Κολοσσαίου και των υπανθρώπων με τις καμπαρντίνες που τον καραδοκούν.**
Δεν πιστεύω σε κανέναν διαχωρισμό ρόλων. Η ιστορία έχει δείξει πως εκεί, που βλασταίνει η αυθεντική αναρχική επίθεση, οι ρόλοι πεθαίνουν. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν συγκεκριμένα πράγματα με συγκεκριμένες στοχεύσεις, που χρειάζεται να γίνουν. Σε κάθε στιγμιότυπο του πολέμου, **επιλέγεις ένα χαράκωμα.** Δεν είναι ούτε ισόβιο, ούτε για πάντα αναγκαίο. Κάνεις αυτήν την επιλογή, βάζοντας στην εξίσωση τα στιγμιαία θέλω σου, την ψυχοσύνθεσή σου, τις ανάγκες του αγώνα σου και τα συμφραζόμενα, στα οποία ζεις. Δεν υπάρχει μοναδική λύση στην εξίσωση. **Υπάρχει η δική σου λύση.** Έτσι, λοιπόν, θεωρώ πως στην παρούσα συγκυρία του καθολικού φόβου και της επαίσχυντης αυτοκαταστολής, της κρατικής στρατηγικής επιλογής του αφανισμού της εξέγερσης και της προοδευτικής πολυεπίπεδης μαζικής εξαχρείωσης, πρέπει να υπάρχουν και κάποιοι, που μιλάνε και γράφουν δημόσια. Ούτε στιγμή να μην τους πάρετε για "θεωρητικούς" του αγώνα, τουλάχιστον όχι εμένα. Υπάρχουν πολλοί ικανότεροι εμού για αυτήν την "τιμή" και ευτυχώς, ούτε εκείνοι τη θέλουν. Η ανάγκη της ύπαρξής τους, όμως, σε αυτήν την πρώιμη φάση του αγώνα είναι επιτακτική. Είναι το αποτέλεσμα μιας **δημιουργικής ένωσης**. Από τη μία, εκφράζουν την ατομική τους κοσμοθεωρία και από την άλλη, γίνονται το μεγάφωνο μιας συλλογικής ανταρσίας ατομικοτήτων, που φουντώνει υπόγεια, αργά, αλλά σταθερά. Είναι το ανάχωμα στην κατασυκοφάντηση των ανταρτών και των αιχμαλώτων από τους μετρίους, τα καθεστωτικά φερέφωνα και τους αναρχικούς των καφενείων . Είναι εκείνοι, που επιλέγουν να παίρνουν δημόσια θέση, όντας στο δημόσιο πεδίο μάχης, όταν το κράτος ετοιμάζει νέες κατασταλτικές επιχειρήσεις και σπέρνει το φόβο για να θερίσει αντιδράσεις και υποταγή. Είναι εκείνοι, που συνθέτουν την αποσπασματική πραγματικότητα και των δύο στρατοπέδων, με σκοπό να ωθήσουν την εξέγερση μπροστά.
Από ένα τέτοιο, ιδιαίτερα λασπερό, χαράκωμα γράφεται και αυτό το κείμενο, προσπαθώντας να καλύψει συνθετικά όλες τις παραπάνω ανάγκες σε μία και μοναδική τοποθέτηση. Ο πληθυντικός, που χρησιμοποιείται στο κείμενο, δεν απαντά σε κάποια ανύπαρκτη ανάγκη συλλογικής φαινομενικότητας και κύρους των λεγομένων μου. Χρησιμοποιείται, γιατί ενώ είναι οι δικές μου θέσεις που εκφράζονται (και για τις οποίες έχω την απόλυτη ευθύνη), παρ' όλα αυτά έχουν συμβάλλει στην αποκρυστάλλωση τους άλλοι/ες σύντροφοι και συντρόφισσες και είναι εκείνοι/ες, που θέλω έτσι να τιμήσω. Οι ίδιες αυτές θέσεις είναι τρανή απόδειξη της όμορφης συνεύρεσης του ατομικού και του συλλογικού, η οποία είναι δυνατή, μόνο όταν η

αφετηρία είναι το πρώτο.
Επίσης, να αναγνωρίσω **αυτοκριτικά** πως πολλές φορές έχουμε κινδυνέυσει να εγκλωβιστούμε (ή έχουμε όντως εγκλωβιστεί) σε μια άγονη αντιπαράθεση με τους πορφυρούς κήρυκες του φόβου. Το λέω αυτό γιατί ένα μεγάλο κομμάτι του κειμένου κινείται σε αυτό το πλαίσιο. Όμως, στη συγκεκριμένη συγκυρία, **είναι απαραίτητο να πολεμήσουμε και εναντίον της λάσπης και του χαφιεδισμού,** ώστε να μην "παίζουν μόνοι τους μπάλα" στη δημόσια σφαίρα. Ακόμα, αναγνωρίζω, πάλι με διάθεση αυτοκριτικής, πως κατά καιρούς ίσως έχουμε τσουβαλιάσει άδικα. Όσο έρχεται κανείς σε στενότερη επαφή με τον κοινωνικό και κινηματικό βούρκο, τόσο μαθαίνει να εκτιμάει την εξεγερτική ζωτικότητα και την αξιοπρέπεια, οι οποίες, όπως και τα αντίθετά τους, βρίσκονται παντού, σε όλους τους χώρους και κύκλους. Τελειώνοντας την υφολογική ιχνηλασία, να σημειώσω πως τα "τσιτάτα", που βρίσκονται διάσπαρτα στα κείμενα, δεν αποτελούν σφραγίδες κύρους. Απλά, θεωρώ πως όταν κάτι έχει γραφτεί τόσο καλά, δεν έχει πολύ νόημα να το ξαναγράψεις εσύ, ειδικά όταν συμφωνείς. Επίσης, τα φίλια αποσπάσματα, σα συνολική εικόνα, καταγράφουν μια λεπτή μαύρη γραμμή, που ενώνει τους εξεγερμένους της σκέψης και της πράξης, όλων των τόπων και των εποχών. Όσο για εκείνα, που παραπέμπουν σε σκέψεις και λόγια αντιπάλων και εχθρών, εντάσσονται σε δύο κατηγορίες. Η μία είναι εκείνα τα αποσπάσματα, που καταγράφουν τη στρατηγική και το σχεδιασμό του αντιπάλου. Η άλλη μορφοποιείται από την πεποίθηση πως **υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι, που κατάλαβαν σε βάθος την ανθρώπινη φύση, τις καταστάσεις, που αυτή γεννά ή μπορεί να γεννήσει και τη φύση των μαζών και των ατόμων: Οι πιο σκληροί και έξυπνοι εξουσιαστές και οι πιο όμορφοι και δυνατοί εξεγερμένοι. Εγώ απαλλοτριώνω εργαλειακά και από τα δύο.** Όταν κάτι είναι εύστοχο και ωθεί τη σκέψη να κάνει βήματα μπροστά, είναι θεμιτό (για να μην πω αναγκαίο) να χρησιμοποιείται από τη συνειδητοποιημένη ατομικότητα. Ο διορατικός και χωρίς συμπλέγματα αναγνώστης διαβάζει πρώτα το οπισθόφυλλο και την εισαγωγή ενός βιβλίου και μετά το συγγραφέα του.
Κλείνοντας αυτόν το μακροσκελή αλλά αναγκαίο πρόλογο, θέλω να στείλω έναν αποχαιρετισμό τιμής και σεβασμού στο σύντροφο **Sebastián Oversluij Seguel**, που έπεσε μαχόμενος από τις σφαίρες ενός μαντρόσκυλου του Κεφαλαίου, κατά τη διάρκεια ληστείας τράπεζας στη Χιλή. Απεχθάνομαι τη φιγούρα του ήρωα, αλλά απεχθάνομαι ακόμα περισσότερο τις μεταμοντέρνες και υποκριτικές μικρογραφίες των "αντι-ηρώων". **Στο δικό μου αξιακό κώδικα, όταν κάποιος αξίζει το σεβασμό και την αναγνώριση, πρέπει να τη λαμβάνει, τόσο στη ζωή, όσο και στο θάνατο.** Να στείλω, επίσης, έναν χαιρετισμό αλληλεγγύης και μια ζεστή αγκαλιά στις συντρόφισσες και στους συντρόφους, που έχουν αιχμαλωτιστεί από τον εχθρό, στους φυγάδες, στους δεκάδες αντάρτες, στη Μόνικα και στον Φρανσίσκο, που αποδεικνύουν πως η εξέγερση είναι διαρκές στοίχημα, στα αλάνια της Συνωμοσίας, που έχουν το θάρρος να τα βάλουν με όλον τον συρφετό των φοβισμένων, στον ανυπότακτο οικοαναρχικό μαχητή Marco Camenisch, που η αξιοπρέπειά του φωτίζει τα ελβετικά μπουντρούμια και στα αδέρφια μου Σπύρο και Ανδρέα. Τέλος, γράφοντας τις πρώτες παραγράφους του κειμένου, με συντρόφευε ένα ευχάριστο ειρωνικό μειδίαμα. Θέλω να στείλω έναν χαιρετισμό στον υπαίτιο, ακόμα και αν εκείνος δεν τον διαβάσει πιθανότατα ποτέ, σε αυτόν το γερόλυκο της Εξέγερσης από το Νότο, του οποίου μόνο και μόνο η παρουσία, παρ' όλο που βρίσκεται στη δύση της ζωής του, αρκεί για να τρομοκρατήσει τόσο τους εξουσιαστές, ώστε να τον απελάυνουν και να του απαγορεύουν την είσοδο στην επικράτεια τους, κατατρομαγμένοι.

Ι. Ο φόβος φυλάει τα έρμα

"Είμαστε οργισμένες ατομικότητες, οι οποίες το μόνο που θέλουν είναι να κάψουν την κοινωνία.
Μόνο οι δειλοί -ακόμα και οι αυτοαποκαλούμενοι αναρχικοί- βλέπουν την φωτιά να υψώνεται και να καλύπτει τον ουρανό με σκοτεινούς καπνούς και δεν κάνουν τίποτα. Οι δειλοί είναι αναπόσπαστα κομμάτια της κοινωνίας, που πάντα περιμένουν για την «σωστή στιγμή», προσπαθώντας να διατηρήσουν τις ζωές τους σε άνετα πλαίσια. Και δηλώνουμε τους δειλούς ως εχθρούς μας, τους οποίους θα κυνηγήσουμε επίσης. Στο μέλλον, δεν θα λυπηθούμε αν στις δράσεις μας που επιτιθέμαστε στην κοινωνία, διακινδυνεύσουμε τη ζωή κάποιου.

Θα περιορίσουμε τους επαναστατικούς χαιρετισμούς μας, στους συντρόφους, οι οποίοι κατά την κρίση μας είναι επαναστάτες. Δεν θα αφήσουμε η φωτιά μας να ζεστάνει τους «αθώους», τους «ρεφορμιστές», τους «ειρηνιστές», τους «επίσημους και επικριτικούς αναρχικούς», τους «αναρχικούς του facebook» και άλλους δειλούς. Οι δράσεις μας πάντα είναι μόνο για τους εαυτούς μας, για τις ατομικιστικές μας αξίες και για τους επαναστάτες συντρόφους."

Πυρήνας Θυμού - Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης/FAI/IRF, απόσπασμα από την ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό εμπορικής περιοχής στην Τζακάρτα της Ινδονησίας

Όσο τα πρόβατα βελάζουν...

Υπάρχει ένα σταθερό, πλέον, σώμα αντιλήψεων, που βασιλεύει στον εγχώριο αναρχικό "χώρο". Είναι ένα μείγμα ιδεοληψίας, φόβου, τήρησης των παραδόσεων, απελπιστικής άγνοιας, θλιβερής νομιμοφροσύνης και επαρχιώτικου τοπικισμού. Αυτό το ηθικό και θεωρητικό σύμπλεμα, παράγει την ελληνική βερσιόν του κοινωνικού αναρχικού (πότε κομμουνιστή, πότε συνδικαλιστή, πότε αγωνιστή γενικώς και αορίστως, μα ποτέ εξεγερμένου), κατά τα ψυχογραφικά πρότυπα του "Έλλην και χριστιανός ορθόδοξος".

Στο άκουσμα, λοιπόν, του χτυπήματος εναντίον της Coca-Cola και της Nestle από τον Πυρήνα "Νίκολα και Αλφρέντο" της FAI/IRF, η χριστεπώνυμη πλέμπα και το παπαδαριό του αναρχισμού, άφησε τους ιερούς ναούς της Ιδέας και βγήκε παγανιά. Ξεκρέμασε τις εικόνες των προφητών και των αγίων, άνοιξε ευλαβικά τις γραφές και άρχισε να ψάλλει οργισμένα για τον Άνθρωπο, το Καλό και την Ηθική, φοβερίζοντας τους άπιστους.

Θα ασχοληθούμε με τα επιχειρήματα των ηλιθίων, **μόνο και μόνο για να καταδείξουμε την κατρακύλα και την καταφανή δειλία τους**, αντιπαραθέτοντας σε αυτές μία επιθετική, τολμηρή, εξεγερτική αναρχική οπτική. Μέσα στα ποτάμια οχετού, που εκτοξεύθηκαν εναντίον των συντρόφων, υπήρξαν ανακρίβειες, ασχήμιες, προσβολές και συκοφαντίες. Οι αντάρτες πόλης, λόγω της φύσης του αγώνα τους, πολλές φορές δεν είναι πρακτικά σε θέση να απαντήσουν και αυτό είναι που εκμεταλλεύονται οι βδέλλες της πολεμικής. Όμως, οι αντάρτες δεν είναι μόνοι τους, κουφάλες. Δεν θα απαντήσουμε στη θέση τους, άλλωστε δεν το χρειάζονται. **Όμως, για εμάς, η συντροφικότητα δεν σημαίνει πισώπλατα μαχαιρώματα και άδειασμα, όταν σφίξουν οι κώλοι από την καταστολή. Σημαίνει στήριξη στα δύσκολα, αδιάλλακτη αλληλεγγύη και συνέργια.** Μπαίνουμε οδόφραγμα στη λάσπη όχι ως "οπαδοί" ή "πολιτικός βραχίονας", άλλα ως αδέλφια δίπλα σε αδέλφια. Στεκόμαστε στο ύψος τον περιστάσεων, από το παράλληλο μονοπάτι αγώνα, που έχουμε διαλέξει, από το δικό μας μετερίζι, τη δική μας θέση στα χαρακώματα του πολέμου.

"Όσο το "κίνημα" σκέφτεται με δικονομικούς όρους, όσο τις κινήσεις του της ορίζει η καταστολή, όσο προσπαθεί να διασπάσει το αδιαίρετο θεωρία-πράξη, τόσο είναι σίγουρο ότι θα συνεχίσει να χάνει την επικινδυνότητά του, τις δομές του, τους ανθρώπους του… Κάποιοι αναρχικοί θα προσγειωθούν απότομα πέφτοντας από το σύννεφο της "κοινωνικής απεύθυνσης"- χαμένοι στο όνειρο της "λαϊκής επανάστασης", αφού πλέον ο "χώρος" υιοθετεί διασκευασμένες απόψεις αριστερισμού, με μια υποτιθέμενη δόση αντικρατισμού• ένα είδος αντιπολίτευσης."

Σπύρος Μάνδυλας, αναρχικός αιχμάλωτος πολέμου

"Όλες οι μορφές βίας ενάντια σε ανθρώπους και περιουσίες, οι γενικές απεργίες, η κλοπή ακόμα και οι εξημερωμένες ενέργειες, όπως η κοινωνική ανυπακοή, συνιστούν μια χρήση βίας για να επιβάλλει κάποιος τη θέληση του. Το να αρνείσαι την επιβολή της θέλησης σημαίνει να γίνεις τελείως παθητικός-ένας σκλάβος. Αυτή η αντίληψη της αναρχίας την κάνει έναν κανόνα που ελέγχει τις ζωές μας και αυτό είναι κάτι οξύμωρο."

Feral Faun, "Οι μπάτσοι μέσα στα κεφάλια μας"

Αριστεροί στη θέση των αριστερών

Τηρώντας την καθεστωτική σιγή ασυρμάτου, η αριστερά δεν έβγαλε κιχ. Κανείς δεν θέλει τρομοκρατημένες μάζες τα Χριστούγεννα. Είναι επιβλαβές για την οικονομία και τη μητροπολιτική ομαλότητα. Τη θέση, λοιπόν, της αριστεράς, κάλυψε επάξια το νέο αξιοθαύμαστο υβρίδιο των αναρχο-αριστερών. Είναι πραγματικά αστείο και θλιβερό, το πόσο τα επιχειρήματά τους μοιάζουν με εκείνα των κόκκινων ομόσταβλών τους.

Οι μάζες, λοιπόν, τρομοκρατήθηκαν και απειλήθηκαν. Εκατομμύρια άνθρωποι κινδύνευσαν να δηλητηριαστούν. Αθώα παιδάκια, φτωχοί, προλετάριοι έζησαν μόνο από θαύμα. Πρέπει να είσαι **απελπιστικά ηλίθιος**, για να πιστεύεις πως 105 **αδιάθετα**, μολυσμένα μπουκάλια έθεσαν σε κίνδυνο 10.000.000 ανθρώπους. Πρέπει να είσαι **σταλινοτραφής γκεμπελίσκος**, για να υποστηρίζεις πως ενώ κανένα μεγάλης εμβέλειας καθεστωτικό μέσο, με εξαίρεση τον έναν παραλήπτη της ανάληψης και 1-2 ιντερνετικά μέσα, δεν έπαιξε το θέμα, αλλά αντιθέτως, το θάψανε, παρ' όλα αυτά, όλοι οι Έλληνες έμαθαν για την ενέργεια και πανικοβλήθηκαν. Ακόμα και σήμερα, ούτε το ένα χιλιοστό του πληθυσμού δεν γνωρίζει τι έχει συμβεί, καθώς ακόμα και τα λίγα διαδικτυακά μέσα που ασχολήθηκαν, έπαιξαν στην πλειοψηφία τους τις ανακοινώσεις της Coca-Cola και του ΕΦΕΤ και όχι την ίδια την ενέργεια. Πρέπει να είσαι **λοβοτομημένος πασιφιστής** ή **χριστιανός ιεροκήρυκας**, για να μιλάς για "αυταξία της ανθρώπινης ζωής". Έχετε, όμως, δυο μέτρα και δύο σταθμά. Σύμφωνα με τους δικούς σας, λοιπόν, ορισμούς, μια εκτέλεση π.χ. είναι το ίδιο βίαιη, εξουσιαστική και απάνθρωπη είτε την κάνει ο κρατικός δήμιος, είτε ένας αντάρτης πόλης. Είναι το ίδιο βίαιη, εξουσιαστική και απάνθρωπη είτε τη διαπράττουν οι οπλισμένοι προλετάριοι, είτε μια οπλισμένη μειοψηφία. Μέσος δρόμος δεν υπάρχει. Είστε αιχμάλωτοι της δικής σας λογικής. Διαλέξτε, επιτέλους, τι από τα παραπάνω ισχύει. **Διαλέξτε, λοιπόν, είστε ιεραπόστολοι ή πολιτικάντηδες; Εμείς λέμε το δεύτερο.** Πρέπει να είσαι, τέλος, σε τεράστια θεωρητική και αντιληπτική ένδοια, για να θεωρήσεις το συγκεκριμένο κείμενο "μισανθρωπικό", όταν σε παραπάνω από το μισό, αρθρώνεται η πιο κλασική οικοαναρχική, βιοκεντρική θεώρηση, που μπορεί κανείς να διαβάσει. Πουθενά δεν δέχεται ο άνθρωπος επίθεση ως τέτοιος. Αντίθετα, καλείται να μποϋκοτάρει τα προϊόντα, αφού του ξεκαθαριστεί τρεις φορές πως δεν είναι στόχος. Ανάθεμα, όμως, αν έστω οι μισοί από τους επικριτές διάβασαν καν την ανάληψη... Εμείς, από την άλλη, δεν είμαστε ανθρωπιστές και ακόμα και αν η επίθεση ήταν όντως αυθεντικά μισανθρωπικού χαρακτήρα, θα τη στηρίζαμε ακόμα πιο θερμά. **Γιατί έχει έρθει ώρα να τελειώνουμε με τον ευτελισμό των νοημάτων από τους "ανατρεπτικούς" κύκλους.** Όσο και να ταράζει τα γέρικα αντανακλαστικά, εμείς δεν υιοθετούμε τα νοήματα του εχθρού. Ο μισανθρωπισμός στοχεύει πρώτα τον Άνθρωπο και κατεβάζει την ανθρωπινότητα στο επίπεδο του γήινου. Και σε αυτό το επίπεδο, όλοι κρίνονται, χωρίς εγγενή αξία.

"Εάν εσείς θεωρείτε τους εαυτούς σας ανθρωπιστές, Εγώ δεν είμαι τέτοιος. Γιατί εσείς θάψατε το Θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο του μνήμα σκούξατε: «Ζήτω ο Άνθρωπος»."

Niger Lupus Negationis, "Μηδενισμός και Οργάνωση"

"Ανθρωπότητα: Λέξη αφηρημένη, με την κακή έννοια, φουσκωμένη από δύναμη και στερημένη αλήθειας. Απαίσια μάσκα, κολλημένη σε πρόσωπα άσχημα και αποκρουστικά, χυδαίων κατεργάρηδων, για να κυριαρχήσει πάνω στον χονδροειδώς αισθηματικό, λαό των ηλιθίων και ανόητων.
Άνθρωπος: Ένα άτιμο αμάλγαμα σκλαβιάς και τυραννίας, φετιχισμού και φόβου, ματαιοδοξίας και άγνοιας. Η πιο μεγάλη προσβολή, που μπορεί κανείς να κάνει σε ένα γάιδαρο, είναι να τον αποκαλέσει άνθρωπο."

Renzo Novatore, "Τα Αποφθέγματά μου"

"Ας ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν, πως η ενέργεια αυτή, όπως και κάθε αντίστοιχου είδους και ύφους δολοφονική ενέργεια, ρετουσαρισμένη με «αντιεξουσιαστικό» περιτύλιγμα και «επαναστατικούς» φιόγκους, είναι για εμάς έργο εγκληματιών."

Κείμενο των "συντρόφων" για την Αναρχική απελευθερωτική δράση για την ενέργεια, 25/12/2013

Πέρα, λοιπόν, από τους τσαρλατάνους, που μοιάζουν περισσότερο με τριτοκλασάτους δημοσιογραφίσκους επαρχιακού καναλιού, παρά με αναρχικούς, είχαμε και το "σοβαρό" αντίλογο, βασισμένο σε "πάγιες θεωρητικές και ηθικές αξίες του αναρχισμού". "Ο αναρχισμός είναι ουμανιστική θεώρηση", μας λένε με ύφος προφέσσορα. Ο ανθρωπισμός σας, σεβασμιότατοι, είναι μια φενάκη. Είναι ένα ιδεολόγημα του Διαφωτισμού, που εφευρέθηκε ως στήριγμα στις νεόδμητες αστικές κοινωνίες και τα κράτη τους, με σκοπό να πάρει τη θέση του Θεού στο βωμό του Ιερού, παρέα με τη Λογική και το Νόμο. Ούτε από καταβολής κόσμου υπήρχε, ούτε είναι κάτι εγγενές στην ανθρώπινη φύση. Η ανθρωπότητα είναι μια φαντασιακή κοινότητα των εξουσιαστών, καθώς τίποτα δεν συνδέει πραγματικά όλους τους ανθρώπους μεταξύ τους, παρά μόνο η βιολογική τους υπόσταση. Αυτή και τα συμφέροντα της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Και επειδή αδυνατούμε να πιστέψουμε πως είστε τόσο ανόητοι, ώστε να πιστεύετε πως το βάδισμα στα δύο πόδια αποτελεί βάση συλλογικοποίησης, θεωρούμε πως απλά πλέετε σε μια θάλασσα πούρας μεταφυσικής. Έχετε δίκιο, ο αναρχισμός, ως αυθεντικό παιδί του Διαφωτισμού, είναι ουμανιστικός. **Η αναρχία, όμως, όχι. Η αναρχία δεν είναι ιδέα, όπως το Ανθρώπινο είδωλό σας, ούτε ένα κοινωνικό σχεδιάγραμμα, στο οποίο προβάλλονται ιδεοληψίες και φαντασιακά μελλοντικών ουτοπικών κοινωνιών. Είναι τραγική ειρωνία το γεγονός πως τα χαρακτηριστικά, με τα οποία περιγράφετε τις μελλοντικές ουμανιστικές σας ουτοπίες, είναι βασικά μη-ανθρώπινα. Η αναρχία είναι βίωμα στο τώρα, είναι ο πόλεμος ενάντια σε κάθε δεσμό, τόσο υλικό όσο και ιδεολογικό. Είναι μια διαδικασία απελευθέρωσης στιγμών και τόπων, είναι μια υπαρξιακή ανταρσία με αφετηρία τη συνείδηση του καθενός και όχι την φωνασκούσα, βαθιά υποταγμένη μάζα, που καμώνεται την επαναστατημένη, όταν καμιά φορά ο ήχος του άδειου της στομαχιού ακούγεται δυνατότερα από το μαστίγιο του αφέντη της.**

Πρέπει, δυστυχώς να εξηγούμε μονίμως τα αυτονόητα. Για να γίνει κατανοητό το μισανθρωπικό μας πρόταγμα, κάνουμε, λοιπόν, σύντομα την προφανή δίακριση μεταξύ του ανθρώπου, ως ζωικό είδος και βιολογική υπόσταση και του Ανθρώπου, εναντίον του οποίου στρεφόμαστε, ως την κύριαρχη εκείνη έννοια, που αποτελείται από όλα τα χαρακτηριστικά, που προσέδωσαν οι αστικές επαναστάσεις σε αυτό που διάλεξαν να αντικαταστήσει το χριστιανικό Θεό, στο βάθρο του ιερού. Ο Άνθρωπος είναι ένα ιδεολόγημα. Ακολουθείτε την αντίστροφη μέθοδο από εκείνη που περιγράφει ο Μπακούνιν ως γενενησιουργό του φαντάσματος του Θεού. Εκεί, ο άνθρωπος πήρε τα "καλύτερα" χαρακτηριστικά του και τα πρόβαλλε στον ουρανό. Εσείς παίρνετε άκριτα το ίδιο φορτίο, το ίδιο ψεύτικο είδωλο και το προβάλλετε πίσω στη γη, φτάνοντας στο σημείο να υποστηρίζετε πως είναι καθολική ανθρώπινη ιδιότητα, όταν χιλιάδες χρόνια ιστορικής πραγματικότητας σας διαψεύδουν οικτρά. Ο Άνθρωπός σας είναι ένας φαινομενικά πιο γήινος Θεός της νεωτερικότητας, ένα φάντασμα, που στοιχειώνει τα μυαλά, όπως κάθε άλλο. Ο Θεός, ως κεντρική ρυθμιστική αξία, έχει πεθάνει. Τον σκότωσε ο Άνθρωπος. Τώρα είναι καιρός να πεθάνει και αυτός και να φροντίσουμε αυτήν τη φορά να ανατινάξουμε και τον ίδιο το βωμό. **Η εξεγερμένη ατομικότητα είναι ο φονιάς του Ανθρώπου, καθώς είναι ακόμα μια αλυσίδα, ακόμα ένα εμπόδιο προς την αυτοπραγμάτωση. Και ο μηδενισμός είναι το μαχαίρι.** Και για να σας βγάλουμε από τα δύσκολα ηθικά διλήματα, μην άγχεστε για το αν η επανάσταση σας "θα στήσει κρεμάλες", όπως βαρετά επαναλαμβάνετε, χρησιμοποιώντας ένα πετσοκομμένο τσιτάτο, για να δώσετε μια επίφαση εγκυρότητας στον ιδεαλισμό σας. Υποσχόμαστε να αναλαβουμε πρόθυμα αυτό το δυσάρεστο για εσάς έργο...

"Από τους χριστιανούς μέχρι τους αναρχικούς, όλοι οι ηθικιστές επιμένουν ότι πρέπει να κάνουμε ένα διαχωρισμό μεταξύ της ελευθερίας, που βασίζεται στην υπευθυνότητα και της άδειας, που βασίζεται στο καπρίτσιο και το ένστικτο. Τώρα είναι καλό να το εξηγήσουμε. Η ελευθερία, που σε όλες της τις εκδηλώσεις είναι ελεγχόμενη, χαλιναγωγημένη και καθοδηγούμενη από τη λογική, δεν είναι ελευθερία. Γιατί της λείπει ο αυθορμητισμός. Άρα, της λείπει η ζωή.

Enzo Martucci, "Και γελώ..."

Όμως, υπάρχει και κάτι άλλο, στο οποίο πρέπει να σταθούμε, αν θέλουμε να κάνουμε ολιστική περιγραφή

και κριτική. Ο ουμανισμός δεν έρχεται μόνος του. Φέρνει μαζί του όλες τις συγγενικές αλυσίδες. "Δεν είναι δίκαιο, οι μάζες είναι αθώες", "ο κομμουνισμός είναι το μόνο δίκαιο σύστημα, η κοινωνία του η μόνη ισότιμη κοινωνία" κραυγάζετε. Ισότητα και Δικαιοσύνη είναι οι μικρές και εξίσου άσχημες αδελφές του Ανθρώπου. Τι είναι η Ισότητα; Μια φαντασιακή θέσμιση, που προβάλλεται στα άτομα. **Οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι, ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι.** Για να είναι ίσοι, πρέπει να είναι δεμένοι στην ίδια μαζική συγκρότηση, η οποία καπαπνίγει την όμορφη διαφορετικότητα, ακρωτηριάζει και στιγματίζει τη δύναμη, που έχει ο καθένας σε κάποιο τομέα και στην ουσία, δημιουργεί αυτό που υποτίθεται πως καταπολεμάει. Επειδή η ισότητα, από μόνη της, είναι παντελώς κενή περιεχομένου, ακριβώς επειδή δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, πρέπει να υπάρχουν τα δικαιώματα και βέβαια, ένας κεντρικός ρυθμιστής, που να τα μοιράζει ισότιμα. Δεν υπάρχει ισότητα χωρίς να υπάρχει κάτι, ως προς το οποίο οι άνθρωποι πρέπει να είναι ίσοι. Δηλαδή, δεν υπάρχει ισότητα χωρίς δικαιώματα. Και δεν υπάρχουν δικαιώματα χωρίς κάποιον κεντρικό πάροχο, είτε αυτός είναι το κράτος είτε η κοινωνία σαν σώμα. Το άτομο δεν είναι υποχρεωμένο να ζητιανεύει δικαιώματα από κανέναν, απλά για χωρέσει στα καλούπια της εξουσίας. Έγκειται στο πώς εκμεταλλεύεται τις δυνατότητες και τις ελλείψεις του, για να αποκτήσει αυτό που θέλει. Δεν έχει ανάγκη από κανένα Δίκαιο, να του ορίζει τι μπορεί και τι δε μπορεί να κάνει. Η διαιτησία έχει και αυτή νόημα, μόνο αν υπάρχει διαιτητής. **Η μέγιστη δυνατή ελευθερία μπορεί να υπάρξει μόνο σε ένα άνισο και άδικο περιβάλλον, όπου τα άτομα θα αλληλεπιδρούν θετικά ή αρνητικά, όπως εκείνα επιλέγουν, πάνω σε μια χαοτική συνθήκη, στην οποία οι όποιες σταθερές θα είναι προσωρινές και αποτελέσματα των συμφωνιών ή των συγκρούσεων μεταξύ των ατόμων.** Αυτή η ελευθερία, το όμορφο χάος σας τρομάζει, γιατί είστε στην πραγματικότητα το ίδιο μαζάνθρωποι με τα υποκείμενά σας. Η αυτοκυριότητα σας βαραίνει και η ελευθερία σε μεγάλες δόσεις σας πνίγει. Παραδεχτείτε, τουλάχιστον, πως αυτό που προτείνετε είναι απλά μια εναλλακτική, μια αλλαγή παρόχου και διαιτητή και όχι ο θάνατος της εξουσίας. Απλά, αντικαθιστάτε τους σημερινούς αφέντες, με τον συλλογικό, απρόσωπο (και άρα πιο δύσκολο να νικηθεί) κυρίαρχο λαό.
Και ας προσέξουν εκείνοι, που κουτοπόνηρα επισημαίνουν πως ο ατομικισμός είναι συνθετικό στοιχείο του άναρχου καπιταλισμού και του ακραίου νεοφιλελευθερισμού, γιατί αυτό το μαχαίρι κόβει κυρίως τον χρήστη του. Μπορεί η επισήμανση να είναι μια υπαρκτή πιθανότητα, όταν από τον ατομικισμό λείπει το αναρχικό πρόσημο, στον κομμουνισμό, όμως, δεμένος καθώς εκείνος είναι με την μαζική συκρότηση ή έστω με τη συλλογική εξουσία σε μη μαζικές εκδοχές του (πρωτογονισμός, κοινοτισμός κλπ.), **είναι βεβαιότητα η συντήρηση της καταπίεσης των ατόμων, αλλά και της πηγής του φασισμού, που δεν είναι άλλη από την ομοιογένεια και αδυναμία της μάζας.**

"Ο πιο χαμερπής από τους σκλάβους είναι εκείνος, που είναι χαρούμενος που είναι σκλάβος.
Οπότε, παραδεχτείτε το: με πολλούς τρόπους, ο σκλάβος είναι τόσο απεχθής όσο και ο αφέντης του.
Αν τρέμει από δειλία μπροστά στον ανώτερο του, παίρνει την εκδίκηση του, με έναν όχι λιγότερο δειλό τρόπο, από τον κατώτερό του.
Ο προλετάριος, που τραυλίζει με δουλικότητα μπροστά στον προϊστάμενο του εργοστασίου, πατσίζει το βράδυ δέρνοντας τη γυναίκα και τα παιδιά του. Τότε στέκεται όρθιος και φωνάζει. Τότε είναι πραγματικό αρσενικό!
Μέσα στο ίδιο το εργοστάσιο, αν έχει μαθητευόμενους, τους χρησιμοποιεί σαν αποδιοπομπαίους τράγους. Τους τυραννάει και τους εξαντλεί μέσω της κακομεταχείρισης.
Ακριβώς όπως ο λοχίας χτυπά το φαντάρο στο στρατώνα, επειδή του φώναξε ο διοικητής.
Δεν λάμπει έντονα η ανθρωπότητα;"

Andre Lorulot, "Ο Τύραννος από τα κάτω"

"Η ζωή είναι μια πηγή χαράς• εκεί όμως που πίνει και το σκυλολόι, όλα τα πηγάδια είναι δηλητηριασμένα".
"Φύγε στη μοναξιά σου! Έζησες πολύ κοντά στους μικρούς και τους αξιοθρήνητους. Φύγε μακριά από την αόρατη εκδίκησή τους.
Μη σηκώνεις πια το χέρι εναντίον τους! Είναι αμέτρητοι και ο κλήρος σου δεν είναι να γίνεις μυγοσκοτώστρα".

Φρειδερίκος Νίτσε, "Τάδε έφη Ζαρατούστρα"

Το ότι δε νιώθουμε πως έχουμε εκ φύσεως δεσμούς με τους άλλους ανθρώπους, δε σημαίνει πως στόχος μας είναι η εκκαθάρισή τους, όπως τεχνιέντως υποστηρίζετε. **Όπως, πολύ σωστά, γράφει ο Καμύ, δεν υπάρχουν αθώοι, δεν υπάρχουν ένοχοι. Υπάρχουν μόνο υπεύθυνοι.** Ο καθένας, σύμφωνα με το δικό του αξιακό κώδικα και όχι σύμφωνα με το φάντασμα της μονολιθικής Ηθικής, που επιβάλλεται στα εγώ, ζυγιάζει τους ανθρώπους και τους μοιράζει κρίματα και σεβασμό. **Στον αιώνα της πληροφορίας, στην Ελλάδα του 2013, με τις υπάρχουσες κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες, δεν υπάρχει «δεν κατάλαβα». Υπάρχει «ξέρω και το βουλώνω».** Επομένως, για εμάς, το μοίρασμα είναι αρκετά εύκολο. Θα μας ήταν παγερά αδιάφορο αυτό το θέατρο, αν η εθελοδουλία των μαζών δεν κρατούσε δέσμιους, ως ένα βαθμό, και εμάς τους ίδιους. Και όποιος με τις επιλογές, τη σιωπή και την απραξία του συντηρεί και τις δικές μας αλυσίδες, μπορεί να μην είναι στόχος, αλλά θα μας συχγωρέσει, αν δεν έχουμε ως ύψιστο κριτήριο για την πραγματικότητα την επιβίωση της αφεντιάς του. Το να προβάλλεις συνεχώς τη φιγούρα ενός άδολου καταπιεσμένου νηπίου, το οποίο δεν έχει συναίσθηση των πράξεων του, δεν κάνει ποτέ συνειδητές επιλογές και δεν έχει απολύτως καμιά ευθύνη για την ασχήμια, που αποκαλούμε πραγματικότητα, είναι, εκτός από αναληθές, και ανακόλουθο με τις ίδιες σας τις θεωρήσεις, που αντιλαμβάνονται τη μάζα ως φορέα της αλλάγής και άρα, αποτελείται από υποκείμενα, που μπορούν να το πράξουν αυτόβουλα. Είναι δε η βάση για το σχηματισμό πρωτοποριών, ηγετίσκων και λοχαγών, που αναλαμβάνουν να πάρουν τους τυφλούς από το χέρι και να τους οδηγήσουν στη γη της επαγγελίας. Προφανώς, δεν παραγνωρίζουμε την αλλοτριωτική φύση του εξουσιαστικού συμπλέγματος, ούτε θεωρούμε την πλέμπα ένα σύνολο ολοκληρωμένων ατομικοτήτων, που κάνουν πάντα συνειδητές επιλογές. Όμως, δεν μπορούμε να εθελοτυφλούμε και να μην καταγράφουμε αυτό που βλέπουμε. Το ότι οι υποτακτικοί του καθεστώτος άγονται και φέρονται από τους ηγέτες τους, είναι κάτι δεδομένο. Δεδομένο, όμως, είναι και το γεγονός πως σε αυτήν την πραγματικότητα συμβάλλουν και οι συνειδητές επιλογές, η σκόπιμη παραίτηση και ανάθεση και τα ιδιοτελή συμφέροντά τους.

"Μονάχα οι ελεύθερες ατομικότητες μπορούν να μετατρέψουν το μαζικό σε συλλογικό. Σε κάθε άλλη περίπτωση το εγώ πνίγεται μέσα στο βούρκο της μαζικής εξαχρείωσης. Όποιον μανδύα και αν αυτή τυγχάνει να έχει."

Άγριο Ξέσπασμα, ανωνύμου

Όσο για το μίσος προς την κοινωνία, δεν έχετε καταλάβει τίποτα. **Η ακόμα χειρότερα, έχετε καταλάβει μόνο τα μισά.** Είμαστε αντικοινωνικοί, όχι επειδή μισούμε γενικά και αόριστα τους γύρω μας. Είμαστε αντικοινωνικοί, επειδή αντιλαμβανόμαστε την κοινωνία ως έναν θεσμό εξουσίας, ως ένα εργοστάσιο παραγωγής συμβάσεων, ελέγχου, εξουσίας (κάθετης και οριζόντιας), εκμετάλλευσης, εξαρτήσεων, δούλων και αφεντικών. Ένα εργοστάσιο, που, πειθήνια και από επιλογή τους, στελεχώνουν αδιαμαρτύρητα οι μάζες. Ο κοινωνικός μηχανισμός είναι εχθρός μας, γιατί θέλει να μας βάλει με τη βία σε αυτήν τη γραμμή παραγωγής. Οι απρόσωπες και άμορφες μάζες, ως θεσμοί και ως εργαλεία και στηρίγματα της κυριαρχίας, είναι εχθρός μας, γιατί χωρίς αυτές η γραμμή παραγωγής θα ήταν αδύνατον να υπάρξει.
Το έχουμε πει δεκάδες φορές και θα το ξαναλέμε, μέχρι να μην μπορείτε να καμώνεστε πως δεν καταλαβαίνετε. Ο δικός μας ορισμός για την κοινωνία **δεν ταυτίζεται με τις ίδιες τις μάζες.** Αν ίσχυε αυτό, οι διαφωνίες μας με τις κοινωνιστικές (σοσιαλιστικές) αντιλήψεις θα ήταν εξαιρετικά μικρότερες και όχι σε τόσο ουσιώδη ζητήματα. Γιατί αυτός ο ορισμός αντιλαμβάνεται το κοινωνικό οικοδόμημα ως ένα αντικειμενικό, εξελιγμένο και φυσικό πλαίσιο ζωής και μάλιστα το βέλτιστο. Από κει και πέρα, οι διαφωνίες μεταξύ μαρξιστών, καπιταλιστών, νεοναζί, φασιστών κάθε είδους και σοσιαλιστών αναρχικών, εντοπίζονται στο πώς θα οργανώσουν οι μάζες τις ζωές τους, **εντός του κοινωνικού πλαισίου.** Αντίθετα, εμείς επιζητούμε την κατεδάφιση του ίδιου του οικοδομήματος **και κατά συνέπεια**, τη δίαλυση της μάζας ως κεντρικού του συστατικού.
Δεν πρόκειται για κάποια πολύπλοκη φιλοσοφική ή πολιτική θέση. Η κοινωνία είναι ένας πολύπλοκος μηχανισμός και υπήρχε δεκάδες αιώνες πριν τον καπιταλισμό. Ο δικός μας, λοιπόν, ορισμός αντιλαμβάνεται

την κοινωνική συγκρότηση ως τον κυρίαρχο εξουσιαστικό θεσμό επί των ατόμων. Η συσσώρευση μεγάλης εξουσίας δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς ένα τεράστιο και πολύπλοκο "κυκλοφορικό" σύστημα, μέσω του οποίου να φτάνει στον κυρίαρχο. Επίσης, δεν μπορεί να υπάρξει, αν αυτοί που του την εκχωρούν και στους οποίους την ασκεί δεν είναι αντίστοιχου μεγέθους. Συγκρίνετε τη διαφορά εξουσίας μεταξύ ενός φύλαρχου μιας προπολιτισμικής, προκοινωνικής κοινότητας, με εκείνη ενός αρχηγού ενός δυτικού κράτους. Η σύγκριση αυτή γίνεται ακόμα καλύτερα σε χώρες, όπου συνυπάρχουν, ως ένα βαθμό, και οι δύο, όπως σε κάποιες χώρες της υποσαχάριας Αφρικής. Ο φύλαρχος, για να "σηκώσει" τη σύγκρουση, αναγκάζεται και αυτός να αφομιώσει τρόπους του αντιπάλου, όπως η διεύρυνση της βάσης του, η εμπλοκή του με το πολιτισμικό τερατούργημα και η άσκηση πολιτικής δυτικού τύπου. Αυτός είναι ο κόσμος των μαζικών κοινωνιών και κανείς δεν μπορεί να "παίξει μπάλα" σε αυτές, ειδικά όταν θέλει να έχει ελπίδες νίκης, χωρίς να δεχτεί τους κανόνες του.
Από κει και πέρα, όλα τα μαζικά κοινωνικά συστήματα διαρθρώνονται πάνω στο παραπάνω αξίωμα.
Οι κοινωνίες τους είναι δίκτυα ταυτοτήτων, ρόλων, προνομίων, δικαιωμάτων, τα οποία συμπλέκουν και δένουν μεταξύ τους τα άτομα, εγκλωβίζοντάς τα, με δική τους ευθύνη, εφόσον το επιτρέπουν ή δεν παλεύουν εναντίον τους, σε πολυπληθείς άμορφες μάζες. Αυτές οι μάζες είναι το "εργατικό δυναμικό" της κοινωνίας. Παράγουν εξουσιαστική "υπεραξία" για τους κυρίαρχους, με τις ίδιες να κρατάνε, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, το μερτικό τους, τις μικροεξουσίες, δηλαδή, που αποτελούν το απαραίτητο συμπλήρωμα, τόσο σε ιδεολογικό όσο και πρακτικό επίπεδο, της κεντρικής εξουσίας.

"Σε αντίθεση με τους ζηλωτές των μαζικών κινητοποιήσεων που επιδιώκουν την απελευθέρωση του κοινωνικού τους ρόλου, εγώ επιδιώκω την απελευθέρωση του ατόμου μου από κάθε κοινωνικό ρόλο. Προτάσσω τη διαρκή αναρχική εξέγερση ενάντια σε κάθε σύστημα, σε κάθε κοινωνία και σε κάθε μαζική ηθική. Ο δικός μου πόλεμος έχει τις βάσεις του στη θέληση μου για δύναμη και επιτίθεμαι σε ό,τι προσβάλλει την Αισθητική μου. Για μένα ο πόλεμος είναι μια διονυσιακή παράκρουση και δεν μπορεί να εξηγηθεί από τον ορθολογισμό των παπαγάλων του κοινωνισμού."

Ανδρέας Τσαβδαρίδης, αναρχικός αιχμάλωτος πολέμου

Δεν μας συνδέει a priori τίποτα με τους άλλους ανθρώπους. Όλες οι συμπράξεις, οι συμφωνίες, οι διαφωνίες και οι διαμάχες προέρχονται από τις επιλογές μας. Όχι από τις ανάγκες μας, αλλά από τις επιλογές, τις οποίες κάνουμε για να τις καλύψουμε. Οι μαζικές κοινωνίες αφαιρούν αυτήν την ελευθερία κινήσεων από το άτομα. Η εικόνα της νομοτελειακά μαζικής ύπαρξης είναι δικιά τους, δηλαδή της εξουσίας και όχι της "φύσης", της "λογικής" ή της "εξέλιξης". **Και αυτό ισχύει για κάθε κοινωνία, είτε είναι καπιταλιστική, είτε κομμουνιστική, είτε οτιδήποτε άλλο, στο βαθμό που όλες ανεξαιρέτως απαιτούν την υποταγή και την αφομίωση του ατόμου από τη μάζα. Λέτε πως μισούμε τη ζωή. Λάθος. Λατρεύουμε τη ζωή μας και γι' αυτό θέλουμε να είναι αξιοβίωτη, πράγμα που δεν γίνεται ζώντας ανάμεσα σε ζόμπι, σε ένα κοινωνικό όργιο Θανάτου της ύπαρξης, Θέλουμε να ζήσουμε καλά, όχι πολύ, γι' αυτό ζούμε πολεμώντας. Να γνωρίζετε, λοιπόν, ότι ακόμα και αν τα φαντασιακά σας, από κάποιο παιχνίδι της τύχης, πραγματοποιηθούν, εμείς θα βρισκόμαστε πάλι στο περιθώριό τους. Πάλι σε μόνιμη εμπόλεμη συνθήκη.**

"Λοιπόν το ξεκαθαρίζουμε. Τα πράγματα είναι απλά. Μια καμένη τράπεζα, είναι μια καμένη τράπεζα, ένα πυρπολημένο περιπολικό, είναι ένα πυρπολημένο περιπολικό και ένας ξυλοδαρμός μπάτσου, είναι ένας ξυλοδαρμός μπάτσου. Όπως μια εκλεπτυσμένη δικαιολογία είναι πάντα δικαιολογία. Όσο μελάνι και να χυθεί, για να μας πείσει για το αντίθετο."

Πρακτική Θεωρία, πράξις 2

Μαγαζάτορες στη θέση των μαγαζατόρων
Κάποιοι είχαν την ειλικρίνεια να μην κρυφτούν πίσω από φτηνά σοφίσματα και τρομοϋστερικές τσιρίδες

και να διαμαρτυρηθούν γι' αυτό, που πραγματικά τους ενδιαφέρει. Μοιραζόμενοι την ίδια ανησυχία με τους στόχους του χτυπήματος, οι επαγγελματίες κινηματίες και κοινωνικοί βοσκοί, ανησύχησαν για τη ζημιά στο προϊόν, που πουλάει το μαγαζί τους. Μπαίνοντας, λοιπόν, σε αυτήν τη λογική, δεν μπορούν παρά να μιλάνε σαν οικονομολόγοι και εμπειρογνώμονες ασφαλιστικών εταιριών. Πόσο ζημιά έπαθε η τάδε εταιρία, αν θα ξαναλανσάρει τα προϊόντα που απέσυρε, πόσο ωφελήθηκε η ανταγωνίστρια της, παρουσιάζοντας, σχεδόν χαρούμενοι, μια ψευδή εικόνα αποτυχίας της ενέργειας. Δεν θα επεκταθούμε, γιατί η πραγματικότητα είναι τόσο πασιφανής, που είναι κατανοητό σε όλους πως πρόκειται για απλά παραπετάσματα καπνού και προσπάθειες αυτοεπιβεβαίωσης. Το αν έπαθαν ζημιά οι εταιρίες, φαίνεται από τα 3-4 ανακοινωθέντα, που έβγαλαν σε 2 μόλις ημέρες, χωρίς να μετράμε την ανακοίνωση του ΕΦΕΤ και των μπάτσων και ενώ η απόσυρση συνεχιζόταν για εβδομάδες. Δεν γνωρίζουμε ποσά και ούτε μας ενδιαφέρουν. Ας τα υπολογίσουν οι κινηματικοί λογιστές.

"Εγώ πήρα απλά στα σοβαρά αυτά που ταπεινά οργάνωσαν οι ψυχές φτωχών μαγαζατόρων και δακτυλογράφων. Όλος ο εθνικοσοσιαλισμός βρίσκεται εκεί. Κοιτάξτε γύρω σας τις εργατικές κοινότητες γυμναστικής, τους πυρήνες των εργοστασίων, τις μαζικές διαδηλώσεις, τα έντυπα προπαγάνδας που δημοσιεύονται για να γίνουν κατανοητά από τις μάζες. Όλα αυτά τα καινούρια εργαλεία πολιτικής μάχης εφευρέθηκαν από τους μαρξιστές. Δεν έκανα τίποτα περισσότερο από να τα οικειοποιηθώ και να τα αναπτύξω."

Απόσπασμα από συνέντευξη του Αδόλφου Χίτλερ, παρμένο από τη μπροσούρα "Η Δεξιά και οι Άλλοι", εκδόσεις α/α

Πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Ένα μεγάλο κομμάτι του "χώρου" έχει επιλέξει συνειδητά να στραφεί οργανωμένα στην απεύθυνση στο κοινωνικό κοπάδι. Οι λόγοι διαφέρουν. Άλλος γιατί ανακάλυψε, εν έτει 2013, τα αραχνιασμένα μαρξιστικά φαντασιακά και έγινε στρατιώτης τους, άλλος επειδή θεωρεί τη μάζα κρυψώνα απέναντι στην εντεινόμενη καταστολή, άλλος επειδή, μπαίνοντας σε έναν "χωρο" φτιαγμένο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν των μαζών, έφερε μαζί του την αγελαία ανάγκη του ανήκειν. Αυτό που έχει σημασία είναι πως αυτή η απόφαση έχει παρθεί. Και για να εκτελεστεί σωστά, χρειάζεται ο ενδιαφερόμενος να ασκήσει πολιτική και να εκπαιδευτεί στο marketing. Αυτός είναι ένας κατήφορος χωρίς πάτο. **Επομένως, εκείνο το υγιές κομμάτι, που θέλει να συνεχίσει τον πόλεμο ενάντια στο υπάρχον, χωρίς εκπτώσεις, χωρίς να γλύφει τους εθελόδουλους και με την ίδια εξεγερτική μανία, είναι πλέον ανεπιθύμητο.**
Κανένας μαγαζάτορας δεν συμπαθεί τον αλήτη, που σπάει με τα τούβλα της αλήθειας του τη βιτρίνα του μαγαζιού, την οποία ο εμπεράκος των Εξαρχείων με τόση φροντίδα, τόσο κόπο και τόσο ψέμα έχει φτιασιδώσει. Υπάρχει, όμως, και μια άλλη πτυχή. Μέρα με τη μέρα, οι εμπνευστές αυτών των σχεδίων αντιλαμβάνονται την ήττα τους. Μας μιλάτε διαρκώς για αλυσοδεμένη κοινωνία, για βασανισμένους προλετάριους, για ταξικές και κοινωνικές αντεπιθέσεις. Μας λέτε πως ευνοεί η συγκυρία, γιατί ο κόσμος έχει τα αυτιά του ανοιχτά. Πού είναι, λοιπόν, "σύντροφοι" τα ακηδεμόνευτα, αυτόνομα, ταξικά και κοινωνικά κινήματα; Πού είναι οι φλεγόμενες εργατογειτονιές, τα πανεπιστήμια - ορμητήρια εξέγερσης, οι πολιτοφυλακές ντόπιων και μεταναστών, οι μαχόμενοι εργάτες στους χώρους δουλειάς, τα ριζοσπαστικά οικολογικά κινήματα; **Πουθενά, παρά μόνο στα κεφάλια σας.** Εκτός αν ορίζετε ως μαχητικό αντικαπιταλιστικό/αντικρατικό κίνημα τις σποραδικές (προαποφασισμένα) νεκρόσημες ακολουθίες του κέντρου -απεργίες, 17Ν, 6 Δεκέμβρη (η διαδήλωση), πορεία για την απεργία πείνας του Κ. Σακκά, πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις και μύριες άλλες-, τις συντεχνιακές ενδοσυστημικές διεκδικήσεις (π.χ. Εργαζόμενοι ΕΚΠΑ), τις απεργιακές τουφεκιές κλπ.
Μας λέτε πως οι μάζες, απαγοητευμένες από τους εξουσιαστές, θα αγκαλιάσουν τις αυτοοργανωμένες δομές. Πού είναι οι δομές σας; Οι λαϊκές και εργατικές συνελεύσεις, που αλώνονται από τους αριστερούς επαγγελματίες ποιμένες και που η πρόσφατη ιστορία δείχνει πως κάνουν τη δουλειά των μνηστήρων της εξουσίας τύπου ΣΥ.ΡΙΖ.Α. (π.χ. Λατινική Αμερική); Οι αυτοοργανωμένες δομές στη φιλοσοφία

του κοινωνικού κράτους (συσσίτια, ιατρεία, παντοπωλεία, παζάρια), τα οποία χρησιμοποιούν (όπως ήταν αναμενόμενο και φυσικό) οι εξαθλιωμένοι και μετά πάνε στο σπίτι στους; Πού είναι οι επιθετικές σας δομές, αφού μιλάτε για επανάσταση και όχι για "ομαλή μετάβαση στο σοσιαλισμό" (ή μήπως το ξεχάσατε και αυτό;); **Ακόμα και τις καταλήψεις και τους κοινωνικούς χώρους σας τις παραδώσατε, πλην ελαχίστων και αξιοπρεπών εξαιρέσεων, στον εχθρό αμαχητί και μετά πανηγυρίζατε για τα "ποτάμια της Αναρχίας". Ήταν εκεί η κοινωνία σας, για να σας στηρίξει;** Ποιος είναι ιδεαλιστής και ποιος καταγράφει την πραγματικότητα, "σύντροφοι"; **Πνιγμένοι, όμως, καθώς είστε στα φαντασιακά σας και όντας ακόμα και στον μαρξισμό ερασιτέχνες, προτιμάτε να ψάχνετε τον εχθρό στους εξεγερμένους ή να αυτομαστιγώνεστε, αντί να κάνετε αυτοκριτική για τις επιλογές σας και κριτική στα υποκείμενά σας.** Ή προτιμάτε να θαυμάζετε (λόγω, ηθελημένης καμιά φορά, έλλειψης ακριβούς πληροφόρησης, το μακρινό και άγνωστο είναι γοητευτικό και ασφαλές) συγκρούσεις και εξεγέρσεις του εξωτερικού, προβάλλοντας άσχετες πραγματικότητες στα δικά μας κοινωνικά συμφραζόμενα (π.χ. συγκρούσεις για το πάρκο Gezi στην Τουρκία, η Αραβική "άνοιξη" κλπ.). Είστε τόσο αριστεροποιημένοι και φοβισμένοι, που δεν διστάσατε να αδειάσετε ακόμα και **τους ίδιους σας τους συντρόφους**, όταν εκτέλεσαν τα δύο καθίκια στο Ν. Ηράκλειο. Αντίθετα, φροντίσατε να αποσυρθούν επιμελώς τα "ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, Μελιγαλάς" από τις βιτρίνες του καταστήματος, για να μην τρομάζουν οι φιλάνθρωποι πελάτες.

"Σε λίγο η Τύχη η θεική, σημαίνοντας την ώρα
κι η Αρετή σεβάσμια, παρθενική μνηστή σου,
ακόμα και η Μετάνοια, στερνή καταφυγή σου,
"Ψόφα, γερό δειλε, θα πουν, αργά πια είναι τώρα!"
Σαρλ Μπωντλαίρ, "Το ρολόι"

Ρουφιάνοι στη θέση των ρουφιάνων

Όμως, οι νομιμόφρονες και καθωσπρέπει αναρχικοί δεν είχαν την αξιοπρέπεια να σταματήσουν στην προστασία της πραμάτειας τους. Καλύπτοντας ακόμα ένα κενό της αριστεράς, αλλά και των πληρωμένων κονδυλοφόρων του καθεστώτως, άρχισαν να προβοκατορολογούν, να στήνουν κινηματογραφικά σενάρια, να μιλάνε για πράκτορες και παρακρατικούς.

Ακούστηκε ότι το πράγμα είναι στημένο από τον παραλήπτη της προκήρυξης. Μάλλον, οι φωστήρες κριτές του πληκτρολογίου δεν αντιλήφθηκαν πως **εκτός από την ανάληψη, οι σύντροφοι απέστειλαν και δείγμα μολυσμένου αναψυκτικού.** Υποθέτουμε πως, για εσάς, θα έπρεπε να το στείλουν ταχυδρομικά στους διαχειριστές του Athens Indymedia... Ή ίσως σε κάποιο άλλο "κοντινό" μας αριστερό μέσο, όπως η Εφημερίδα των Συντακτών, που σε μια όχι και πολύ παλαιότερη περίπτωση, αντί να παραλάβει την προκήρυξη, που της εστειλε άλλη οργάνωση, προτίμησε να τηλεφωνήσει στην αντιτρομοκρατική.

Η πιο ξεφτιλισμένη πρακτική σας είναι, όμως, η στοχοποίηση χώρων, ομάδων και μέσων της Νέας Αναρχίας. Δεν σας έγινε η χάρη στην εκτέλεση του Ν. Ηρακλείου και αντί να το βουλώσετε και να απολογηθείτε για το ότι δείχνατε με το δάχτυλο τους αναρχομηδενιστικούς κύκλους, τώρα που έχετε σίγουρη την "πολιτική" ταυτότητα των δραστών, ξερνάτε τη χολή σας με περισσότερο μίσος. Δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό. Η αντίθετη συμπεριφορά απαιτεί μπέσα και εσάς δε σας περισσεύει. Σας απέμεινε τώρα μονάχα να περιμένετε και πάλι στη γωνία για το επόμενο χτύπημα ή ενδεχόμενες συλλήψεις από το κράτος για να κρυφοχαρείτε, όπως κάνατε με τις συλλήψεις μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, αλλά και τις συλλήψεις του Σπύρου Μάνδυλα και του Ανδρέα Τσαβδαρίδη, το περασμένο καλοκαίρι.

Δεν στιγματίζουμε αυτήν τη λογική μόνο επειδή είμαστε αξιακά κάθετα αντίθετοι και εχθρικοί με τους εκφραστές της, αλλά και επειδή μπορεί να οδηγήσει σε πολύ άσχημα αποτελέσματα. Τον Μάιο του 2012, το Βολιβιανό κράτος πραγματοποιεί μια κατασταλτική εκστρατεία, με σκόπο να χτυπήσει τους πυρήνες της FAI, που δραστηριοποιούνταν στο έδαφός της. Μέσα στους συλληφθέντες βρέθηκαν ο σύντροφος Henry Zegarrundo, διάφορα μέλη της αναρχοκομμουνιστικής οργάνωσης OARS και άλλοι. Από τα 4 μέλη της OARS, οι 3 έδωσαν κανονικότατα πληροφορίες στους μπάτσους, υποδεικνύοντας ως πιθανό ένοχο τον Hen-

ry και η τέταρτη συνεργάστηκε κανονικά μαζί τους, βοηθώντας στην έρευνα και κατηγορώντας ευθέως τον Henry και τους ομοίους του πως κάνουν κακό στο κίνημα (ρε τι μας θυμίζει...), με αποτέλεσμα ο σύντροφος να προφυλακιστεί σε μια από τις χειρότερες φυλακές της Λατινικής Αμερικής (φυλακές San Pedro). Δεν υπονοούμε σε καμιά περίπτωση πως ο χαφιεδισμός είναι εγγενής στην κοινωνιστική/κομμουνιστική κοσμοθεωρία και μην τολμήσετε να μας προσάψετε πολιτικάντικα κάτι τέτοιο. Ας έχουν, όμως, το νου τους εκείνοι οι αφελείς προβοκατορολόγοι του σήμερα, γιατί απέχουν πολύ λίγο από τους πατενταρισμένους ρουφιάνους του αύριο.

ΙΙ. Ακέραιοι στα μέσα της σφαγής

...τόσο οι λύκοι θα ουρλιάζουν

"Η παράταση του ωραρίου λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων τη συγκεκριμένη ημέρα, είχε απόλυτη επιτυχία, αφού χιλιάδες κόσμου επισκέφτηκαν το κέντρο της Αθήνας και έδωσαν στην Πρωτεύουσα μία εικόνα αναζωογόνησης."

Βασίλης Κροκίδης, πρόεδρος της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ελληνικού Εμπορίου (28/12/2013)

Η χριστουγεννιάτικη εορταστική περίοδος είναι μια θεαματική χαβούζα εμπορευμάτων, τόσο υλικών όσο και ιδεολογικών. Είναι η ευκαιρία να ρεφάρουν οι μαγαζάτορες και να νανουρίσουν τον όχλο οι κρατούντες. Ένα από τα μεγαλύτερα και πολλαπλώς κερδοφόρα ψυχολογικά "κόλπα" της εμπορευματικής κοινωνίας φτάνει στο ζενίθ του• **καταναλωτισμός, ντυμένος με εορταστικό θέαμα.** Και πρόκειται για ένα κόλπο, που επιδρά σε όλους, τόσο σε αυτούς, που μπορούν να γεμίσουν το ζωτικό τους κενό με άψυχα αντικείμενα στις εκπτώσεις, όσο και σε αυτούς, που αρκούνται στο να κοιτούν με θαμπωμένα, άδεια μάτια το πρόστυχα εκτεθειμένο σώμα του κόσμου των εμπορευμάτων. Εξέδρες στις πλατείες, παγοδρόμια, μίζερα πολύχρωμα λαμπιόνια στις κολώνες, χέρια απλωμένα για ελεημοσύνη και άλλα γεμάτα σακούλες, φανταχτερές βιτρίνες και χαζοχαρούμενα ή ζηλόφθονα πρόσωπα. Ο πολιτισμός και η πολυαγαπημένη του κόρη, η μητρόπολη, φορούν τα γιορτινά τους. Όσοι, όμως, έχουν ακόμα μάτια, βλέπουν πως ο βασιλιάς είναι γυμνός. Η κοινωνική σηψαιμία είναι διάχυτη και γίνεται πιο χτυπητή και εμφανής κάτω από τα νεκρά φωτάκια των πλαστικών δέντρων. Η μάζα είναι ακόμα πιο γελοία και αξιοθρήνητη, όταν γιορτάζει τη σαπίλα της, μετρώντας αντίστροφα μαζί με τους δυνάστες της, σε ένα κλίμα ομοψυχίας, επιφανειακής και ηλίθιας ευφορίας και οργιαστικού καταναλωτισμού, τα δευτερόλεπτα για την αλλαγή του χρόνου. **Μια εικόνα, χίλιες αποδείξεις για του κήρυκες του αφυπνισμού της.**

Ένα τέτοιο χτύπημα, σε αυτήν τη συγκυρία, αποτελεί εξαιρετική επιλογή των συντρόφων. Από τη μία πλευρά, χτυπιούνται οι βιομηχανικοί κολοσσοί, σε μια περίοδο που ποντάρουν στην αύξηση του τζίρου τους, λόγω γιορτών και μάλιστα, με έναν τρόπο που δεν μπορούν να αποφύγουν, χωρίς δυσανάλογο κόστος. Τους χτυπάει δε στο κέντρο της ύπαρξής τους, στην καπιταλιστική, δηλαδή, κερδοφορία. Από την άλλη πλευρά, χτυπιέται η υποτακτικότητα και συνειδησιακή κενότητα των υπόδουλων, στιγματίζοντας το καταναλωτικό όνειρο, που παραμένει ζωντανό, παρά την κάθετη πτώση της αγοραστικής τους ικανότητας.

Ακόμα, κατάφερε κάτι πολύ δύσκολο, το να ποντάρει επιτυχώς στον ίδιο το σχεδιασμό της κυριαρχίας. Καμιά εταιρία δεν θα ρισκάρει να αμαυρωθεί για πάντα η φίρμα της από έναν θάνατο καταναλωτή. Ξέρουν πολύ καλά (σε αντίθεση με τους κινηματικούς σέρλοκ χόλμς) πως ακόμα και αν οι δράστες, σε μια τέτοια πιθανότητα, συλληφθούν και φυλακιστούν, η ρετσινιά θα μείνει στους ίδιους και στα προϊόντα τους. Ούτε πρόκειται να αφήσουν τα ΜΜΕ να βγάλουν ρεπορτάζ πάνω στις ζημιές τους. Επίσης, καμιά εξουσία δεν θα επιλέξει την κατατρομοκράτηση των υπηκόων σε μια περίοδο, που ποντάρει στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα, με όχημα το εορταστικό κλίμα, ειδικά σε ένα περιβάλλον καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, όπου η ομαλότητα είναι ύψιστη προτεραιότητα για την αγορά. Το απότελεσμα είναι σιωπή και αποδοχή του εκβιασμού.

"Να είμαστε αυτό που ο εχθρός δεν περιμένει, να είμαστε εκεί που δε μας περιμένει. Αυτή είναι η νέα ποίηση."
Στα Μαχαίρια, ανωνύμων

"Η χαρά της επαναστατικής δράσης είναι μεταδοτική. Επεκτείνεται σαν λεκές από μίσος.
Αλφρέντο Μ. Μπονάννο, "Ενοπλη Χαρά"

Η εξέλιξη φέρνει νέες τακτικές, προσαρμοστικότητα στις κινήσεις του αντιπάλου και νέα πεδία σκέψης και δράσης. Η μόλυνση προϊόντων ευρείας κατανάλωσης, με σκοπό τον εκβιασμό της παραγωγού εταιρίας και αποτέλεσμα την οικονομική της ζημιά, είναι η πρώτη φορά που εφαρμόζεται στον ελλαδικό χώρο. Πέρα από την αξιόλογη μέθοδο δράσης ως τέτοια, αξίζει να σταθούμε στη νοοτροπία, που βρίσκεται πίσω της και αποτελεί έμμεσο πρόταγμά της. Είναι η αντίληψη της διαρκούς εξέλιξης των αντανακλαστικών και των μεθόδων των εξεγερμένων μαχητών. Με αυτόν τον τρόπο, διατηρούν την επικινδυνότητά τους ως απρόβλεπτοι αντίπαλοι του καθεστώτος και ανοίγουν νέα μονοπάτια, ώστε να ακολουθήσουν και άλλοι σύντροφοι τα βήματά τους. **Η αυτενέργεια, η εφευρετικότητα, ο τσαμπουκάς, το πάθος, η αποφασιστικότητα, η ακλόνητη θέληση είναι η μαγιά της φιγούρας του νέου εξεγερμένου.**

"Σήμερα, λόγω φασιστικής αστυνομικής αντίδρασης, αρχίζεις να ξαναμιλάς μέσα από τα γραπτά σου για την ανάγκη του ηρωικού αναρχισμού. Αλλά, είναι ακόμα σίγουρο πως οι αναρχικοί ηθικιστές, που θα στιγματίζουν κάθε πράξη ατομικής εξέγερσης, δε θα λείψουν ποτέ. Οι κοινωνικοί αναρχικοί ήταν αυτοί που μείωσαν, στιγμάτισαν και λιθοβόλησαν το Ραβασόλ, τον Ανρί, το Βαγιάν, το Ντυβάλ, το Μαριάννι, τον Αγκουγκίνι και τόσους άλλους εκδικητές της Αναρχίας."

"Ο θάνατος του πιο φριχτού τέρατος", Erinne Vivani

"Η ουδετερότητα στο εκτελεστικό απόσπασμα, καριόληδες"

Σέχτα Επαναστατών, απόσπασμα από την ανάληψη ευθήνης για την εκτέλεση του στελέχους της αντιτρομοκρατικής Ν. Σάββα

Άλλο σημείο της πρακτικής, που εφαρμόστηκε σε αυτό το χτύπημα, είναι ο τερρορισμός. Δεν πρέπει να μας τρομάζουν οι λέξεις, αποδεχόμενοι άθελά μας τις ηθικές επιταγές της γλώσσας της κυριαρχίας. Ο ψυχολογικός πόλεμος είναι ακόμα ένα πεδίο του ευρύτερου εξελισσόμενου πολέμου. Τα ηθικά αναχώματα, που υψώνει το καθεστώς για την προστασία του και τα οποία έξυπνα διαχέει στους υποτακτικούς του, είναι εμπόδια, που οι εξεγερμένοι καλούνται να υπερπηδήσουν, όπως έκαναν στο παρελθόν οι αναρχικοί τερροριστές, όπως ο Βαγιάν, ο Ανρύ, ο Ραβασόλ και πολλοί άλλοι.
Το κράτος αντιμετωπίζει τον τερρορισμό όπως και τη βία. Θέλει το μονοπώλιό του. Και για να τον θέλει μόνο για την αφεντιά του, σημαίνει πως κάποια χρησιμότητα έχει. Ο τερρορισμός έχει συγκεκριμένες ψυχολογικές επιδράσεις. Πανικοβάλλει, αποσυντονίζει και θολώνει την ικανότητα κρίσης. Αν το υποκείμενο που τον ασκεί, σε αντιδιαστολή με το υποκείμενο που τον δέχεται, διατηρεί την ψυχραιμία του, αποκομίζει σημαντικά πρακτικά και στρατηγικά οφέλη. Όσο για εκείνους, που συμφωνούν με την κατατρομοκράτηση των εξουσιαστών (αλλά σπανίως την πράττουν), αλλά εξανίστανται όταν εκείνη στρέφεται (έστω και με αυτόν τον ακίνδυνο τρόπο) εναντίων των σκλάβων, θεωρούμε πως έχουν μια επιφανειακή ανάγνωση της κατάστασης.
Εντός του κοινωνικού ζόφου, διεξάγεται μια διαρκής και χαμηλής έντασης τρομοκρατία εναντίον του ατόμου ή των ατομικών επιλογών, που παρεκλίνουν από τον κανόνα. Οι επιταγές των έμφυλων ρόλων, των

κοινωνικών προτύπων, της θρησκείας, της κοινωνικής ζωής και ένα σωρό άλλων αλυσίδων, επιβάλλονται στο άτομο δια της σιωπηλής και άγραφης βίας των πλειοψηφιών. Είναι ένα είδος τερρορισμού, που στοχεύει την αυτοκυριότητα, την πεμπτουσία δηλαδή της ύπαρξης και που ασκείται όχι μόνο από τις κεντρικές δομές εξουσίας, αλλά κυρίως από το κοινωνικό σύνολο. Παραφράζοντας, λοιπόν, τον Ροβεσπιέρο, **γιατί αυτή η τρομοκρατία των μαζών είναι δικαιολογημένη και θεμιτή, ενώ η τρομοκρατία του ατόμου (ειδικά τέτοιας μικρής κλίμακας) όχι;** Δεν ευελπιστούμε να πάρουμε απάντηση, απαλλαγμένη από ανθρωπιστικές ιδεοληψίες, αλλά παρ' όλα αυτά, εμείς θέτουμε το ερώτημα.

"Θα χρειαστεί θυμός και επιμονή, για να μπει στα πνευμόνια της εξουσίας η σκόνη που θα την κάνει να πνιγεί και που θα έχει επιδέξια αλεστεί, από αυτούς, που έχοντας συλλέξει εμπειρίες, είναι ακριβείς: από εσάς".

Hans Magnus Enzenburger

Με εκκίνηση τη δικιά τους ενέργεια, οι σύντροφοι καταθέτουν και μια πρόταση, ένα σχέδιο μάχης, **το σχέδιο «Πράσινη Νέμεσις».** Ακολουθώντας την πρακτική, που έχουν εδραιώσει οι πυρήνες της FAI, **καλούν σε μια νέα αντάρτικη εκστρατεία με αιχμή τον αντιπολιτισμό.** Η κριτική και η επίθεση στο τεχνοβιομηχανικό τερατούργημα και στο πολιτισμικό έκτρωμα εν γένει κερδίζει συνεχώς έδαφος στους κόλπους της νέας και της ευρύτερα εξεγερτικής αναρχίας. Με αυτό το διεθνές κάλεσμα, δίνεται η ευκαιρία στα άγνωστα αδέρφια της Μαύρης Διεθνούς να κουβεντιάσουν, να διαφωνήσουν και να εξελίξουν τη σκέψη τους μέσα από τη διαλεκτική της φωτιάς και των εκρήξεων. Η πρακτική του διεθνούς καλέσματος και συντονισμού ανοίγει κανάλια διαλεκτικής και επίθεσης, με μόνα όρια εκείνα που θέτουν τα δρώντα υποκείμενα.

Το κάλεσμα αυτό έρχεται εύστοχα σε μια συγκυρία, όπου διάφορες οικοαναρχικές ομάδες και αντίστοιχα άτυπα δίκτυα προσεγγίζουν και διαδρούν με τη FAI. Από τις ΗΠΑ μέχρι τη Ρωσία και από την Ινδονησία μέχρι τη Χιλή και το Μεξικό, δεκάδες πυρήνες του ALF και του ELF δένουν τον αντιπολιτισμό, την απόρριψη του ανθρωποκεντρισμού και τα προτάγματα της ολικής απελευθέρωσης, με τον αντικοινωνισμό, τη διαρκή αναρχική εξέγερση και τη μηδενιστική άρνηση. Η καταγραφή αυτής της συνάντησης και η προσπάθεια ανοίγματος του σχετικού διαλόγου, στα πλαίσια μια επιθετικής καμπάνιας από τους συντρόφους, είναι μια πολύ σημαντική ευκαιρία για την εξέλιξη της Μαύρης Διεθνούς, καθώς ανοίγεται ένα πεδίο όξυνσης των αρνήσεων εκατέρωθεν. Επομένως, όσοι εν Ελλάδι αντιπολιτισμικοί αναρχικοί όντως ενδιαφέρονται για τη διάχυση της αντιπολιτισμικής επίθεσης, καλό θα ήταν να πλαισιώνουν τέτοιες πρωτοβουλίες, στηρίζοντάς τες, αντί να προβάλλουν ιδεοληψίες της άυλης πλευράς του πολιτισμού, τον οποίον υποτίθεται πως μάχονται ή να προσπαθούν να πείσουν τις μάζες και το "κίνημα" για την ορθότητα των θεσεών τους.

Αυτές οι συναντήσεις είναι ό,τι πιο ελπιδοφόρο. Δεν αρκεί η μια υπογραφή με το ακρώνυμο της FAI σε μια ανάληψη ευθύνης για να προωθηθεί η επιθετική διαλεκτική. Θεωρούμε πως είναι ανάγκη οι επιμέρους τάσεις **να αλληλεπιδρούν συνεχώς**, τόσο στο επίπεδο της άμεσης δράσης μέσω τέτοιων πρωτοβουλιών, όσο και στο επίπεδο άλλων πρακτικών και εγχειρημάτων, παράγοντας ακριβή και αναλυτικό λόγο, με μια διάθεση αυτοκριτικής και καλώς εννοούμενης εσωτερικής σύγκρουσης με τους συντρόφους τους. Θεωρούμε πως, χτυπόντας τη θλιβερή αναλυτική φτώχεια, που έχει επιβάλλει ο φόβος και η αριστεροποίηση, είναι καιρός να αναδυθούν νέες, αυτόνομες και επιθετικές αναρχικές αναλύσεις. Ακόμα, πρέπει αυτές οι αναλύσεις να διεκδικήσουν τον χώρο τους στο δημόσιο λόγο, με την αποτύπωσή τους σε έντυπα, αφίσες, τρικάκια, αυτοκόλλητα και ό,τι άλλο είναι δυνατόν.

III. Η μαύρη πανούκλα εξαπλώνεται

"Εμπρός όλοι!
Και με τα μπράτσα και με την καρδιά,
τον λόγο και την πέννα,
το μαχαίρι και το όπλο,
την ειρωνία και τη βλαστήμια,
την κλεψιά, τη δηλητηρίαση και τον εμπρησμό,
να κάνουμε πόλεμο στην κοινωνία!"
Joseph Dejaque

Η σπίθα, που άναψε μια χούφτα συντρόφων από την Ιταλία πριν μια δεκαετία, έγινε σήμερα μια πυρκαγιά που θεριεύει. Τροφοδοτούμενη από τα κοινωνικά ξερόχορτα και τον αέρα του μίσους για αυτόν τον κόσμο, η νέα αναρχία και η FAI εξαπλώνονται αστραπιαία. Δεκάδες αντάρτικοι πυρήνες σε όλον τον πλανήτη εξυφαίνουν την πιο ωραία Συνωμοσία καταστροφής και επίθεσης, που υπήρξε ποτέ. Τα πλανούμενα και πλανερά φαντάσματα προηγούμενων αιώνων μοιάζουν μπροστά της παιδικοί εφιάλτες. **Οι λύκοι έχουν κατέβει στις νεκροπόλεις, πεινασμένοι.**

"Εκεί κρύβεται το μυστικό που το θέτει σε κίνηση, τα σχέδιά μου ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μου, εικόνες, σκέψεις και συναισθήματα χορεύουν στον ρυθμό της μουσικής. Θα αρκεστώ να περιγράψω το περιεχόμενό τους μονολεκτικά. **Εκδίκηση***".*

Νίκος Ρωμανός, αναρχικός ληστής τραπεζών και αιχμάλωτος πολέμου

"Η αναρχία είναι η εγωιστική απαίτηση, που έχουμε από τον εαυτό μας, να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Να ορίζουμε την ύπαρξή μας. Να χτυπάμε το άσχημο. Είναι πάνω από όλα ένα υπαρξιακό στοίχημα κι όχι μια συνταγή κοινωνικής σωτηρίας. Άρα, δεν είμαστε ανιδιοτελείς ούτε πράττουμε στο όνομα του τιποτένιου λαού. Είμαστε αναρχικοί εγωιστές και δεν δεχόμαστε ελαφρυντικά."

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF (πυρήνας φυλακής)

Γιατί εξεγερμένοι; Γιατί περνάμε στην επίθεση; Ο καθένας δίνει τις δικές του απαντήσεις και ακολουθεί τη δικιά του διαδρομή. Μέσα σε μια πραγματικότητα απόλυτης δουλείας, εκμετάλλευσης, τεχνητής ζωής, ανίας, ανάμεσα σε τόνους πλαστικού, σκουπιδιών και μπετόν, μέσα στα τερατουργήματα των δυτικών μητροπόλεων• εκεί γεννηθήκαμε. Κανείς μας δεν το διάλεξε και μέχρι εκεί ευθύνη δεν υπάρχει. Όμως, τώρα είμαστε εδώ. Και ανεξάρτητως αναλύσεων, ανεξαρτήτως κοσμοθεωριών, ένα πράγμα είναι δεδομένο• όλοι κάνουμε την επιλογή για το πώς θα ζήσουμε. Υπάρχει η χιλιοπατημένη λεωφόρος της υποταγής, στολισμένη με εκατοντάδες φώτα και διαφημιστικές ρεκλάμες. Ένας δρόμος ηθικής, αρετής και νομιμοφροσύνης. Ένας δρόμος, που ο υποταγμένος γυρίζει καλοπροαίρετα ή φοβισμένα και το άλλο μάγουλο, αρκεί να λαμβάνει το κατιτίς του. Ένας δρόμος, που χαράσσεται από τους κυρίαρχους και χτίζεται από τους σκλάβους. Μπορεί κάποιος να επιλέξει να ζήσει έτσι. Να δεχτεί συνειδητά ως βάση της ύπαρξής του την παραίτηση, τις συμβάσεις, την ανάθεση, την ανάγκη. Να ξεγελάει τον εαυτό του λέγοντας "έτσι είναι η ζωή" ή "όλοι έτσι κάνουν". Να προσπαθήσει να γίνει κάποιος, να κάνει όνομα και να το αφήσει πίσω του, όταν γυρίσει στην

υλική ανυπαρξία. Να τα συγχωρεί όλα, αρκεί να βολεύεται και να καμώνεται πως δεν τον νοιάζει ή ακόμα πως έτσι ήθελε να γίνουν τα πράγματα. Να λατρεύει τα φαντάσματα, που άφησε να του καρφώσουν στο κεφάλι, δηλώνοντας ταυτόχρονα με περηφάνια πως "είναι οι ιδέες του". Να φωνάζει πως είναι ελεύθερος ή επαναστάτης, μπας και πείσει τον εαυτό του. Να ζήσει ειρηνικά και φιλήσυχα ή έστω υποφερτά, ανάμεσα στις μάζες, τους ομοίους του, νιώθωντας ασφαλής, ότι κάπου ανήκει. **Έχει κάθε δικαίωμα να επιλέξει αυτό το στρατόπεδο. Έχει κάθε δικαίωμα να μπει συνειδητά στο κοπαδι.**
Υπάρχει, όμως, και η άλλη επιλογή. Υπάρχει το μονοπάτι της άρνησης, που φωτίζεται ανάλογα με το ποιος το διαβαίνει. Ένα μονοπάτι, που σε καλεί να ανοίξεις ο ίδιος το δρόμο και να διαλέξεις ο ίδιος προορισμό ή όχι. Ένα μονοπάτι κακοτράχαλο, δύσκολο και κουραστικό. Εδώ δεν έχει φιλικά χτυπήματα στην πλάτη, καλοθελητές και χείρες βοηθείας. Δεν έχει αξιώματα, τιμές και "όνομα" ή υστεροφημία. Είναι ένα μονοπάτι πολύ στενό για τους όχλους. Ένα μονοπάτι συνειδητής άρνησης, διαρκούς πολέμου και επίθεσης. Οι διαβάτες του δεν γυρνούν το μάγουλο, αλλά ανταποδίδουν τα διπλάσια. Δεν προσκυνάνε και δεν σκύβουν το κεφάλι, αλλά αντίθετα κόβουν το κεφάλι του αφέντη. Για κάθε στιγμή της ζωής τους που χάνεται, για κάθε σύμβαση, για κάθε αντίφασή τους, ζητούν εκδίκηση και ικανοποίηση. Είναι αντάρτες της απόλαυσης και δεν ζητούν να δικαιώσουν κάποια αφηρημένη θεωρία για έναν τέλειο κόσμο. Είναι θεωρητικοί της ζωής και εγκληματίες της σκέψης. Είναι ισοπεδωτές, φονιάδες, εμπρηστές, ανήθικοι, βλάσφημοι, εικονοκλάστες και τρελοί. Είναι ποιητές και πολεμιστές. **Είναι οι Μοναδικοί, που διάλεξαν τη μοναξιά της κορυφής και τη συντροφιά της αγέλης.** Όσο για εκείνους, που νομίζουν πως επιλέγουν τη "μέση οδό", δεν έχουμε λόγια. Έχουν την τύχη κάθε ουδέτερου, κάθε γκρίζου. Βρίσκονται συνεχώς σε διασταυρούμενα πυρά. Και η ιστορία έχει δείξει πως στα σκούρα, σπανιώς προτιμούν τελικά το μονοπάτι από τη λεωφόρο...

"Δεν υπάρχει επαναστατική θεωρία διαχωρισμένη από την εγκαθίδρυση των πρακτικών σχέσεων για τη δράση και αυτή η δράση δεν μπορεί παρά να είναι κατά βάσει, η επιβεβαίωση της επαναστατικής θεωρίας".

MIL (Κίνημα Απελευθέρωσης της Ιβηρικής), απόσπασμα προκήρυξης, που πετάχτηκε στους δρόμους της Βαρκελώνης, στις αρχές της δεκαετίας του '70

Πρακτική θεωρία
Η νέα αναρχία και το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης είναι οι σύγχρονες καλοτροχισμένες λεπίδες της εξέγερσης. Στη βάση της φιλοσοφίας τους, υπάρχει η σύζευξη θεωρίας και πράξης. Η νεοαναρχική θεώρηση βάζει στο στόχαστρο, χωρίς περίτεχνες αναλύσεις, το υπάρχον στο σύνολό του. Αποδομεί τα συστατικά στοιχεία της κυριαρχίας, επισημαίνει τις κραυγαλέες της αντιφάσεις, καταγράφει την εξαχρείωση, που εκείνη προκαλεί στα άτομα και προτάσσει την άμεση επίθεση εναντίον της. Ο σκοπός της δεν είναι να γεμίζει τόμους βιβλίων και να νανουρίζει απαθή ακροατήρια, ούτε να τροφοδοτεί άνοστα, εναλλακτικά lifestyle, που περιφέρονται κωμικά στο μητροπολιτικό τσίρκο. Ο ρόλος της είναι να τοποθετεί τις σφαίρες του αντικοινωνισμού, του αντιπολιτισμού, του αντικρατισμού, του αντικαπιταλισμού και της επίθεσης σε κάθε μορφή κυριαρχίας, στην ίδια θαλάμη του ρεβόλβερ της Άρνησης και να τοποθετεί αυτό στο τραπέζι, μπροστά στους αποφασισμένους συνωμότες. Η νεοαναρχική πρακτική σηκώνει το ρεβόλβερ και πυροβολεί. Συνδιάζει όλα τα μέσα, που έχει στη διάθεση της και αξιοποιεί όλες τις καταγεγραμμένες μεθόθους της εξεγερτικής αναρχικής ιστορίας. Από τα μικρο-σαμποτάζ μέχρι τις ισοπεδώσεις κτιρίων και από τους ξυλοδαρμούς μέχρι τις εκτελέσεις, όλα βρίσκονται στη βεντάλια των επιλογών των αναρχικών μαχητών. Μακρία από το θέαμα και τον φετιχισμό των όπλων, οι επιλογές μιλούν τη μεθοδική γλώσσα της στρατηγικής και τις ζωογόνες διαλέκτους των ατομικών επιθυμιών. Εδώ δεν υπάρχουν ούτε προοδευτικές ομάδες διανοουμένων, που χαράσσουν την ιδεολογική πορεία, ούτε ένοπλες επαναστατικές πρωτοπορίες. Δεν υπάρχουν πολιτικοί/ιδεολογικοί και εκτελεστικοί βραχίονες. Ο καθένας και η καθεμία μας μπορεί να είναι ταυτόχρονα συγγραφέας και εμπρηστής, αφισοκολλητής και "σπάστης". Δεν υπάρχει καν ένα ενιαίο κίνημα. Η νέα αναρχία είναι ένα ορμητικό επιθετικό ρεύμα και όχι ένας λιμνάζων πολιτικός βάλτος. Είναι η

συνάντηση των ατομικών μας εξεγέρσεων και όχι μια επιτροπή, που μοιράζει ρόλους και καθήκοντα.
"Ήδη ακούγονται τα πολεμικά σαλπίσματα, που δηλώνουν τις ανίκητες επιθέσεις των Μοναδικών στα φαντάσματα: Κράτος, Κοινωνία, Θεός, Ανθρωπότητα"

"Εξεγερμένη Κραυγή", Renzo Novatore

Διαρκής αναρχική εξέγερση
Η δική μας εξέγερση δεν περιμένει την φαντασιακή αφύπνιση των μαζών και τις περίφημες αντικειμενικές συνθήκες. Δεν έχει ως στόχο "να βάλει το λιθαράκι της" για την πραγμάτωση κάποιας μελλοντικής ουτοπικής κοινωνίας. Δεν πραγματώνεται για να να ενισχύσει ιδεολογήματα, όπως η "πανανθρώπινη λευτεριά", ούτε για να γεμίσει στομάχια και κεφάλια. Δεν χτίζει καμιά επανάσταση. Εδώ πρέπει να πούμε, επιτέλους, τα πράγματα με το όνομά τους. Δεν είμαστε επαναστάτες. Πρώτον, επειδή, όπως πολύ σωστά έχει γράψει ο Μπονάννο, "ο επαναστάτης παίρνει το όπλο για να επιβεβαιώσει τη θεωρία του", ενώ εμείς **για να επιβεβαιώσουμε τον εαυτό μας. Δεύτερον, επειδή η επανάσταση είναι η κατάργηση της παλιάς φόρμας, πάντα με σκοπό την εδραίωση μιας άλλης.** Με λίγα λόγια, οι επαναστάτες επιτίθενται στο υπάρχον καθεστώς για να διαμορφώσουν ένα καινούριο. Υπό αυτήν την έννοια, υπάρχουν πολλές επαναστατικές λύσεις, όπως ο κομμουνισμός, ο πολιτικά οργανωμένος φασισμός και ο σοσιαλιστικός αναρχισμός. Εμείς δεν χωράμε σε φόρμες. Επομένως, είμαστε εξεγερμένοι.
Δεν πρόκειται για λεξιλογικό τέχνασμα, ούτε για ανάγκη ετεροκαθορισμού. Είναι αποτύπωση της πραγματικότητας. Η εξέγερση, εσφαλμένα, θεωρείται από πολλούς ως σκαλοπάτι για τη "μητέρα των μαχών". Είναι η λογική, που οδηγεί στο να θεωρείται η εξέγερση είτε μικρής σημασίας, είτε ελλιπής, όταν δεν συντελεί σε ένα γενικευμένο επαναστατικό πρόγραμμα, με αποτέλεσμα να θεωρούνται οι εξεγερμένοι, δεμένοι με τη σημερινή συνθήκη ή αλλιώς εγκλωβισμένοι στην αντίδραση εντός του υπάρχοντος.
Στην ουσία ισχύει το εντελώς αντίστροφο. Τα επαναστατικά προγράμματα είναι εκείνα, που κόβουν την ταχύτητα, με τη λογική του τι τα οφελεί μακρόπνοα, δηλαδή κάπου στο μακρινό επέκεινα. Πόσες φορές έχουμε ακούσει δήθεν τακτικά επιχειρήματα να μας λένε πως "δεν είναι ακόμα η ώρα"; Στην πραγματικότητα, είναι η εμμονή σε ένα ανεδαφικό γενικευμένο επαναστατικό σχέδιο, σε συνδυασμό με τα γνωστά κοινωνιστικά φαντασιακά, που εγκλωβίζουν τα υποκείμενά τους σε μια, καθαρά πολιτικής (δηλαδή διαχειριστικής) φύσης, δραστηριότητα μερικής άρνησης και αιώνιας αναμονής.

Η εξέγερση δεν έχει "για να". Η εξέγερση είναι απελευθερωτικό βίωμα, που συντελείται ταυτόχρονα με την εξεγερτική σκέψη και πράξη. Όποιος δεν αισθάνεται την επίδραση της, εκείνη τη στιγμή, λέει ψέματα ή είναι ήδη νεκρός. Είναι η ίδια μια απελευθερωτική διαδικασία και όχι το αποτέλεσμά της. Μέσω της εξέγερσης, το άτομο προσεγγίζει βήμα-βήμα την αυτοπραγμάτωσή του. Εδώ και τώρα, όχι σε μια μακρινή ζούγκλα της Λατινικής Αμερικής, ούτε σε 50, 100, 1000 χρόνια. Η αυτοκυριότητά μου είναι υπόθεση δική Μου, όχι των μαζών και δεν θα μου τη δώσει κανένα κοινωνικό πλαίσιο "ισότητας, αμοιβαιότητας, οριζοντιότητας". Θα την πάρω μόνος μου και είναι βέβαιο πως οι μάζες, υπήκοες και επαναστατημένες, πάντα θα θέλουν να με σταματήσουν, να με οριοθετήσουν, να με συνετίσουν. **Η εξέγερση, λοιπόν, είναι διαρκής συνθήκη. Έχοντας σκοπό την εξέλιξη και την αυτοπραγμάτωση, δεν σταματάει όταν αλλάξει το καθεστώς ή όταν τροποποιηθεί το υπάρχον. Διεξάγεται όσο αναπνέει ακόμα το υποκείμενό της. Είναι αναρχική, όχι επειδή ο εξεγερμένος είναι οπαδός της αναρχικής κοινωνικής, μεταρρυθμιστικής πρότασης, αλλά επειδή αντιλαμβανόμενος πως η κυριαρχία του στερεί την ελευθερία κινήσεων και την αυτοκυριότητά του, αποφασίζει να κινηθεί εναντίον της, με σκοπό να την κατεδαφίσει κατακτώντας και όχι χτίζοντας.** Ο εξεγερμένος κουρσεύει βίαια τη ζωή, που του στερεί το εξουσιαστικό οικοδόμημα και χαίρεται τα λάφυρα, μόνος ή με συντρόφους, στον ωκεανό της ατομικότητάς του. Ο επαναστάτης πασχίζει να χτίσει μελλοντικά κάστρα στην άμμο, για να στεγάσει την κολοβή του ελευθερία, του κοινωνικού. Η νέα αναρχία είναι το πειρατικό σκαρί της διαρκούς εξέγερσης. Ο αναρχισμός είναι ο σκουριασμένος πολιορκητικός κριός της κοινωνικής επανάστασης.

Υπάρχουμε παντού αναρχικοί της πράξης, που για μας η αναρχία δεν είναι μια φτηνή ιδεολογία για φλυαρία, αλλά ο μοναδικός αυθεντικός τρόπος ζωής.
Π' αυτό ένα είναι σίγουρο. Δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη. Ξεκινάμε ένα ατελείωτο εξεγερσιακό ταξίδι με πυξίδα μας το νέο νιχιλισμό και την άμεση δράση για την πραγμάτωση της αναρχίας. Το όνομά μας, είναι η ψυχή μας και ονομάζεται FAI/IRF. Η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο είναι η νέα Μαύρη Διεθνής των Αναρχικών της Πράξης

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF (πυρήνας φυλακής)

Άτυπα, διάχυτα, οργανωμένα
Οι νεοαναρχικοί δεν χωρούν σε συγκεντρωτικές δομές. Δεν έχουν ανάγκη μια από τα πριν λεπτομερώς χαραγμένη στρατηγική. Κάθε πλαίσιο δράσης συνυπολογίζει και τις σύγχρονες συνθήκες του. Η ακαμπτότητα τέτοιων σχεδιασμών δεν επιτρέπει την προσαρμοστικότητα και την ελευθερία κινήσεων, που απαιτεί ο αντάρτικος πόλεμος. Κανένας σχεδιασμός δεν είναι πασπαρτού και κανένας δεν μπορεί να προβλέψει όλα τα ενδεχόμενα, πόσο μάλλον όλες τις κινήσεις του εχθρού. Επίσης, όλες ανεξαιρέτως οι συγκεντρωτικές δομές, πολιτικές ή ταξικές, λειτουργούν στη λογική της σύνθεσης. Αποτελούν ένα μεγάλο χωνευτήρι ατομικών ή επιμέρους σκεπτικών. Όλοι πισωπατούν, μέχρι να βρουν μια μίνιμουμ συμφωνία, που να εκφράζει το σύνολο ή ακόμα χειρότερα την πλειοψηφία. **Ακρωτηριάζοντας τις ατομικές επιθυμίες και βάζοντας τις αυτόνομες αναλύσεις στον πάγο, επιτυγχάνεται μια άνευρη συμφωνία των δυσαρεστημένων ή των πιο διαλλακτικών, η οποία παράγει και αντίστοιχης ποιότητας δράσεις.** Όλη αυτή η διαδικασία είναι εξαιρετικά δυσκίνητη και πολύ συχνά, τα γεγονότα, που τρέχουν έξω από τα κλειστά αμφιθέατρα, την ξεπερνούν. Θυμίζουμε ένα πρόσφατο παράδειγμα από τον Δεκέμβρη του 2008, όπου ενώ μικρές αυτόνομες ομάδες συνατιόντουσαν, σχεδίαζαν και εκτελούσαν την επίθεση τους στην ευρύτερη περιοχή γύρω από το Πολυτεχνείο, κάποιοι επέμεναν να "σταματήσουν τα μπάχαλα" (εν μέσω εξέγερσης), για να γίνει μαζική κεντρική συνέλευση εντός του κτιρίου...
Οι εξεγερμένοι δεν επιθυμούν να καταλάβουν τόπους και μέσα της κυριαρχίας. Δεν τους ενδιαφέρει η διαχείριση του μητροπολιτικού ιστού, των δημόσιων χώρων, των πανεπιστημίων, των μέσων παραγωγής, της οικονομίας κλπ., αλλά η ολοσχερής καταστροφή τους. Επομένως, δεν έχουν ανάγκη μια κεντρική οργάνωση-όχημα, **ένα αναρχικό κόμμα**, που να τους οδηγήσει προς τα εκεί. Ούτε καταστρώνουν σχεδιαγράμματα μελλοντικών κοινωνικών φυλακών, ώστε να έχουν την ανάγκη να δείχνουν στο σήμερα, την κοινωνική οργάνωση του θολού αύριο. Τα προτάγματά τους είναι οι πράξεις τους και η καταστροφή η μέθοδός τους. Και η οργάνωσή της δεν έχει ανάγκη από γραφειοκρατικές διαδικασίες.

Οι συγκεντρωτικές οργανώσεις, ανεξαρτήτως προθέσεων, πάντα καταλήγουν σε μοίρασμα ρόλων και ανάθεσης. Οι μαζικές δομές έχουν φτιαχτεί για να εξυπηρετούν μαζικής φύσης και ψυχοσύνθεσης ανάγκες. Ακόμα και αν η κεντρική επιτροπή ονομάζεται "επιτροπή συντονισμού", ακόμα και αν οι πιο δραστήριοι άνθρωποι και οι πιο ικανοί ρήτορες ονομάζονται "μπροστάρηδες" ή "αξιόλογοι σύντροφοι", η πραγματικότητα είναι η ίδια. Πάντα επικρατεί η άποψη του καλύτερου ομιλητή ή της πιο καλά οργανωμένης φράξιας. Πάντα υπάρχει άτυπη ιεραρχία και ανάθεση, παράσημα και σειρά παλαιότητας, κορυφή και βάση. Η νέα αναρχία αξιοποιεί και εξελίσσει ένα εξεγερτικό μοντέλο οργάνωσης, **με βάση τις ατομικές επιθυμίες και την κάλυψη των δεδομένων αναγκών του αγώνα.** Η άτυπη οργάνωση διαρθρώνεται σε πολλούς αυτόνομους πυρήνες, ομάδες συγγένειας, ενώσεις εγωιστών ή και συντρόφους/ισσες, που επιλέγουν να δρουν κατά μόνας. Λόγω της αυτονομίας τους, τόσο στο επίπεδο της δράσης όσο και στο επίπεδο της ανάλυσης, οι ομαδοποιήσεις αυτές έχουν τη δυνατότητα να κινηθούν σε όλα τα επίπεδα του πολέμου, προσαρμόζοντας τις τακτικές τους κατά το δοκούν. Επίσης, ο συντονισμός τους δεν απαιτεί τη διαρκή

και σταθερή τους ένωση, αλλά ούτε καν το να γνωρίζονται μεταξύ τους. Από την άλλη, τους επιτρέπει, αν το επιθυμούν, να συγκροτήσουν άτυπα δίκτυα συνεργασίας, είτε μέσω προσωπικής επαφής είτε χρησιμοποιώντας κόμβους επικοινωνίας και ανταλλαγής απόψεων, όπως μέσα αντιπληροφόρησης, έντυπα κλπ. Δεν απαιτείται καμιά απόλυτη δέσμευση από τα μέλη τους και ο καθένας είναι ελεύθερος να κινηθεί αυτόνομα από τον πυρήνα του.
Το δίκτυο της FAI/IRF κάνει πράξη τα προτάγματα της άτυπης οργάνωσης στο ακέραιο. Δεκάδες πυρήνες, ομάδες και άτομα συμπράττουν, συντονίζονται και επιτίθονται στον εχθρό, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Παράλληλα, μέσα από τις αναλήψεις ευθύνης και τις προκηρύξεις τους, ανοίγουν διαλόγους πάνω στα θέματα και τις τακτικές, που απασχολούν τη μαύρη αναρχία, προωθώντας μια διαλεκτική σε διεθνές επίπεδο. Είναι η τρανή απόδειξη πως δε χρειάζεται καμιά μαζική, συγκεντρωτική οργάνωση, με κατά τόπους γραφεία, επιτροπάτα, αντιπροσώπους και μέλη, για να επιτεθείς αποτελεσματικά στο υπάρχον και να γίνεις επικίνδυνος. Έτσι, οι νεοαναρχικοί/ες βρίσκουν στη FAI το πεδίο εκείνο για πειραματισμό και δράση, που τόσο επιθυμούν.

“Αχ, η πατρίδα! Λέω στα παιδιά των πλούσιων, στους αξιωματικούς, στους παπάδες, στις πόρνες: «Να είστε πατριώτες. Όποιος δεν αγαπάει την πατρίδα του δεν αγαπάει τη μητέρα του. Και να δείχνετε το πατριωτικό σας πάθος, τραγουδώντας τους ύμνους του πολέμου, την υγεία του κόσμου. Ορίστε οι εχθροί σας που μιλούν διαφορετική γλώσσα, που έχουν διαφορετικά έθιμα, εξολοθρεύστε τους στο όνομα της πατρίδας. Ο βασιλιάς μας, ο βασιλιάς των πλουσίων, θα κατακτήσει μια σπιθαμή γης, η δύναμη του θα μεγαλώσει και εξαιτίας της δύναμης του, θα μεγαλώσει και η δικιά σας αφού είναι ο πατέρας, ο πατέρας της πατρίδας”

“Ο θάνατος του πιο φριχτού τέρατος”, Erinne Vivani

Διεθνής διάσταση του αναρχικού πολέμου
Ο αναρχικός πόλεμος δεν είναι αντάρτικη αντιπολίτευση και δε σκοπεύει στην απελευθέρωση ενός έθνους ή ενός λαού, ούτε καν της ανθρωπότητας ως σύνολο. Είναι υπόθεση εκείνων, που, σε όποιο μέρος του κόσμου και αν βρίσκονται, επιλέγουν να πολεμήσουν για την ελευθερία τους. Επομένως, δεν αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο ως ένα χάρτη χωρισμένο σε μικρά ή μεγάλα κράτη, άλλα σαν ένα ενιαίο πεδίο μάχης. Οι υπαρκτές χωροταξικές οριοθετήσεις της κυριαρχίας υπάρχουν μόνο για να γκρεμιστούν από τους αρνητές της.
Ο στόχος δεν είναι η σύνδεσή μας με τους εθελόδουλους κάθε κρατικού σχηματισμού, αλλά η εδραίωση μια διεθνούς, επιθετικής, αναρχικής κοινότητας εξεγερμένων. Είναι καιρός να τελειώνουμε με τις **φαντασιακές κοινότητες της κυριαρχίας** και των κοινωνικών, εθνικών, ταξικών, έμφυλων και φυλετικών της συνόλων. Οι κοινές επιλογές και τα ίδια ή παράλληλα μονοπάτια αγώνα, οι αυθεντικές συντροφικές σχέσεις, η ταυτόσημη αντίληψη κοινών βιωμάτων, γεννούν πραγματικές συνδέσεις μεταξύ των ατόμων, πέρα από τους κίβδηλους και εκ του πονηρού συχνωτισμούς της εξουσίας.
Έτσι, οι αιχμάλωτοι πολέμου και εκείνοι που έπεσαν στη μάχη εκτός Ελλάδας, δεν είναι απλά σύντροφοι/ισσες από το εξωτερικό. Είναι αδέρφια μας, φτιαγμένα από την ίδια στόφα με εμάς, με τα ίδια όνειρα, την ίδια επιμονή και το ίδιο λυσσασμένο μίσος ενάντια σε αυτόν τον κόσμο. Η αλληλεγγύη προς τους αιχμαλώτους και η διάσωση των νεκρών μας από τη λήθη δεν είναι πάρεργο, ούτε “κινηματικό” καθήκον. Είναι βασική αιχμή του αγώνα μας και πρόταγμά του. Παρ’ όλα αυτά, πρέπει να προσέχουμε πάντα μη γίνει η αλληλεγγύη εμμονή και αυτοσκοπός, εγκλωβίζοντάς μας σε ένα φαύλο κύκλο μονοδιάστατης δράσης. Στον πόλεμο υπάρχουν νεκροί και αιχμάλωτοι και αυτό το ξέρουμε όλοι. Δεν πρέπει επ ουδενί να τους ξεχνάμε, αλλά παράλληλα δεν πρέπει να μας εμποδίζει η έμπρακτη αλληλεγγύη από το να δούμε την ολότητα του αναρχικού πολέμου.

IV. Αλληλεγγύη, Συντροφικότητα, Συγγένεια

"Έτσι οι λέξεις παρατάσσονται η μία πίσω από την άλλη. Επιλέγονται προσεκτικά για να δημιουργήσουν επιθετικούς σχηματισμούς. Οι λέξεις και τα όριά τους. Τα όρια του εαυτού μας, της εμπειρίας μας, της λογικής μας. Και η προσπάθεια για να μετατοπιστούν ακόμα πιο πολύ στα άκρα. Στα άκρα που δοκιμάζονται τα πάντα."

Πρακτική Θεωρία, πράξις 1

Είναι σημαντικό σε συγκυρίες όπως η σημερινή, όπου αναδύονται νέες αναρχικές αναλύσεις και γεννιούνται και ενδυναμώνονται νέες αναρχικές τάσεις και νέα αναρχικά ρεύματα, ο ενθουσιασμός και ο χείμαρρος δράσεων, που συνοδεύει αυτήν τη γέννηση, να πηγαίνει παράλληλα με μια σαφή θεωρητική καταγραφή και επεξεργασία. Την τελευταία δεκαετία, είδαμε μια αύξηση της επιθετικής και μαύρης αναρχίας σε όλον τον κόσμο, η οποία έδωσε έναυσμα σε ένα πλήθος θεωρητικών και πρακτικών αναζητήσων. Σήμερα, έχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου να συνθέσουμε αυτές τις εμπειρίες αγώνα και τα σκεπτικά, που τις καθοδήγησαν και να αποκρυσταλλώσουμε συνοπτικά, απλά και ξεκάθαρα το νόημά τους. Είναι, για να το πούμε πιο απλά, καιρός να δούμε πού βρισκόμαστε και πού θέλει ο καθένας να πάει. Πρόκειται για μια διαδικασία θεωρητικής αναζήτησης, για να επιβεβαιώσουμε τις θέσεις μας, να τις αντιληφθούμε σε όλην την έκταση και τις λεπτομέρειές τους, να διορθώσουμε τα ψεγάδια τους και να προσπαθήσουμε να διαλύσουμε τις αντιφάσεις και τα θολά σημεία τους. Η προσπάθεια, που θα γίνει εδώ, θα περιοριστεί στην εμπειρία της Ελλάδας, πάντα με αναφορά στις αντίστοιχες καταστάσεις στο εξωτερικό.
Η εμφάνιση, λοιπόν, στην Ελλάδα μιας **διακριτής** στροφής στη εξεγερτική και επιθετική αναρχία έρχεται στον απόηχο της εξέγερσης του Δεκέμβρη το 2008 και με τις διάφορες επιθετικές ομάδες και αναλύσεις, που αναδύθηκαν από αυτήν. Ο πιο διακριτός, αλλά επουδενί όχι ο μόνος, φορέας μιας πιο κατασταλαγμένης σχετικής οπτικής είναι η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF. Πέρα από τις ανανεωμένες, ακραιφνώς αναρχικές αναλύσεις, η οργάνωση έφερε στο ελληνικό πεδίο το πείραμα της FAI/IRF και έθεσε επί τάπητος το ζήτημα της διεθνούς διάστασης του αναρχικού πολέμου. Πρέπει να πούμε πως, δυστυχώς, για ένα μεγάλο διάστημα, η κατασυκοφάντηση της Συνωμοσίας και κατ' επέκταση των ιδεών της στο πρόσωπό της, ο αναθεωρητισμός σχετικά με την εξέγερση του Δεκέμβρη, αλλά και η απουσία ενός ρεύματος, το οποίο θα ήταν ικανό να αγκαλιάσει, να στηρίξει, να διαχύσει και να εξελίξει αυτά τα νοήματα, είχαν ως αποτέλεσμα να μην αποφέρει η δράση της ΣΠΦ και άλλων αντίστοιχων ομάδων τους καρπούς που θα μπορούσε. Αυτό το λέμε, γιατί πέρα από τα μεγάλα στοιχήματα, που κέρδισε και συνεχίζει να κερδίζει η οργάνωση, οι δυνατότητες των αντιλήψεων, που έφερε στο προσκήνιο, είναι τεράστιες και σε ένα μεγάλο τους κομμάτι δεν έχουν φτάσει καν στο μισό της δυναμικής τους. Θέλοντας να δώσουμε ώθηση σε αυτές τις δυνατότητες, καθώς βρίσκουμε τους εαυτούς μας να θέλουν να αυτοπραγματωθούν ως κομμάτι τους και πιστεύοντας πως υπάρχει χώρος για αυτές σήμερα, κάνουμε μια απόπειρα διάκρισης και διατύπωσης μερικών νοημάτων προς αυτήν την κατεύθυνση. Αυτό κρίνεται απαραίτητο, όχι για να πείσουμε τους αδηφάγους βιβλιοσκώληκες και τις ιδεολογικές επιτροπές πως είμαστε κάτι καινούριο και διαφορετικό. Τους λέμε από τώρα πως δεν υπάρχουν εδώ μεγαλόσχημοι θεωρητικοί, τόμοι γεμάτοι φλυαρίες και αυτό, που αρέσκονται να ονομάζουν "ιστορική παράδοση". Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες, που επιλέγουμε να κινηθούμε αυτόνομα και να αναπτύξουμε τα δικά μας σκεπτικά, **όχι από μια υποκριτική παρθενογένεση, που ποτέ δεν ισχυριστήκαμε, αλλά από μια ανάγκη να αυτοκαθοριστούμε πέρα από τις νόρμες και σύμφωνα με τις επιθυμίες μας, προχωράμε στη θεωρητική αυτή αναζήτηση, για να προβληματιστούμε, να στεριώσουμε το βήμα μας και να ατσαλώσουμε τη συνείδησή μας.**

Συγκεκριμένα, νομίζουμε πως πρέπει να γίνει μια διάκριση σε τρεις ξεχωριστές πραγματικότητες, που άλλοτε συμπλέκονται και άλλοτε όχι, συνυπάρχοντας μέσα στο περιβάλλον της ζωτικής και επιθετικής αναρχίας,

όχι επειδή τις τοποθετούμε εμείς εκεί, αλλά επειδή οι ίδιες διαρθρώνονται στο εσωτερικό της. Πρόκειται για τη "διεθνή" των ανατρεπτικών αναρχικών αιχμαλώτων, τη FAI/IRF και την εξεγερτική αναρχία και τη νέα αναρχία.

Η "διεθνής" των αναρχικών αιχμαλώτων

"Είναι η προσπάθεια να περάσουμε από τη συμπάθεια, που έχει αναπτυχθεί μεταξύ μας, μέσω των γραμμάτων και των αμοιβαίων αναφορών σε κείμενα, στο διεθνή συντονισμό και να γίνουμε συνεργοί στήνοντας τη Μαύρη Διεθνή των φυλακισμένων αναρχικών, στηρίζοντας, όσοι το επιθυμούν, την πρόταση των Ιταλών συντρόφων μας για την ενίσχυση της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο."

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF, "Διεθνές κάλεσμα της ΣΠΦ-FAI/IRF προς τους φυλακισμένους αναρχικούς"

Το 2011, πριν την έναρξη του δεύτερου δικαστηρίου της ΣΠΦ, η οργάνωση συντάσσει μια προκήρυξη-κάλεσμα, το οποίο απευθύνει σε όλους τους αναρχικούς αιχμαλώτους ανά τον κόσμο, θέλοντας, αφενός, να συνδέσει και να μοιραστεί τις εμπειρίες εγκλεισμού και αγώνα εντός των τοιχών σε διαφορετικές χώρες και αφετέρου, να προτάξει τη δημιουργία μιας διεθνούς των αναρχικών αιχμαλώτων, προτείνοντας παράλληλα τη στήριξη της FAI/IRF. Πλέον, είναι γνωστό πως αυτή η προσπάθεια ευδοκίμησε και συνεχίζεται μέχρι σήμερα, συμβάλλοντας τα μέγιστα στη δημιουργία ενός δικτύου έμπρακτης επιθετικής αλληλεγγύης στους αδερφούς και τις αδερφές μας, που βρίσκονται πίσω από τα κάγκελα.

Εξετάζουμε αυτό το δίκτυο ξεχωριστά, θέλοντας να διατυπώσουμε κάποιες θέσεις πάνω στη σύνθεσή του και στην εμπλοκή του με το δίκτυο της FAI. Στο δίκτυο, λοιπόν, αυτό συμμετέχει μια γκάμα συντρόφων και συντροφισσών, αρκετά ετερόκλητη "πολιτικά", με διαφορετικές αντάρτικες διαδρομές, αναλύσεις και προτάγματα. Από τους ατομικιστές/μηδενιστές της Συνωμοσίας, μέχρι τον ρεντσκινά Thomas Meyer-Folk, από τους νιχιλιστές της Χιλής, μέχρι τους συντρόφους που διώκονται για την υπόθεση Security (Juan Aliste Vega, Marcelo Villarroel Sepúlveda και Freddy Fuentevilla) και τον José Miguel Sanchez Jimenez, κάποιοι εκ των οποίων έχουν θητεύσει σε μαρξιστικές οργανώσεις αντάρτικου πόλης στο παρελθόν και από τον οικοαναρχικό Marco Camenisch, μέχρι τους κοινωνικούς αναρχικούς Gabriel Pombo da Silva και Claudio Lavazza, υφαίνεται ένα δίκτυο, που έχει ως κέντρο τα κοινά βιώματα του εγκλεισμού, του ανατρεπτικού (και πολλές φορές ένοπλου) αγώνα, της μαχητικότητας μέσα στο εχθρικό περιβάλλον της φυλακής και της μη παράδοσης και συνθηκολόγησης με τον εχθρό.

Θεωρώντας, από τη μεριά μας, το πεδίο της φυλακής ως ένα χώρο απολύτως εχθρικό στους μαχητές της ελευθερίας, δεν μπορούμε παρά να στεκόμαστε δίπλα σε τέτοιες προσπάθειες σύνδεσης των αιχμαλώτων πολέμου όπου γης. Αυτό που θεωρούμε, όμως, σημαντικό είναι να ξεκαθαριστεί η βάση αυτής της συλλογικοποίησης, ώστε να μη μεταβληθεί αυτή σε ακόμα μια φαντασιακή κοινότητα από τις τόσες, που ταλανίζουν τους αναρχικούς κύκλους παγκοσμίως. Η συλλογιστική μας πατάει πάνω στην εξής θέση: Ως αναρχικοί θεωρούμε πως δεν υπάρχει διάκριση και ιεραρχία μεταξύ των μέσων αγώνα και πως κανένας επίπλαστος ρόλος της κυριαρχίας δεν διαχωρίζει τους εξεγερμένους και τους επαναστάτες. Επομένως, η αντιμετώπιση των συντρόφων και των "πολιτικά" συγγενών μας δεν μπορεί παρά να επηρεάζεται (αν όχι να καθορίζεται) από αυτό το σκεπτικό. Με άλλα λόγια, η επιλογή του αντάρτικου αγώνα και η αιχμαλωσία από τον εχθρό δεν είναι από μόνοι τους λόγοι για να αισθανθούμε αλληλέγγυοι στα άτομα, που επιλέγουν αυτά τα μονοπάτια και υφίστανται το τίμημα της επιλογής τους. **Ταυτόχρονα, από τη στιγμή που δεν αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως πολιτικά υποκείμενα, αλλά ως εξεγερμένες ατομικότητες,** δεν διατηρούμε ιδεολογικές αγκιλώσεις, οι οποίες μας εμποδίζουν **να σεβαστούμε τους αξιοπρεπείς μαχητές κάθε τάσης ή ακόμα και τις αξιοπρεπείς ατομικότητες, που εντός και εκτός φυλακής ξεχωρίζουν από το**

κοπάδι των υπόδουλων. Επομένως, επιλέγουμε να απέχουμε από γενικευτικές προσπάθειες αλληλεγγύης και στήριξης, όπως για παράδειγμα το διεθνές πόνημα του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού (η προβληματική προκύπτει ήδη από το όνομα), χωρίς να παραγνωρίζουμε το σημαντικότατο έργο, που επιτελεί στο επίπεδο της υλικής στήριξης και της ενημέρωσης, αλλά και τη μικρή ή μεγαλύτερη συγγένεια, που μας συνδέει με κάποια παραρτήματα του (π.χ. Μπρίστολ, Μεξικού κ.α.). Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να είναι ανθρωπιστικής έμπνευσης και δεν πρέπει να είναι χωνευτήρι αντιλήψεων στο όνομα μιας "φιλοένοπλης" γενικά και αόριστα αντίληψης, που αφενός, δημιουργεί ιεραρχία των μέσων αγώνα και αφετέρου, τοποθετεί σε ένα ανώτερο βάθρο τους φυλακισμένους ένοπλους αντάρτες, δύο παθογένειες, που έχουν μακρά ιστορία στην Ελλάδα. Πέρα από αυτήν τη θέση, θεωρούμε πως πρέπει να εκλαμβάνουμε τα πράγματα ως αυτό που είναι και όχι μέσω της προβολής πάνω τους δικών μας ενδεχόμενων φαντασιακών. Στην περίπτωσή μας, αντιλαμβανόμαστε αυτό το δίκτυο ως μια διεθνή των αξιοπρεπών αναρχικών αιχμαλώτων, των οποίων, ανεξαρτήτως διαφωνιών, σεβόμαστε τις επιλογές (ανεξάρτητα με το μέσο αγώνα, που τους οδήγησε στη φυλακή) και **ακόμα περισσότερο, την ασυνθηκολόγητη και μαχητική στάση, όσο βρίσκονται έγκλειστοι στα μπουντρούμια της δημοκρατίας.** Παράλληλα, όμως, διατηρούμε στο ακέραιο τις θεωρητικές μας διαφωνίες και το δικαίωμα της επιλεκτικής στήριξης, όπου εμείς νομίζουμε πως "χωράμε", αλλά και της κριτικής στις θέσεις, με τις οποίες διαφωνούμε.

FAI/IRF και εξεγερτική αναρχία

"Για να ξεπεράσουμε τα όρια των ατομικών σχεδίων και για να πειραματιστούμε πάνω στις πραγματικές δυνατότητες της άτυπης οργάνωσης, στην περίπτωσή μας εκείνης της ομοσπονδίας ομάδων δράσης ή ατομικοτήτων, δώσαμε ζωή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (F.A.I.)."

Ανοιχτή επιστολή στο αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα, Ιταλία 2003

Θεωρούμε πως οι αλλαγές, που έχουν συντελεστεί εντός των αναρχικών κύκλων διεθνώς, έχουν διαμορφώσει νέες συνθήκες, οι οποίες πρέπει να καταγραφούν. Τονίζουμε τη λέξη "καταγραφούν", απαντώντας σε ένα τελείως αβάσιμο επιχείρημα περί φαινομενικής διάσπασης του "ενιαίου αναρχικού χώρου" από μέρους μας. Το "ενιαίο", το "όλοι μαζί" αποτελεί μια ξεπερασμένη, κατά τη γνώμη μας, αντίληψη, αλλά και μια κατάσταση, που, πλέον, απλά δεν υφίσταται. Το μόνο που κάνουμε εμείς είναι να καταγράφουμε αυτήν την πραγματικότητα, από τη μεριά εκείνων των αναρχικών, που τοποθετούν εαυτόν στο εξεγερτικό κομμάτι της αναρχίας.
Για να μιλήσουμε συγκεκριμένα, εμείς παρατηρούμε μια πρωταρχική διάκριση, της οποίας η βάση είναι κυρίως και πρωτίστως σε επίπεδο σκεπτικού και όχι μέσων πάλης. Μπορεί να μην είναι απόλυτη ακόμα ή να μην γίνεται αντιληπτή από όλους ως τέτοια, αλλά για εμάς, είναι κάτι παραπάνω από εμφανής. Στο ένα, λοιπόν, κομμάτι έχουμε εκείνους τους αναρχικούς, που βρίσκονται σε μεγάλο βαθμό εγκλωβισμένοι σε θεωρητικά, οργανωτικά και πρακτικά σχήματα του παρελθόντος και που διατηρούν, επικαιροποιώντας τις μόνο ανεπαίσθητα, τις σχετικές με αυτά αναλύσεις. Μιλάμε για τους αναρχικούς κομμουνιστές, τους αναρχοσυνδικαλιστές και γενικά τους σοσιαλιστές (κοινωνιστές ελληνιστί) αναρχικούς. Πρόκειται για τους αναρχικούς, που έχουν τις ιδεολογικές τους ρίζες στους ουτοπικούς σοσιαλιστές (Όουεν, Φουριέ, Βάισχαουπτ, Προυντόν κ.α.), στον Μπακούνιν, στον Κροπότκιν, στον Μαλατέστα, στη Γκόλντμαν, στον Ντεζάκ και τους υπόλοιπους "κλασσικούς" και βέβαια, τη μαρξιστική ανάλυση και τις ιδεολογικές τους αναφορές στην Παρισινή Κομμούνα, τη Μαχνοβιτσίνα, την ισπανική επανάσταση του '36 κ.α. Τις τελευταίες δεκαετίες, υπάρχουν κάποιοι νεωτερισμοί σε αυτές τις οπτικές, όπως η θεωρία των κοινών, οι νέες περιφράξεις και η τάση της κομμουνιστικοποίησης, όσον αφορά τους αναρχικούς και αντιεξουσιαστές κομμουνιστές και η τάση της πιο ολιστικής ενασχόλησης με το κοινωνικό, πέρα από το εργοστάσιο, όσον αφορά τους αναρχοσυνδικαλιστές, αλλά ο πυρήνας της θεώρησής τους παραμένει απαράλλαχτος με τις αρχικές διατυπώσεις του 19ου και του 20ου αιώνα. Αυτός ο χώρος στην Ελλάδα δεν είναι ιδιαίτερα διακριτός

ως τέτοιος, λόγω των ιδιαιτεροτήτων του εγχώριου κινήματος. Συνοπτικά, αναφέρουμε πως **στην Ελλάδα μεταπολιτευτικά δεν υπήρξε αναρχικό κίνημα με τους γνωστούς πολιτικούς όρους, όπως στο εξωτερικό,** πριν κυριολεκτικά εκατοντάδες χρόνια. Με άλλα λόγια, ουδέποτε μέχρι σήμερα υπήρξαν πολυπληθείς **διακριτές αναρχικές τάσεις οποιουδήποτε είδους,** παρά μόνο κάποιες συγκεκριμένες ομάδες με ξεκάθαρη πολιτικο-ιδεολογική ταυτότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης είναι ο ορισμός του "χώρου", ενός δηλαδή γενικού πλαισίου αντιφρονούντων, με λίγο-πολύ αντιεξουσιαστικό πρόσημο, ένας ορισμός, που δεν υπάρχει ως τέτοιος πουθενά αλλού στον κόσμο. Επίσης, αυτό το κομμάτι των αναρχικών, μην έχοντας δικό του, αυτόνομο ιστορικό μονοπάτι στον ελλαδικό χώρο, αποτελεί, σχεδόν στο σύνολό του, μπάσταρδο παιδί της εγχώριας αριστεράς, η οποία, σε αντίθεση με τον αναρχισμό, έχει πολυετή παράδοση στη χώρα. Αυτός είναι, κατά τη γνώμη μας, ο λόγος, που **οι περισσότεροι εκφραστές του μοιάζουν πιο πολύ με αριστεροποιημένους αναρχικούς, παρά με αυθεντικούς σοσιαλιστές αναρχικούς, που ανήκουν σε συγκεκριμένες, διακριτές τάσεις του κοινωνικού αναρχισμού.** Κλασικό σύγχρονο παράδειγμα αυτού που λέμε, είναι η άκριτη υιοθέτηση αριστερών ιστορικών παραδειγμάτων, όπως αυτό του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, το οποίο θα αποστρεφόταν μετά βδελυγμίας ένας σοβαρός κοινωνικός αναρχικός, αφού αναγάγει σε ιστορικό του παρελθόν τους σφαγείς των συντρόφων του σε πλείστες περιπτώσεις. Σίγουρα, οι γενικεύσεις δεν είναι σωστό αναλυτικό εργαλείο, όμως ισχύει, επίσης, πως η ανάλυση και η κριτική βασίζεται στον κανόνα και όχι στις εξαιρέσεις του.

Το άλλο κομμάτι, που προκύπτει από τη διάκριση, την οποία εμείς αντιλαμβανόμαστε, είναι εκείνο της μαύρης, εξεγερτικής αναρχίας. Συγκεκριμένα, μιλάμε για τους εξεγερσιακούς αναρχικούς, τους οικοαναρχικούς, τους αναρχικούς χωρίς προθέματα, τους ατομικιστές/μηδενιστές αναρχικούς και γενικά, τις τάσεις και τις αντιλήψεις, που διαφοροποιούνται ξεκάθαρα με το παραπάνω "κόκκινο" κομμάτι, σε επίπεδο θεώρησης, στόχευσης και πρακτικής. Αναφέροντας μόνο μερικές διαφορετικές "ιδεολογικές" ρίζες και επιρροές, όπως τους Ιταλούς εξεγερσιακούς (Μπονάννο, Πασσαμάνι, Πορκού κ.α.), τους ιλλεγκαλιστές και τερρορίστες του 20ου αιώνα (ομάδα Μπονό, Ανρί, Ραβασόλ, Βαγιάν), τους Γάλλους (Zo d' Axa., Liberdad κ.α.) και Ιταλούς (Νοβατόρε, Φιλίππι, Μαρτούτσι, Ντιλούβι κ.α.) ατομικιστές, φιλοσόφους όπως ο Νίτσε και ο Στίρνερ, αναρχικούς όπως ο Feral Faun και άλλοι πολλοί. **Βασικό στοιχείο αυτού του κομματιού είναι η σημαντική διεύρυνση της κριτικής στο υπάρχον, μέσω του αντιπολιτισμού, της ριζοσπαστικής οικολογίας, της απόρριψης της πολιτικής, της κριτικής στη γλώσσα και την ηθική, της ενασχόλησης με τις ενδοκοινωνικές μικροεξουσίες κλπ. Ακόμα, προτάσσει το άτυπο μοντέλο οργάνωσης των αναρχικών αγωνιστών. Κεντρική διαφορά με το έτερο κομμάτι είναι η τοποθέτηση της εξέγερσης στο κέντρο του καθημερινού αναρχικού αγώνα, στο εδώ και στο τώρα.** Δεν αρνούμαστε πως ούτε αυτό το κομμάτι διαθέτει παράδοση στον ελλαδικό χώρο, με τη διαφορά πως, επειδή λόγω θέσεων έχει εξαρχής διαχωρισμένη θέση από την αριστερά σε θεωρητικό επίπεδο, διαρθρώνεται από την αρχή του αυτόνομα και συντονίζεται ευκολότερα με το παράδειγμα του εξωτερικού.

Η αναλυτική ευρύτητα και η πολυτασικότητα επιτρέπουν τη συνύπαρξη, σε αυτό το κομμάτι, τάσεων με κοινωνιστικές αναφορές, όπως οι εξεγερσιακοί αναρχικοί με τάσεις αντικοινωνικού προσανατολισμού, όπως οι μηδενιστές και οι αντιπολιτισμικοί. Οι σοβαρές ή δευτερεύουσες διαφωνίες θέτονται στη δοκιμασία της διαλεκτικής, χωρίς να δημιουργούν ανυπέρβλητα ρήγματα, καθώς υπάρχουν σταθερά σημεία σύγκλισης, όπως η άτυπη οργάνωση, η αναγκαιότητα του δεσίματος της θεωρίας με την πράξη, η εξεγερτικότητα κλπ. Αυτός είναι ο λόγος, που ένας εξεγερσιακός αναρχικός συμπράττει πιο εύκολα με έναν μηδενιστή, παρά με έναν οπαδό της αποστεωμένης ταξικής ανάλυσης, παρ' όλο που και οι δύο έχουν αναφορές σε συλλογικά επαναστατικά υποκείμενα και συγκεκριμένα, εκείνο των εκμεταλλευόμενων οικονομικών τάξεων.

Εμείς θεωρούμε πως αντανάκλαση του παραπάνω "χώρου" είναι και τα άτυπα αντάρτικα δίκτυα, όπως το ALF, το ELF και η FAI/IRF. Σε αυτό το κείμενο θα μιλήσουμε συγκεκριμένα για τη FAI, αλλά σε γενικές γραμμές, τα επιχειρήματά μας ισχύουν για όλα. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε δύο πράγματα. Το πρώτο είναι πως για εμάς, **στη FAI χωράνε σύντροφοι και πυρήνες με τα σκεπτικά, που περιγράφονται συνοπτικά στην παραπάνω παράγραφο και μόνο.** Τα μέσα πάλης από μόνα τους δεν λένε κάτι. Αντάρτικο κάνει μια ευρεία γκάμα ανθρώπων, από ισλαμιστές και μαχητές εθνικοαπελευθερωτικών στρατών, μέχρι

ένοπλους μαρξιστές και ένοπλα ιθαγενικά κινήματα. **Η FAI/IRF αποτελεί δομή του αναρχικού αντάρτικου πόλης.** Επομένως, στο εσωτερικό της δεν χωρούν αντάρτικοι σχηματισμοί, που δεν αποτελούνται από αναρχικούς, απλά και μόνο επειδή φέρουν όπλα. Επεκτείνοντας ακόμα περισσότερο αυτό το συλλογισμό, στη FAI, κατά τη γνώμη μας, δεν χωράνε ούτε αναρχοκομμουνιστικοί, αναρχοσυνδικαλιστικοί και άλλοι εργατίστικοι ή ακραιφνώς κοινωνιστικοί πυρήνες. Η FAI έχει δομηθεί και εξελίσσεται, από τα ίδια τα δρώντα υποκείμενα και όχι από εμάς, πάνω σε ένα συγκεκριμένο σκεπτικό. Είναι ένα άτυπο δίκτυο αναρχικής άμεσης δράσης, την οποία αντιλαμβάνεται ως αναπόσπαστο κομμάτι του αναρχικού αγώνα. Επομένως, δεν τη διαχωρίζει ούτε προς τα πάνω, ούτε προς τα κάτω από τις υπόλοιπες μορφές πάλης. Ακόμα, η FAI αποτελεί την πραγμάτωση των επιθυμιών των υποκειμένων, που δρουν στα πλαίσια της και όχι μια αντάρτικη πρωτοπορία, που μιλά στο όνομα βουβών συλλογικών υποκειμένων. Επομένως, σε αυτήν δεν χωράνε λογικές ένοπλου βραχίονα, διαχωρισμένων ειδικών του αντάρτικου, καλεσμάτων πλαισίωσης της από θολά κοινωνικά, δήθεν εξεγερμένα, υποσύνολα. Ειδικότερα, δεν χωράνε λογικές, που τη βλέπουν ως ένα εργαλείο ενσωματομένο στην πολιτική, επαναστατική τους ατζέντα ή ως ένα κομμάτι των φαντασιακών επαναστατικών τους κινημάτων. Φανταστείτε πόσο γελοίο θα ήταν να χρησιμοποιούσαν το ακρώνυμο της οργανώσεις, όπως οι ΜΛΕΔ, η ΟΛΑ, ο Επαναστατικός Αγώνας ή η Μηδενική Ανοχή, για να μιλήσουμε για γνώριμες, εγχώριες λογικές και πρακτικές. Δεν είναι πρόβλημα της FAI η ανωριμότητα εκείνων, που δεν μπορούν να καταλάβουν πως ο ταξικά οργανωμένος αγώνας, δεν δένει με την άτυπη αποκεντρωμένη οργάνωση και πως τα μεγαλόπνοα, κούφια επαναστατικά σχέδια δεν δένουν με την αμεσότητα της εξέγερσης στο τώρα. Σημειώνουμε, λοιπόν, εδώ πως ένας σοσιαλιστής αναρχικός αντάρτης πόλης, παρόλο τον πιθανό σεβασμό για την επιλογή του ή την προσωπικότητά του, δεν δύναται να λειτουργήσει εντός της FAI, καθώς το δικό του πολιτικό σκεπτικό και το θεωρητικό πλαίσιο του δικτύου είναι εντελώς διαφορετικά και με μεγάλο σημείο απόκλισης.

Το δεύτερο σημείο, που θεωρούμε πως πρέπει να γίνει κατανοητό, είναι πως για να μην καταντήσει η FAI το αστείο μόρφωμα, που περιγράψαμε παραπάνω, αλλά και για να ενδυναμωθεί ακόμα περισσότερο, **πρέπει να αγκαλιαστεί από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της εξεγερτικής αναρχίας.** Αντιλαμβανόμαστε και παρακολουθούμε τις ενστάσεις της αντίληψης της πολιτικής ανωνυμίας, όπως και της κριτικής στα σταθερά ακρώνυμα, όπως καταλαβαίνουμε και περιπτώσεις, όπως η Ελλάδα, που η προσθήκη του ακρώνυμου της FAI συγκεντρώνει απευθείας τα φώτα της κρατικής καταστολής. Το δεύτερο αποτελεί θέμα τακτικής και δεν είμαστε δάσκαλοι για να πούμε τι τακτική θα επιλέξει ο καθένας. Το πρώτο, όμως, το θεωρούμε ανεδαφικό και ανούσιο. Η πολιτική ανωνυμία έχει τραβηχτεί από τα μαλλιά. **Καμιά ενέργεια δεν μιλάει από μόνη της, ειδικά όταν η επίθεση στο υπάρχον είναι τόσο σύνθετη.** Η επίθεση σε ένα σχολείο, για παράδειγμα, μπορεί να γίνει από βλαμμένους χριστιανούς φονταμεταλιστές ή από αντιπολιτισμικούς αναρχικούς. Η επίθεση σε ένα τζαμί μπορεί να γίνει από ισλαμόφοβους ακροδεξιούς ή από αναρχικούς μηδενιστές. Μπορούμε να φέρουμε εκατοντάδες τέτοια παραδείγματα. Επίσης, η εξειδίκευση και η πατρονία της άμεσης δράσης, που καταλογίζεται στα δίκτυα με ακρώνυμα, στην ουσία λέει πως οι άτυπες δομές δεν διαφέρουν σε τίποτα από τις συγκεντρωτικές, αφού ορίζονται από τη δομική τους φύση και όχι από τα υποκείμενα, που τις κάνουν πράξη. Οι άτυπες δομές είναι καινοτόμες και ανατρεπτικές, ακριβώς επειδή είναι ό,τι τις κάνει ο φορέας τους να είναι. Αυτό, σε συνδυασμό με τον συντονισμό, την επικοινωνία και την επώνυμη και άρα, υπαρκτή και διαρκή διάδραση μεταξύ των ομάδων, δίνει μια αναβαθμισμένη ποιότητα και αποτελεσματικότητα στην άμεση δράση, που η ανωνυμία δεν μπορεί να προσφέρει. **Θεωρούμε απαραίτητη την πλαισίωση και τη συμμετοχή στη FAI των ομάδων, που από τη μία, έχουν το ίδιο σκεπτικό με εκείνη και από την άλλη, επιλέγουν να υπογράφουν επώνυμα τις δράσεις τους. Δεν θεωρούμε, όμως, τη FAI μονόδρομο.** Αν κάποιος νιώθει να τον πνίγει, μπορεί να συγκροτήσει και να καλέσει ένα άλλο άτυπο δίκτυο αναρχικής άμεσης δράσης. Συνοψίζοντας, **θεωρούμε πως εξελικτικά το διεθνές πείραμα της FAI/IRF πρέπει από τη μία, να ξεκαθαρίσει προς πάσα κατεύθυνση τη φύση του εγχειρήματος και από την άλλη, να πλαισιωθεί από τους πυρήνες άμεσης δράσης, που κινούνται στα πλαίσια της εξεγερτικής, μαύρης αναρχίας, ώστε αυτή να απότελέσει πραγματικά τη Μαύρη Διεθνή των αναρχικών της πράξης.**

Η νέα αναρχία
Ερχόμαστε, λοιπόν, στη σημαντικότερη για εμάς αποσαφήνιση και θέλουμε να διατυπώσουμε τη δική μας αντίληψη για τη νέα αναρχία, εξελίσσοντας την αντίληψή μας, πέρα ακόμα και από θέσεις, που εμείς είχαμε παλιότερα διατυπώσει. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε αρχικά από την Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF της πρώτης περιόδου, για να περιγράψει και όχι να εφεύρει, όπως ψευδώς υποστηρίζεται, ένα νέο ρεύμα και πείραμα, που λάμβανε και λαμβάνει χώρα στον ελλαδικό χώρο.

Για εμάς, λοιπόν, η νέα αναρχία είναι ένα αυτόνομο ρεύμα εντός του ευρύτερου χώρου της εξεγερτικής αναρχίας, που περιγράψαμε αδρά παραπάνω. Δεν λειτουργεί διαχωριστικά, ηγεμονικά ή αντιπαραθετικά προς αυτήν. Αυτό που κάνει είναι να δημιουργεί έναν χώρο, στον οποίον διαδρούν, συμπράττουν και συναντιούνται διαλεκτικά, οι τάσεις εκείνες αυτού του χώρου, που έχουν κάποια πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. **Μιλάμε για εκείνους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, που διατυπώνουν μια ξεκάθαρη και ολιστική πολεμική στο υπάρχον. Με άλλα λόγια, μιλάμε συγκεκριμένα για εκείνες τις τάσεις και τις αντιλήψεις, που θέτουν στο στόχαστρο όλο το φάσμα της κυριαρχίας, δηλαδή το τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα και το υλικό και άυλο πολιτισμικό οικοδόμημα, την κοινωνία ως δομή, το κράτος, το κεφάλαιο, τη μαζική συγκρότηση και τα παράγωγά της. Μιλάμε για τους αντικοινωνικούς, τους αντιπολιτισμικούς, τους ατομικιστές, τους νιχιλιστές και όλους τους αναρχικούς, που βρίσκονται στο ενδιάμεσο αυτών των αντιλήψεων.** Προσπαθώντας να επεξηγήσουμε περισσότερο τη θέση μας, ξεκαθαρίζουμε πως θεωρούμε συντρόφους όλους τους αγωνιστές της εξεγερτικής αναρχίας. Όμως, **θεωρούμε άμεσα συγγενείς μας** τους συντρόφους εκείνους, που αυτοτοποθετούνται σε αυτά τα πλαίσια σκέψης (της νέας αναρχίας) και επιθυμούμε να βαδίσουμε αυτόνομα μαζί τους, χωρίς να γινόμαστε, κατά καιρούς, όμηροι των κοινωνιστικών και άλλων καταβολών των υπολοίπων εξεγερτικών αναρχικών, πάνω στις οποίες διαφωνούμε μαζί τους.
Δεν πρόκειται, επομένως, για μια προσπάθεια ετεροκαθορισμού από κάποια "παλιά" αναρχία. Η παλαιότητα δεν είναι από μόνη της ούτε κακή, ούτε καλή. **Το δίπολο αυτό είναι κατασκευασμένο με γηπεδικούς και αμιγώς ελληνότροπους όρους και μάλιστα, όχι από εμάς.** Ο λόγος, που βγάζουμε και οι πρακτικές, που εφαρμόζουμε, **αρκούν από μόνα τους**, για να μας διαχωρίσουν από τον κομμουνιστικό και σοσιαλιστικό αναρχισμό, ειδικότερα στην Ελλάδα, όπου αυτός είναι ακόμα κακέκτυπο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με την οποία απολύτως λογικό είναι να συμπράττει. Δεν έχουμε καμιά εγγενή εχθρότητα με τα φυσικά πρόσωπα, που φέρουν τις σοσιαλιστικές αναρχικές θεωρήσεις, απλά **είμαστε τελείως διαφορετικά πράγματα.** Η στοχευμένη δική μας εχθρότητα, είναι **αντίδραση στην οπλατζίδικη λογική**, που έχουν κάποιοι εξ αυτών. Ο δικός μας εχθρός είναι ξεκάθαρος• είναι η κυριαρχία σε όλες της τις εκφάνσεις και αυτή μας ενδιαφέρει να πολεμήσουμε.

Θεωρούμε τεράστιο στοίχημα την εδραίωση αυτού του ρεύματος στους εξεγερτικούς αναρχικούς κύκλους, οπού, ευτυχώς, υπάρχουν σύντροφοι, που χωράνε σε αυτό. Υπάρχουν, επειδή οι ίδιοι περιγράφουν τους εαυτούς τους με αυτόν τον τρόπο, όχι επειδή πείθονται από μια ανύπαρκτη προπαγάνδα, που μας είναι παντελώς αδιάφορη και ξένη, από τη στιγμή που θεωρούμε πως έγκειται στο κάθε άτομο να αποφασίσει πώς θέλει να δώσει τον δικό του αγώνα. Επομένως, σύντροφοι/ισσες, δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε τις προκλήσεις της εποχής μας. Δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε να ανακαλύψουμε νέες έννοιες, να τις πλατύνουμε και να τις εδραιώσουμε στο τώρα. Δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε να περιγράψουμε αυτό που ήδη υπάρχει. Δεν πρόκειται για κάποια φαντασιακή θέσμιση, αλλά για μια υπαρκτή πραγματικότητα, οπότε ποιος ο λόγος να μην τη λέμε με το όνομα, που επιλέγουμε να την πούμε; Το ότι μερικοί αριστεροχτυπημένοι κινηματίες, ψευτοθεωρητικοί του τίποτα, σκούζουν για τις επιλογές μας, δεν πρέπει να μας τρομάζει.
Είμαστε νεοαναρχικοί και είμαστε εδώ για να μείνουμε, σε αντίθεση με το αναρχο-αριστερό μίγμα, που θα ξεκαθαρίσει τον πρώτο καιρό της επερχόμενης αριστερής διακυβέρνησης.
Πρέπει να εξελίσσουμε συνεχώς την ανάλυσή μας και να την επικοινωνούμε στους συντρόφους της

εξεγερτικής αναρχίας στο εξωτερικό, που βρίσκονται στο ίδιο σταυροδρόμι με εμάς. Η νέα αναρχία μπορεί να γίνει ένα διεθνές ρεύμα, εκτινάσσοντας τον εαυτό της μπροστά σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο. Γνώμη μας είναι πως οι νεοαναρχικοί σύντροφοι, που επιλέγουν τον αντάρτικο δρόμο, πρέπει και αυτοί να ενισχύουν, αν το επιθυμούν, το διεθνές εγχείρημα της FAI. Η διαφορά είναι πως, όπως ελπίζουμε να έχει γίνει κατανοητό μέχρι τώρα, δεν ταυτίζουμε τη νέα αναρχία με τη FAI. **Το δίκτυο αυτό τους δίνει τη δυνατότητα να διαδράσουν με τους συντρόφους της εξεγερτικής αναρχίας, στο επίπεδο της άμεσης δράσης και της επίθεσης, φέροντας στο εσωτερικό της το δικό μας σκεπτικό.** Ταυτόχρονα, οι τάσεις, τα άτομα και οι ομαδοποιήσεις, που διαδρούν στο εσωτερικό της, διατηρούν την αυτοτέλειά τους και την αυτονομία τους. Εμείς είμαστε κομμάτι αυτού του ρεύματος, ως ατομικιστές/μηδενιστές αναρχικοί, ακριβώς επειδή πιστεύουμε πως αυτός ο πειραματισμός μας επιτρέπει να εξελίξουμε τη συνείδησή μας και να συμπράξουμε με συντρόφους άλλων τάσεων και αντιλήψεων, σε όποιο επίπεδο του αγώνα κινείται ο καθένας μας.

Σε αυτά τα πλαίσια, θεωρούμε πως δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε σε ό,τι έχουμε πετύχει να βάλουμε στο τραπέζι. Παράλληλα με την εξέλιξη και κατανόηση των θεωρητικών μας κεκτημένων, πρέπει να στρέψουμε τα βέλη μας σε όσες πιο πολλές πτυχές του υπάρχοντος μπορούμε. Να μιλήσουμε για τα ψυχιατρεία και για τα πανεπιστήμια. Να μιλήσουμε για τους έμφυλους ρόλους και για το στρατό. Να οξύνουμε τις αρνήσεις μας μακριά από πεπατημένες οδούς και να στοχοποιήσουμε τους πιο καλά κρυμμένους εχθρούς και τις πιο ύπουλες εξουσιαστικές αντιλήψεις. Να μιλήσουμε για την επικοινωνία μας, για τη δράση μας, για τις μειοψηφικές μας υποδομές. Να μιλήσουμε για τα στοιχήματα, που έχουμε μπροστά μας, για τους αιχμαλώτους συντρόφους μας, που πληθαίνουν, ενώ, ταυτόχρονα, απομονώνονται από τους καθωσπρέπει, για την εμφάνισή μας σε όλα τα πεδία της μάχης, όπως ο δρόμος και άλλα πολλά. Να μην επιτρέψουμε το καινούριο να γίνει μόδα, να το δέσουμε με την αυθεντική εξεγερτική αναρχική ανάλυση και πράξη, να το πάμε μπροστά.
Οπωσδήποτε, μερικές παράγραφοι σε ένα εκτενές κείμενο δεν φτάνουν για να αποτυπώσουμε επακριβώς όλα αυτά, που θέλουμε να πούμε. Ευελπιστούμε πως θα τολμήσουν, επιτέλους, και άλλοι σύντροφοι να τοποθετηθούν δημόσια και συγκροτημένα, πάνω στα θέματα, που θίγονται και μας αφορούν όλους. Προτιμούμε τη διαλεκτική μεταξύ συντρόφων, από τους πληκτικούς μονολόγους των αμφιθεάτρων.

Αντί επιλόγου...

"Γιατί, πλέον, υπάρχουν ψέματα που ντρέπονται για τον εαυτό τους, αφού δεν ντρέπονται τα στόματα που τα κατασκευάζουν."

Γεράσιμος Τσάκαλος, αναρχικός αιχμάλωτος πολέμου και μέλος της ΣΠΦ-FAI/IRF

Τις τελευταίες εβδομάδες, είμαστε μάρτυρες μιας θλιβερής κατάστασης εντός των φυλακών Κορυδαλλού, καθώς οι διαστάσεις, που υπάρχουν μεταξύ των αναρχικών κρατουμένων, έχουν πάρει πολύ άσχημη τροπή. Η αποσπασματική γνώση των γεγονότων δεν ενδείκνυται για εξαγωγή ασφαλών συμπερασμάτων. Από την άλλη πλευρά, δεν μπορούμε να εθελοτυφλούμε στα γεγονότα, που διαδραματίζονται μπροστά στα μάτια μας και βέβαια, να καταγράψουμε με επαρκή ασφάλεια αυτά που συμβαίνουν εκτός φυλακής, όπου τα πράγματα δεν είναι και πολύ ωραιότερα.
Είναι γεγονός πως μετά τις συλλήψεις των μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς της πρώτης περιόδου, πολλοί καλοθελητές βγήκαν από τρύπες τους, ζητωκραυγάζοντας και ξεστομίζοντας ό,τι πιο χυδαίο μπορούσε να κατεβάσει το κούφιο κεφάλι τους. Το σχέδιο, που έθεσαν σε κίνηση οι σύντροφοι και η συντρόφισσα της Συνωμοσίας, το οποίο αγκαλιάστηκε από αναρχικούς της πράξης σε όλον τον κόσμο, έφερε τα πάνω-κάτω σε έναν αναρχικό χώρο, που αγαπούσε τη ρουτίνα του, διατηρούσε (και διατηρεί, δυστυχώς, ακόμα) τον ομφάλιο λώρο του με την αριστερά και ήταν (και είναι ακόμα) απρόθυμος να εκτραπεί σε εξεγερτικά μονοπάτια αγώνα. Οι σύντροφοι αυτοί έχουν συκοφαντηθεί, λοιδορηθεί και κηλιδωθεί όσο

κανείς άλλος. Και το χειρότερο, εκ του ασφαλούς. Το μένος του γερασμένου και φοβικού αναρχισμού τυφλώνει την κρίση και οδηγεί στην διατύπωση τόσο ηλίθιων, όσο και ανεδαφικών ισχυρισμών. "Συνεργάζονται με την υπηρεσία της φυλακής", σκούζουν οι ιεροεξεταστές των καφενείων. Αρκεί μόνο η ανάγνωση των πρώτων τους επιστολών από τη φυλακή για να δούμε ποιος συνεργάστηκε σε οποιοδήποτε στάδιο της σύλληψης ή του εγκλεισμού με τα καθίκια. Μεταγωγές σε φυλακές σε όλην την Ελλάδα, απομονώσεις, πειθαρχικά, απεργίες πείνας, απόπειρα απόδρασης• αυτή ήταν η "συνεργασία" τους. "Τότε γιατί δεν τους ακουμπάει η υπηρεσία και έχουν προνόμια;", συνεχίζουν οι κουτοπόνηροι. Εκτός του ότι ο εγκλεισμός είναι εγκλεισμός, όπως και να βιώνεται, όταν τα ΕΚΑΜ μπουκάρουν στο κελί σου και το ψάχνουν κάθε τόσο, τότε μάλλον δεν είσαι πολύ συνεργάσιμος.

Το σημαντικότερο, όμως, δεν είναι αυτό. Υπάρχει μια τεράστια διαφορά αντίληψης, που δεν πρόκειται να γεφυρωθεί ποτέ. Είναι η ανικανότητα των επικριτών να καταλάβουν πως οι αιχμάλωτοι της επθετικής, εξεγερτικής αναρχίας, δεν είναι κάτι αποκομμένο από το ευρύτερο ρεύμα, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι του. Είναι πιο βολικό να φαντασιώνονται συνεργασίες, από το να δουν την πραγματικότητα. Το σχέδιο «Φοίνικας» στοχοποίησε ξεκάθαρα όλα τα καθάρματα, που εμπλέκονται στην καταστολή και στη "διαχείριση" των αιχμαλώτων. Και το κυριότερο, δεν έμεινε σε κενά συνθήματα, αλλά τα έκανε πράξη. **Όταν το αυτοκίνητο ενός ανθρωποφύλακα σμπαραλιάζετε στο Άργος, όταν ανακριτές λαμβάνουν ταχυδρομικώς βόμβες, όταν η φυλακή δέχεται εμπρηστικό δέμα και όταν ανατινάζεται το αμάξι της διεθύντριας των φυλακών, η υπηρεσία και κάθε υπηρεσία λαμβάνει το μήνυμα.** Όποιος ακουμπάει τους συντρόφους μας, να περιμένει τον πόλεμο στο σπίτι του. Αυτό διαμήνυσαν οι πυρήνες της FAI/IRF και αυτό λαμβάνει υπόψιν της η διοίκηση. Και ακόμα και σε αυτήν τη συνθήκη, όπως έδειξαν τα γεγονότα, δεν λείπουν οι πειθαρχικές ποινές. **Η συμπεριφορά της είναι αποτέλεσμα του εξεγερτικού αντάρτικου τερρορισμού, αλλά και της αξιοπρεπούς και ανυποχώρητης στάσης των συντρόφων και όχι προϊόν κάποιας υπόγειας συμφωνίας.** Άλλωστε, μόνο ένας τρελός θα στοχοποιούσε μονίμως τους συνεργάτες του. Δεν είναι μόνο η εμπάθεια. Είναι που, για ακόμα μια φορά, η πραγματικότητα συγκρούεται με τα φαντασιακά και οι κατεχόμενοι από αυτά ψάχνουν δικαιολογίες, για να καλύψουν το γεγονός, πιθανή αντιμετώπιση του οποίου θα τους έφερνε αντιμέτωπους με τον εαυτό τους.

Η αλληλεγγύη στους αναρχικούς κρατουμένους ήταν πάντα το σπορ του χώρου. **Και ποτέ δεν γύρισε κάποιον από αυτούς στον δρόμο.** Οι λίγες τέτοιες περιπτώσεις ήταν αποτέλεσμα των κρατικών σχεδιασμών, όπως στην περίπτωση του Κ. Σακκά, που, παρά την απεργία, η αποφυλάκιση συνέβη λόγω της αρωγής του ΣΥΡΙΖΑ, από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Αν φοβόταν το κίνημα το κράτος, δεν θα προχωρούσε ξανά δύο φορές στη σύλληψη του ίδιου ανθρώπου. Χωρίς να ανοίξει ούτε μύτη. Αναρωτηθείτε, λοιπόν, αν αυτό θα ήταν δυνατόν, αν όντως το κράτος αναγκαζόταν να σκεφτεί δύο φορές σε τέτοιες περιπτώσεις. Θα μιλάγατε τότε για υπόγειες συμφωνίες με τους δικαστικούς και αστυνομικούς κύκλους; Δεν νομίζω...
Ας κλείσουν, λοιπόν, οι βόθροι και ας ανοίξουν τα μάτια. Η φυλακή είναι μικρογραφία της σκατένιας κοινωνίας. Δεν είναι ούτε πεδίο αγκιτάτσιας, ούτε χώρος ζυμώσεων με τις συμμορίες των ποινικών, ούτε οδοφράγματα στη Στουρνάρη. Είναι προνομιακό πεδίο του εχθρού, κατασκευασμένο ειδικά για να τσακίζει προσωπικότητες, να τσαλακώνει αξιοπρέπειες, να αποκτηνώνει και να αμβλύνει τις αρνήσεις. Ο μόνος ουσιαστικός αγώνας είναι η απόδραση από αυτές και η ισοπέδωσή τους. Μέχρι τότε, μένει μόνο η αξιοπρέπεια.
Κλείνοντας, θα είναι τεράστιο λάθος **όλων** να μετατραπεί ο εκτός φυλακής χώρος σε μια διογκωμένη προβολή του εσωτερικού της. Οπαδούς και πιστούς έχουν οι θρησκείες, οι ΠΑΕ και τα ιδεολογικά μαγαζιά. Και, δυστυχώς, **τέτοιοι υπάρχουν σε όλες τις μπάντες.** Σε μια περίοδο, που το κράτος θωρακίζεται και διεξάγει δριμύ πόλεμο, μόνο ηλίθιοι θα έπαιζαν σφαλιάρες στο θεατράκι των Εξαρχείων... Ας μην οδηγήσει η θεωρητική πόλωση σε δυσάρεστες συνθήκες, που έχουν επαναληφθεί στο παρελθόν και είδαμε όλοι που οδήγησαν. Ας τραβήξει ο καθένας το δρόμο του. Και ας σταματήσουν οι διάφοροι **καιροσκόποι**

αλληλέγγυοι και οπλατζήδες της πεντάρας τις προκλήσεις εκ του πονηρού, γιατί δεν θα τους κάνουμε τη χάρη...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ, ΕΜΠΡΟΣ!

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΤΗΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ, ΧΤΙΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΥΠΟΔΟΜΕΣ

ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΡΙΩΝ, ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

ΣΚΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΣΑΒΑΝΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΤΟ ΥΠΑΡΧΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ

10, 100, 1000 ΠΥΡΗΝΕΣ ΤΗΣ FAI/IRF

ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΑΣ ΑΝΘΙΣΕΙ ΤΟ ΧΑΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΦΑΡΙ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας παρακρατικός, δολοφόνος, ηλίθιος, προβοκάτορας, εμπρηστής, πράκτορας, παρανοϊκός, μισάνθρωπος, ανήθικος, ιδεαλιστής, φασίστας, νεοναζί, ανώμαλος, τρομοκράτης, παιδοκτόνος, ***νεοαναρχικός, εγωιστής, μηδενιστής και περήφανος εχθρός του λαού και της κοινωνίας***

in gladi veritas

Η Νύχτα ιδέφτει στο Παλέρμο... Ξημέρωσε. Ο ρουφιάνος ανοίγει τα μάτια.

Κείμενο – απάντηση στα σκουπίδια που δημοσίευσε το Αυτόνομο Στέκι και άλλοι νομιμόφρονες λακέδες με αφορμή την εκτέλεση των δύο ναζί στο Ν.Ηράκλειο.

Επιλέξαμε συνειδητά να μην τοποθετηθούμε για τα γεγονότα της εκτέλεσης και την ακατάσχετη προβοκατορολογία που ακολούθησε και αντ' αυτού να αναμείνουμε τη δημοσίευση της προκήρυξης. Τώρα, λοιπόν, που το τοπίο αρχίζει να ξεκαθαρίζει, είναι η στιγμή όσοι φωτογραφίζοντας τη μηδενιστική τάση έκλειναν το μάτι στην καταστολή, να το βουλώσουν και να χωθούν και πάλι στις τρύπες τους και τα μικρομάγαζα των Εξαρχείων, το μοναδικό μετερίζι από το οποίο είναι ικανοί να διεξάγουν τον ασφαλίτικο αγώνα τους. Μετά την εκτέλεση, ως έτοιμοι από καιρό, έσπευσαν να μιλήσουν για νεομηδενιστικό φασισμό, να αποδελτιώσουν τα χαρακτηριστικά του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, να αποστασιοποιηθούν από τους «δολοφόνους και τους τρομοκράτες».

Φυσικά, δεν έχουμε ψευδαισθήσεις ενότητας και συντροφικότητας, εμείς πρώτοι κόβουμε τους δεσμούς με τη σήψη του χώρου και την πολιτικάντικη λογική του. Δεν έχουμε καμία επαφή με ένα χώρο που ερμηνεύει την πραγματικότητα και πορεύεται με βάση τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς και τον παλμό του κοινωνικού κοπαδιού. Η μεταξύ μας διαφορά είναι πιο ξεκάθαρη από ποτέ. Αντίθετα από τους αναρχολακέδες και τους πατεράδες των συνελεύσεων, εμάς δε μας βαραίνει καμιά αλυσίδα υποκατάστασης του Κράτους και επίδειξης της πολιτικής μας πραμάτειας στην –ούτως ή άλλως αδιάφορη- μάζα. Η λογική των ρεφορμιστών ταιριάζει στις συνήθειες ενός μικροαστού μαγαζάτορα ρουφιάνου και όχι τυχαία. Είναι κατανοητό πως κάποιοι έχουν από καιρό επιλέξει να βαδίσουν μαζί με την κοινωνία και για να το πετύχουν αυτό, επιστρατεύουν κάθε πρόσφορο μέσο επιρροής, αφουγκραζόμενοι τις ανάγκες, αλλά σε καμία περίπτωση τη διάθεση, της πλέμπας.

Κοινωνικά ιατρεία, αυτοοργανωμένα μαθήματα, παιδικοί σταθμοί και καταλήψεις στέγης είναι μερικές μόνο από τις εκφάνσεις της ρεφορμιστικής προσπάθειας για δημοσκοπική άνοδο και αλλαγή των ενδοεξουσιαστικών συσχετισμών. Είναι λογικό, λοιπόν, το νέο αναρχικό αντάρτικο το οποίο ούτε συνδιαλέγεται με την κοινωνία, ούτε ενδιαφέρεται για τη γνώμη της, αλλά αντίθετα επιτίθεται στα σύμβολα και τις αξίες της, να προκαλεί με κάθε του χτύπημα σύγχυση στους θιασώτες της άμεσης δημοκρατίας και των αμφιθεατρικών παρεμβάσεων. Η μηδενιστική κριτική στα φαντάσματα του υπάρχοντος, το Κράτος, την Κοινωνία, την Ηθική και τη Δημοκρατία ούτε από αυτοοργανωμένα εργαστήρια βιτρό έχει ανάγκη, ούτε από τη συμπάθεια του βάλτου. Υπάρχει και πραγματώνεται στο εδώ και το τώρα και εκφράζεται πολύμορφα και επιθετικά. Και είναι ακριβώς αυτή η έκφραση που ανατρέπει τους σχεδιασμούς των ρεφορμιστών και προκαλεί τις επακόλουθες εναντίον της επιθέσεις.

Ας έρθουμε, όμως, στους πολιτικάντηδες της καθεστωτικής αναρχίας, εκείνους που σε ρόλο μπάτσου και ρουφιάνου ξεκίνησαν με τα κείμενα-σκουπίδια που δημοσίευσαν λίγες ώρες μετά τις εκτελέσεις και χωρίς καν να περιμένουν τη δημοσίευση μιας προκήρυξης, να φωτογραφίζουν ή και να μιλούν ανοιχτά για νεομηδενιστικό φασισμό. Και επειδή οι ρουφιάνοι έχουν όνομα και υπόσταση, το κείμενο αναφέρεται στις ανακοινώσεις των αρλεκίνων του Αυτόνομου Στεκιού, του Αντιφασιστικού Μετώπου Γερανείων, το κείμενο του Λάμπε Ρατ και τους παραλημένους της Συσπείρωσης Αναρχικών που έσπευσαν μία μέρα μετά από το γεγονός να ξεθάψουν τον ασύρματο και να μιλήσουν για ανθρώπους που προδίδουν τις ιδέες για τις οποίες μάχονται. Περιμέναμε κάτι διαφορετικό από τους χαφιέδες και τους λασπολόγους των συνελεύσεων ; Όχι.

Ήρθε, όμως, η στιγμή να σταματήσει το θέατρο σκιών και να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Καθένας κάνει τις επιλογές του. Κάποιοι έκαναν τη δική τους όταν έτρεξαν να πετάξουν από τις πλάτες της αναρχίας την ευθύνη, χωρίς να έχει ξεκαθαρίσει τίποτα ακόμη. Έκαναν τη δική τους επιλογή όταν προσέφεραν απλόχερα σε κάθε ενδιαφερόμενο πολιτική και ηθική νομιμοποίηση με τη στοχοποίηση ενός ρεύματος. Έκαναν τέλος τη δική τους επιλογή όταν μετέτρεψαν τους εαυτούς τους σε θλιβερούς δημοσιογραφίσκους και προβοκατορολόγους.

Και τώρα που δημοσιεύτηκε η ανάληψη και είναι φανερό πως καμία σχέση με τη μηδενιστική τάση και το νέο αναρχικό αντάρτικο δεν έχει, αλλά αντίθετα αποθεώνει τον αντιφασισμό, τις καταλήψεις και τον κοινωνικό αγώνα της ρεφορμιστικής αναρχίας μέσα στο γενικότερο διαλεκτικό χάος της, οι γραφειοκράτες σιγούν. Όλοι εκείνοι που τόσες μέρες μιλούσαν ανοιχτά για νεομηδενιστές και φετιχιστές της βίας ας κάνουν τον κόπο να εξέλθουν των τρυπών τους και να τοποθετηθούν. Ας τοποθετηθούν, επίσης, οι φιόγκοι της κατάληψης Σινιάλο που έσπευσαν να προβοκατορολογήσουν, φοβούμενοι την κοινωνική αντίδραση.

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο να γίνει μια αναφορά στο κείμενο του Αυτόνομου Στεκιού. Οι «σύντροφοι» γράφουν (οι επισημάνσεις δικές μας) :

*Δεν θα πέσουμε στον -ισχυρό είναι αλήθεια- πειρασμό να κάνουμε υποθέσεις για την πατρότητα της συγκεκριμένης δολοφονικής ενέργειας. Εμείς δε θα μπορούσαμε να γνωρίζουμε ποιοι είναι οι εμπνευστές και οι φυσικοί αυτουργοί της, εάν πρόκειται για «χρήσιμους ηλίθιους», **για φετιχιστές της βίας και του νεομηδενισμού,** για πράκτορες ή επαγγελματίες δολοφόνους, για ξεκαθάρισμα λογαριασμών ή εσωτερικές διαφορές. Αυτό που γνωρίζουμε με σιγουριά είναι ποιοι δεν είναι. **Δεν είναι όλες και όλοι αυτοί που κατεβαίνουν σε πορείες, που υπερασπίζονται «γη και ελευθερία» όπως στις Σκουριές, που αγωνίζονται μαζί με τους μετανάστες, τους άνεργους, τους απολυμένους, που δημιουργούν και στηρίζουν δομές κοινωνικής αλληλεγγύης όπως κοινωνικά ιατρεία, συλλογικές κουζίνες, αυτοδιαχειριζόμενες βιβλιοθήκες..** Δεν είναι αυτοί κι αυτές που κόντρα στον αυξανόμενο εκφασισμό ολοένα και μεγαλύτερων κομματιών της κοινωνίας, λειτουργούν σε κοινωνικούς χώρους αυτοοργάνωσης και ελευθερίας, σε στέκια και καταλήψεις, που συναποφασίζουν τις όποιες δράσεις τους μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις και οριζόντιες διαδικασίες. **Οι δολοφόνοι και οι τρομοκράτες δεν είμαστε όλες και όλοι εμείς που συνειδητοποιούμε ότι ο πήχης της βίας ανεβαίνει ανεξέλεγκτα και εις βάρος μας, που ξέρουμε ότι είμαστε οι πιθανοί στόχοι μελλοντικών φασιστικών αντιποίνων αλλά παρόλα αυτά αρνούμαστε να στρατιωτικοποιηθούμε και συνεχίζουμε τον κοινωνικό μας αγώνα χωρίς να κάνουμε βήμα πίσω.***

Η τελευταία περίοδος καταδεικνύει την τρομακτική ολίσθηση των γραφειοκρατών προς την πολιτική διαχείριση, τη νομιμότητα και την πλήρη απαξίωση κάθε εξεγερτικής διεργασίας. Δεν εκπλήσσεται κανείς για την επίδειξη της κοινωνικής πραμάτειας που γίνεται παραπάνω, αλλά η ξεκάθαρη αποστασιοποίηση από τους «δολοφόνους» και τους «τρομοκράτες», συμβάλλει σε αυτό ακριβώς που σημειώθηκε παραπάνω, στη ρουφιανιά –πολιτική και προσωπική- και το κλείσιμο του ματιού στους συναδέλφους τους στην Αλεξάνδρας και την Κατεχάκη. Τρομοκρατείστε «σύντροφοι» ; Ε, τότε ας στείλουμε στο διάολο όχι μόνο τους εκτελεστές των ναζιστών (οι οποίοι με τη δική σας προσπάθεια σχετίζονται), αλλά και όλους τους ένοπλους αντάρτες. Ευτυχώς, αρκετοί από τους άλλους, τους νεομηδενιστές του φετιχισμού της βίας είναι κλειδωμένοι στα κάτεργα της Δημοκρατίας ! Οι σηψαιμικές καταληψούλες, τα στέκια και οι δανειστικές σας βιβλιοθήκες δεν κινδυνεύουν άμεσα από τα φρικτά «φασιστικά αντίποινα»…

Για το υπόλοιπο του αποσπάσματος, η απάντηση είναι ξεκάθαρη, όχι επειδή ταυτιζόμαστε με τους ΟΠΛΑτζήδες εκτελεστές (θυμάστε ρουφιάνοι ποιος έχει τις αναφορές του στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ;), αλλά επειδή το κείμενό σας είναι το ιδανικότερο επιστέγασμα του επιχειρήματος περί διαφορετικών κόσμων. Πράγματι, δεν είμαστε αυτοί πως στεγάζουν τη μιζέρια τους στις καταλήψεις της γειτονιάς, δεν είμαστε

αυτοί που στήνουν νηπιαγωγεία για να τους συμπαθήσει η πλέμπα, δεν είμαστε αυτοί που αναγνωρίζουν επαναστατικά υποκείμενα και στέκονται δίπλα σε μετανάστες ανεξαρτήτως επιλογών και τοποθέτησης καθαγιάζοντας μια ταυτότητα. Για εμάς, ούτε ανάγκη για μαζική απεύθυνση υπάρχει, ούτε για άμβλυνση της κριτικής και της επίθεσης. Οι αγκυλώσεις, οι ελιγμοί και ο χαφιεδισμός είναι προνόμιο μόνο των γραφειοκρατών και των πολιντικάντηδων. Η μηδενιστική επίθεση στο υπάρχον δεν ενδιαφέρεται να μετρήσει απώλειες χειροκροτητών, δεν αναπαράγει στερεοτυπικές μπούρδες περί αντιποίνων και όξυνσης της καταστολής. Εναντιώνεται σε κάθε αλυσίδα εδώ και τώρα, δεν αναμένει αντικειμενικές συνθήκες, ούτε λαϊκά πανηγύρια και επαναστάσεις λοβοτομημένων ανδραπόδων. Οπότε, οι λογικές κινηματικής λογιστικής ανήκουν στον ίδιο ρεφορμιστικό βούρκο στον οποίο κατοικοεδρεύουν οι συνειδήσεις και οι πράξεις σας.

Ας γίνει εδώ κάτι ξεκάθαρο. Όποιος αισθάνεται το βάρος ασήκωτο, ας αποχωρήσει και ας κλείσει το στόμα του μια και καλή. Εάν οι ρεφορμιστές θέλουν, μπορούν να συνεχίσουν απερίσπαστοι τις μίζερες υπάρξεις τους στα πεδία βολής των εξαρχειώτικων καφενείων. Όταν, όμως, γλοιώδη ανθρωπάκια αποφασίζετε να παίξετε το ρόλο του ρουφιάνου και του εκκολαπτόμενου αντιτρομοκρατικάριου, να έχετε στο μυαλό σας ότι ο καθένας κάνει τις επιλογές του. Και η ευθύνη για αυτές ανήκει στον ίδιο…

Niger Lupus Negationis

διαχειριστική ομάδα του Parabellum

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

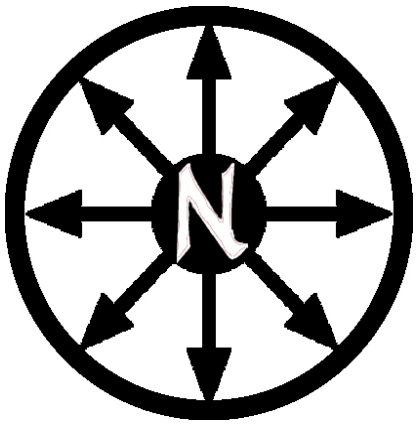

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο έντυπο "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους" εκφράζουν τη σκέψη του εκάστοτε συντάκτη.

Παρότι επιμέρους διαφωνίες είναι λογικό ότι υπάρχουν, η συντακτική ομάδα δεν έχει την παραμικρή διάθεση να αυτολογοκριθεί. Έτσι, τα κείμενα υπογράφονται από τους εκάστοτε συντρόφους, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τη σύνταξή τους.

Φυσικά, ο χαρακτήρας των αναλύσεων είναι ξεκάθαρος και δεδομένος.

Η συντακτική ομάδα της "Μηδενιστικής Πορείας"

Niger Lupus Negationis, In gladi veritas και Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Κούραση....

Η επιθυμία! Αυτό που θέλουμε, αυτό για το οποίο κοπτόμαστε και ξεγελάμε τον εαυτό μας πως θα δίναμε το παν για να το κατακτήσουμε. Αυτή η σκρόφα που σε έχει κατακλύσει και σε έχει σαγηνεύσει, τόσο όσο να βλέπεις μονάχα το σκοπό και ποτέ το περιβάλλον. Που εσύ της δίνεις τη μορφή μιας όμορφης ανθρώπινης ύπαρξης, ενός θελκτικού ανθρώπινου σώματος, ενός γλυκού ζώου, ενός μυρωδάτου λουλουδιού, ενός εκπληκτικού φυσικού τοπίου, μιας σπουδαίας δημιουργίας, μιας φοβερής φωτογραφίας, ενός υπέροχου γεύματος, ενός θαυμάσιου ύπνου, ενός ηδονικού γαμησιού, μιας λυτρωτικής βοήθειας, μιας ποιοτικής συναναστροφής, μιας αβίαστης απλοχεριάς, ενός καλού λόγου, μιας καλοπροαίρετης ανεκτικότητας, μιας επιτυχημένης ενέργειας, ενός λυτρωτικού σωσίματος ψυχής και πνεύματος.

Ήταν κάποτε ένας ταλαιπωρημένος διαβάτης που έφτασε εξουθενωμένος σε ένα χάνι στη μέση του πουθενά. Και τι ζήτησε; Λίγο νερό. Και το πήρε με καθυστέρηση μεγάλη, τόση που η δίψα του είχε αυξηθεί. Και δεν ήταν άοσμο, άχρωμο και άγευστο, όπως λένε πως πρέπει να είναι το νερό. Και δεν το σέρβιρε η καλλίγραμμη κοπέλα που ήξερε να σε κάνει να θες να την κοιτάς όταν εσύ έβλεπες αλλού, αλλά αυτή πάντα κοίταγε στο πουθενά όταν έστρεφες το πρόσωπο σου προς το μέρος της... Και δεν έμεινε ασχολίαστο το γεγονός πως δίψαγε και αναγκάστηκε να πιει από αυτό το βρώμικο ποτήρι. Και δεν το ευχαριστήθηκε. Και δεν απέφυγε την ανησυχία για την υγεία του. Και δεν χάρηκε που μπήκε στο χάνι. Και έπρεπε να συνεχίσει…
Γιατί τι; Γιατί ανοίγεσαι; Γιατί υπάρχεις; Γιατί επικοινωνείς; Γιατί η αντίδραση ήταν αυτή που ήταν; Πολλά γιατί έχουν μαζευτεί για να μπορεί κανείς να δώσει απαντήσεις…. Τελικά, μόνο όσοι δεν χρειάζεται να αναρωτηθούν για απαντήσεις σε ερωτήματα που ποτέ δεν θα έκαναν οι ίδιοι είναι αυτοί που προχωράνε χωρίς να διψάνε και χωρίς να κινδυνεύουν να δώσουν το χέρι τους άσκοπα.
Λένε πως τα ρέκβιεμ δεν ταιριάζουν πάντα σε όλες τις περιστάσεις. Σε αυτήν τη γαμημένη περίσταση δεν βρίσκω κάτι άλλο εκτός από ένα ρέκβιεμ στα ανθρώπινα σκατά. Με μουσική που θα παίζουν άνθρωποι με καρφωμένα δόντια και ξελαμπικαρισμένο κεφάλι, ικανοί να αντέξουν το Εγώ τους, αλλά κανέναν άλλον. Αυτοί που στις δίκες προθέσεων δεν έχουν δικηγόρο, αλλά και δεν βρήκαν ποτέ ξανά τη διεύθυνση του δικαστηρίου.
Κλείσε τον ήχο στα κλαψουρίσματα του κώλου, πέτα από το παράθυρο την τηλεόραση που παίζει την ταινία των συμβάσεων, κατούρα έξω από τη λεκάνη της υποταγής και φτύσε κατάμουτρα τα πιο μακιγιαρισμένα πρόσωπα. Ρέκβιεμ αποχαιρετισμού στους ασήμαντους μαλάκες που συναντήσαμε στην κοινωνική ζωή, σε όλα τα πολτοποιημένα εγώ που αντιλαμβάνονται την άμυνα του πασιφανούς συμπλεγματισμού τους ως επίθεση (με άσφαιρα πυρά, πάντως...), σε όλους τους αδιάκριτους και αυτάρεσκους κόπανους που το μόνο πράγμα που τους αξίζει είναι να σκύβουν για να μαζεύουν τα σπασμένα δόντια τους. Ο δημιουργός θα μπορούσε να κάνει καλύτερη δουλειά. Χαμήλωσε πολύ τον πήχη, όμως, για να έχει αξία το παιχνίδι. Και δικαιολογίες δεν υπάρχουν. Στα αρχίδια μας…
υγ. Δεν ξέρω αν ο δημιουργός διασκεδάζει με το κατασκεύασμα του, εμείς όχι! Αλλά, δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά, παρά να διασκεδάσουμε όπως μπορούμε, ψάχνοντας τη διαφυγή από το σπίτι της κατάντιας... Καλά ξεμπερδέματα για όλους μας...

υγ1. Αν ο άνθρωπος ήταν αυτό που μας διδάσκουν στα σχολεία, αυτό που μένει στο απυρόβλητο της καθημερινής δημόσιας ουδετερολαγνείας, αν ήταν το (υπό)δειγμα που προωθεί η ανθρωπιστική παιδεία και το υποκείμενο που ορίζουν οι διανοούμενοι ψάχνοντας για οπαδούς, όλα θα ήταν καλά… Δεν είναι, όμως… Η ανθρωπότητα βαδίζει προς το δικό της πεπρωμένο, που δεν είναι τίποτα άλλο, από το να πληρώσει τα τρωτά της. Εξαργυρώνει ο κατασκευαστής της ανθρώπινης φύσης ένα γραμμάτιο, που οι πιο οξυδερκείς αντιλαμβάνονται, αλλά ξέρουν πως δεν μπορούν να κάνουν τίποτα.

Ορνέλα Μπλάκ

Προχωρώντας ανάμεσα σε ακίνητους κορμούς δέντρων...

Είναι δύσκολο να κινείσαι ανάμεσα σε ακίνητους κορμούς δέντρων. Προχωράς, προχωράς, και το πιθανότερο σενάριο είναι να χτυπήσεις πάνω τους κάποια στιγμή, είτε λόγω ζάλης, είτε λόγω κούρασης, παρά να βρεις το δρόμο σου. Όσο και αν μετακινείσαι το τοπίο παραμένει ίδιο και απαράλλαχτο. Ακόμα και όταν το δάσος καεί από τους «οικοπεδοφάγους» του δικού σου ζωτικού χώρου,, το ξέφωτο παραμένει μακριά. Επομένως, είναι προτιμότερο να παραμένεις εκτός δάσους εξαρχής. Μόνο έτσι, θα καταφέρεις να σώσεις τον εαυτό σου, και από την επικείμενη πυρκαγιά, που, δυστυχώς, αργά ή γρήγορα, θα ξεσπάσει, αλλά και από τη φρίκη της επαναληψιμότητας και του εθελόδουλου, που είναι φωτιά μέσα στα σωθικά σου. Μην ξεχάσεις, ποτέ, όμως, πως κάθε κακό ξεσπάει εκεί που υπάρχουν εξαρχής οι προϋποθέσεις…
Πολύς λόγος γίνεται εδώ και καιρό για την καινούρια αναρχομηδενιστική τάση. Η ύπαρξη της και η παγίωση της, με καθοριστική τη συμβολή –κακά τα ψέματα- της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο, που φέρνει τους πάντες προ «τετελεσμένου». Είμαστε πεπεισμένοι πως δεν είναι λίγοι αυτοί που θα επιθυμούσαν να μην υπάρχει καθόλου. Κατά καιρούς, εκτοξεύεται εύρος πολεμικών επιχειρημάτων, με τέτοια ένταση και υιοθετούμενο ύφος, που παραπέμπουν ακόμα και σε εχθρικά στρατόπεδα. Ο πολιτικός ανταγωνισμός είναι θεμιτός. Εξάλλου, κι εμείς έχουμε δηλώσει, προ καιρού, συμμετοχή –με μεγάλη μας ευχαρίστηση- στον ιδεολογικό πόλεμο, που διεξάγεται συνεχώς. Και εντός των αναρχικών κύκλων.

Είμαστε θετικά διακείμενοι προς τη διαλεκτική αντιπαράθεση. Ανέκαθεν, πιστεύαμε πως μπορεί να καταστεί καθοριστικός παράγοντας εξέλιξης για όλους μας, αρκεί, βέβαια, να διεξάγεται μέσα σε συγκεκριμένα πλαίσια, κι όχι να λαμβάνει το χαρακτήρα όψιμων «μαχαιρωμάτων». Μελετάμε με μεγάλη προσοχή τις αιτιάσεις των εκφραστών διαφορετικών τάσεων του αναρχικού «χώρου». Δεν κρύβουμε πως κάποιες φορές διακρίνουμε ελαφρότητα και ελλιπή γνώση για το πραγματικό περιεχόμενο της μηδενιστικής θεώρησης, άλλες –πάλι- εμπάθεια και μένος. Με αυτές τις περιπτώσεις δεν ασχολούμαστε καθόλου. Έχουμε καλύτερα πράγματα για να καταπιαστούμε. Πρέπει να είμαστε σε θέση να αντιλαμβανόμαστε τα κίνητρα. Όταν διακρίνουμε παγιωμένη εχθρότητα, που απλώς ψάχνει να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να διαμορφώσει κλίμα, συνειδητά απέχουμε. Όμως, όταν βρισκόμαστε μπροστά σε εμπεριστατωμένες αναλύσεις, ακόμα και αν επιχειρούν να αποδομήσουν το μηδενισμό, έχουμε κάθε καλή πρόθεση για ανταλλαγή απόψεων. Δεν είμαστε ούτε πράκτορες του εχθρού, ούτε έχουμε βάλει σκοπό να διαβάλλουμε τους αναρχικούς κύκλους. Προπαγανδίζουμε με όλους τους διαθέσιμους τρόπους την αναρχική μηδενιστική θεώρηση, και επιδιώκουμε να βρούμε συντρόφους για συνδιαμόρφωση και σύμπραξη. Να ενώσουμε τα εγώ μας, για να ισχυροποιήσουμε τη δυναμική μας, και να προκαλέσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα (πολύμορφα) πλήγματα στο σώμα της κυριαρχίας, των υποτακτικών και του πολιτισμού τους.

Αντιλαμβανόμαστε πλήρως την κρισιμότητα των καιρών, τους κινδύνους που ελλοχεύουν. Προσπαθούμε να ξεκαθαρίσουμε μέσα μας ότι περισσότερο γίνεται, και να συνεχίσουμε να διαχέουμε το μηδενιστικό πρόταγμα, καθώς θεωρούμε πως, στο σήμερα και το αύριο του πολέμου απέναντι στον πολιτισμό της εξουσίας, μπορεί να αποτελέσει ένα πολύτιμο όπλο. Ασπίδα και δόρυ, συνάμα… Με μεγάλη μας χαρά διαπιστώνουμε πως εδώ και καιρό έχει ανοίξει ένας ευρύς κύκλος αναζήτησης γύρω από τον αναρχικό μηδενισμό, με πολλούς συντρόφους, κυρίως, στο εξωτερικό. Βασική αιτία, για εμάς, της προφανούς αναντιστοιχίας σε σχέση με το εσωτερικό μέτωπο, κρίνουμε πως είναι η αδυναμία του αχού των καφενείων και των συντονισμένων απαξιωτικών αναφορών, να περάσουν τα σύνορα του παγιωμένου και να εμπλουτίσουν τη σκέψη τους… Σκοπός μας είναι, στο άμεσο μέλλον, ο, συκοφαντημένος και περιθωριοποιημένος από διάφορους κοινωνιστές αναρχιστές και αναρχικούς, και όχι μόνο (θυμόμαστε τις αναγωγές που είχε κάνει ο Σ. Θεοδωράκης πριν από κάποια χρόνια ταυτίζοντας εντελώς αβασάνιστα και επιτηδευμένα μηδενισμό και νεοφασισμό), Αναρχομηδενισμός, να λάβει τη θέση που του αρμόζει και στον

ελλαδικό χώρο. Το στοίχημα είναι μεγάλο, αλλά και σημαντικό, συνάμα. Επομένως, αξίζει να δώσουμε τον καλύτερο μας εαυτό.
Ο σύγχρονος αναρχικός μηδενιστικός πόλος κουβαλάει βαρύ φορτίο, καθώς -εκ των πραγμάτων- επιφορτίζεται με το δύσκολο έργο της ρεαλιστικής αναδίφησης στο υπάρχον. Από τις ελάχιστες φωνές στη σύγχρονη εποχή που δύναται να κινητοποιήσει τη σκέψη πέρα από τα καθιερωμένα και τα παραπλανητικά των διάφορων πολιτισμικών προτύπων, και των ανάλογων ιδεοληπτικών επιφάσεων. Γιατί, ο μηδενισμός δεν πασχίζει για το μετασχηματισμό, αλλά προτάσσει την πλήρη καταστροφή του. Δεν αποτελεί άλλη μια ρετσέτα στα πλαίσια του υπάρχοντος, αλλά προτάσσει την ολική αποκοπή από αυτό, με σκοπό τη δημιουργία πυρήνων που θα επεξεργάζονται νυχθημερόν σχέδια για την προώθηση της ολικής καταστροφής του.
Ο αναρχικός μηδενισμός δεν αποτελεί μια ακραία έκφανση του πολιτικού φάσματος, όπως θεωρούν ατυχώς ορισμένοι, ανάμεσα τους και θεωρητικοί του κράτους όπως η Μαίρη Μπόση. Αντιθέτως, είναι κάτι που επιχειρεί –όσο το δυνατόν περισσότερο- να κινηθεί έξω από τις υπάρχουσες συνειδησιακές ατραπούς, που διακατέχουν –από διαφορετικό μετερίζι- τους ηγήτορες και τους υπόδουλους τους. Ο αναρχικός μηδενισμός, όπως τουλάχιστον τον αντιλαμβανόμαστε εμείς, δεν αγκιστρώνεται σε κάποια πτυχή του πολιτισμού –όπως κάνουν όλες οι ιδεολογίες, από τον εθνικοσοσιαλισμό μέχρι τον κοινωνιστικό αναρχισμό, για να ορίσει το μέλλον κατά το δοκούν, αλλά επιζητάει στο τώρα την πλήρη απαλλαγή από όλα τα δεινά που κουβαλάει η ανθρωπότητα, κατά τη διάρκεια της προϊστορικής της διαδρομής. Απαλλαγμένος, από ευχολόγια και πλασαρίσματα όψιμων προϊόντων προς την άγρα πελατών, επιμένει να καταγράφει τους όρους του παιχνιδιού. Σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος για εμάς, παρά η πλήρης αποτύπωση των συνθηκών. Ζούμε και καταγράφουμε, σημειώνουμε στο μπλοκάκι, απομνημονεύουμε, χαρτογραφούμε και προχωρούμε… Και όπου μας βγάλει… Τα έντονα ταξίδια στην επικράτεια του Άγνωστου είναι προτιμότερα από τις προσκρούσεις στα τοιχώματα της κανονικότητας.

Εξάλλου, αν ακολουθούσαμε διαφορετικούς δρόμους θεωρητικής ανάλυσης, θα ήμασταν σίγουρα χαμένοι. Αυτός που έχει ταχθεί στο να εξυπηρετεί τον εαυτό του και την αλήθεια του, δεν κινδυνεύει να μπουρδουκλωθεί ποτέ, ούτε θα είναι αναγκασμένος να απολογηθεί σε κανένα, γιατί δεν τον ακολούθησε το οποιοδήποτε υποκείμενο έπλασε με το φετιχιστικό του φαντασιακό, παρότι του έταζε λαγούς και πετραχήλια και απομόνωνε τα θετικά στοιχεία, αψηφώντας τα αρνητικά. Αντιθέτως, όσοι αφιερώνουν την καθημερινότητα τους στο να πάρουν μαζί τους τους άλλους, σύντομα, θα βρεθούν προ αδιεξόδου. Άσχετα, αν θα δυσκολευθούν να το παραδεχτούν δημόσια. Έτσι και αλλιώς, μόνο αν ζεις για τον εαυτό σου ενδυναμώνεσαι, είσαι σε θέση να προφυλαχθείς από τις πολύπλευρες και πολύμορφες παγίδες της ζωής, και να διεκδικήσεις αυτό που ορίζει η συνείδηση σου. Στο σήμερα, οι ωραίες λέξεις δεν πιάνουν πια. Οι ιδεολογίες του χτες πέθαναν, και τη θέση τους πήραν οι διάφορες καταπραϋντικές δοξασίες, που επιχειρούν να ανακουφίσουν από τον πόνο που προκαλεί η μνημονιακή επέλαση. Ο οδοστρωτήρας της επιβίωσης ισοπεδώνει στο πέρασμα του κάθε πρόταγμα ολικής απελευθερωτικής προοπτικής, γιατί εγκολπώνει την ανασφάλεια στη στενωπό της αποδοχής των καραστημένων πολιτισμικών «προτάσεων».

Εμείς, από την πλευρά μας, αναζητούμε το δικό μας ζωτικό χώρο, μέσα σε ένα πνιγηρότατο περιβάλλον -που οριοθετούν τόσο οι σχεδιασμοί των κυρίαρχων, όσο και οι επιθυμίες των υποτακτικών. Σε διαφορετική περίπτωση, άγεσαι και φέρεσαι από τις διάφορες ψευδοσυνειδήσεις, που έχεις υιοθετήσει, ψάχνοντας να βρεις το «φως το αληθινό», μέσα στο γενικότερο σκότος του εξουσιαστικού πολιτισμού και των πλειοψηφιών που το στηρίζουν. Γιατί, συμφέροντα δεν έχουν μόνο οι άρχοντες, αλλά και όσοι είναι ενσωματωμένοι.
Το να θες, για παράδειγμα, να επαναφέρεις το βιοτικό σου επίπεδο στα προηγούμενα επίπεδα δεν είναι επαναστατικός στόχος. Και αν είναι ζήτημα άμεσης επιβίωσης (κατανοητό μεν, ελλιπέστατο, δε), αυτό αποδεικνύει πως η πείνα συντηρητικοποιεί και δεν οξύνει τις συνειδήσεις. Όσοι εναποθέτουν εκεί τις όποιες ελπίδες τους για αύξηση της επαναστατικής συνείδησης, ας προετοιμαστούν να μείνουν με άδειο στομάχι οι ίδιοι, εκτός και αν επιλέξουν να τρέφονται με τις αυταπάτες τους. Αντιλαμβανόμαστε το μηδενισμό ως ένα

αποτελεσματικό φάρμακο απέναντι στην υπό μετάσταση ασθένεια του μαρξισμού, που διαχέεται εντέχνως και απειλεί με μαρασμό και με εξαφάνιση την αναρχική προοπτική. Τα διδάγματα που προκύπτουν από το σύγχρονο δυτικό κόσμο, οριοθετούν τις προσδοκίες και την αποτελεσματικότητα της περίφημης κοινωνικής απεύθυνσης.

Τελικά, με το πέρασμα του χρόνου, συνειδητοποιούμε πως ο (ατομικιστής/ αντικοινωνιστής) αναρχικός, ως φορέας συγκεκριμένων αντιπολιτισμικών θέσεων, δεν είναι ένα κομμάτι της κοινωνίας που φιλοδοξεί να αποτελέσει τον πυροκροτητή για αυτούς που (δεν) θέλουν, αλλά μια αυτόνομη μονάδα που προσπαθεί να αποκοπεί από το υπάρχον, τουλάχιστον συνειδησιακά. Αυτές οι επιλογές δεν είναι καθόλου εύκολες, γιατί περιορίζουν κατά πολύ της δυνατότητες, και αφήνουν πολλαπλά τραύματα, που η επούλωση τους απαιτεί πολλαπλές απόπειρες. Όμως, εκεί κρύβεται το μυστικό. Να μπορέσεις να αντέξεις, να ορθοποδήσεις και να αναζητήσεις πραγματικούς συντρόφους, με τους οποίους μοιράζεσαι κοινές θέσεις, και, πάνω από όλα, τη σιχασιά για τον πολιτισμό των αφεντάδων και των υπόδουλων. Επιζητούμε το δικαίωμα στον αυτοκαθορισμό, και όχι την «υποχρέωση» να επιλέξουμε κάποια προοδευτική ή και «επαναστατική» φόρμα, για να καλλωπίσουμε την ύπαρξη μας και να αισθανθούμε πως αγωνιζόμαστε για ένα «μεγάλο» σκοπό. Αρχίδια μύδια… Το μόνο πράγμα που μας ενδιαφέρει είναι πως θα περιορίσουμε, αρχικά, τις επιδράσεις του πολιτισμού πάνω μας, και, ύστερα, πως θα του επιτεθούμε πολύμορφα.

Η κυρίαρχη ηθική τοποθετεί τον αναρχικό εκτός κοινωνικού σώματος. Απομένει να το αντιληφθεί αυτός εγκαίρως, και να πορευτεί παράλληλα, και, στοχευμένα, εναντίον της κοινωνίας, εξίσου και όπως ενάντια στους επιχειρηματίες, τους πολιτικούς, τους μπάτσους, τους διανοούμενους, τους καλλιτέχνες, τους δικαστικούς, τους καθηγητές, τους στρατιωτικούς, τους πράκτορες, τους παπάδες, τους χαφιέδες, τους μεγαλοεπιστήμονες, τους εμπόρους, τους χρηματιστές, τους δημοσιογράφους, κοκ. Αυτό είναι, όμως, κάτι που δεν του το συγχωρούν. Στην πραγματικότητα που βιώνουμε, πάντα, η επιθετικότητα είναι το τίμημα των επιλογών να αποκοπείς από την αγέλη. Τα παραδείγματα από τη ζωή είναι άπειρα. Αυτός που δουλεύει σαν το σκυλί για λίγα ψίχουλα, ποτέ δεν θα συγχωρήσει στο ληστή τραπεζών το θράσος του να πάρει σε δευτερόλεπτα αυτά που θα του εξασφαλίσουν αποχή από τη μισθωτή σκλαβιά για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο ρεφορμιστής ποτέ δεν θα συγχωρήσει στον αντάρτη το θράσος του να συγκρουστεί ένοπλα με το καθεστώς. Ο ενσωματωμένος ποτέ δεν θα συγχωρήσει στον ανυπότακτο το θράσος του να επιλέξει (να επιχειρήσει) εκείνος πως θα ζήσει. Ο δούλος ποτέ δεν θα δει με καλό μάτι τον εξεγερμένο. Ο καθεστωτικός ποτέ δεν θα παραδεχτεί ή δεν θα σεβαστεί τον αντικαθεστωτικό. Ο πνευματικά καθυστερημένος πάντα θα επιδιώκει να φέρει στα μέτρα του τον πνευματικά ανώτερο, καλύπτοντας (έτσι νομίζει τουλάχιστον…) με εύρος πονηρών τακτικισμών το χάσμα. Ο straight που ανάγει τη συμπεριφορά του σε ταυτότητα και σημείο απόκτησης «κοινωνικών» ενσήμων (ρόλος του «επιβήτορα», του «γαμιά», κοκ), ποτέ δεν θα αισθανθεί με σχετική εγγύτητα τον ομοφυλόφιλο. Οιδεοληπτικός ποτέ δεν θα ανεχθεί αυτόν που θέλει να κινηθεί χωρίς να έχει κάποιο μεσσιανισμό στην ψυχή του και καμία ιδεολογική πανούκλα στο νου του. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος…

Η κοινωνική πραγματικότητα βρίθει, λοιπόν, παραδειγμάτων όπου ο καθένας προσπαθεί να φέρει τον άλλον στα μέτρα του. Και, δη, τον διαφορετικό. Ακόμα και σήμερα, που η φιλελεύθερη τεχνοτροπία έχει αποενοχοποιήσει τη διαφορετικότητα μέσα από την κίβδηλη επίφαση ελευθεριότητας, οι διάφοροι συμπλεγματισμοί διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι. Ο φτηνιάρικος εγωισμός αφήνει τη δική του σφραγίδα στον καθημερινό ανταγωνισμό. Η ιστορική συγκυρία δεν διαμορφώνεται μονάχα από τους σχεδιασμούς της εξουσίας, αλλά και από τη ασημαντότητα και την ανεπάρκεια πολλών υπόδουλων. Δεν είμαστε από αυτούς που ανάγουμε την ανθρώπινη ύπαρξη σε αυταξία, καθώς θεωρούμε πως πολλοί ανθρώπινοι τύποι δεν προσομοιάζουν με μια δική μας συνειδησιακή κατάρτιση.

Δεν είμαστε τα «καλά παιδιά», που θα αφιερώσουμε τη ζωή μας στον αγώνα για την απελευθέρωση αυτών που δεν έχουν καμία διάθεση να κινηθούν προς παρόμοιες κατευθύνσεις. Η μετριότητα κάνει τις επιλογές της, λαμβάνει τη δική της περίοπτη θέση στην διαμόρφωση των κοινωνικών και ιστορικών παραμέτρων, που διαιωνίζουν την εξουσιαστική επιβολή. Δεν γουστάρουμε όλους τους ανθρώπους, δεν ντρεπόμαστε να δηλώσουμε δημόσια τον υπαρκτό μισανθρωπισμό μας. Τολμάμε να ορίσουμε τι θέλουμε και τι δεν

θέλουμε. Ο πλουραλιστικός αχταρμάς ανήκει μονάχα στους ηλίθιους, αλλά και σε αυτούς που αποσκοπούν σε πολλαπλά οφέλη από δαύτον. Λυπούμαστε, αλλά, αποδεκτοί για εμάς είναι συγκεκριμένοι άνθρωποι. Για παράδειγμα, τα σκουπίδια του lifestyle, ή οι διάφοροι κωλογλείφτες που ευδοκιμούν σε διάφορους κοινωνικούς τομείς, όχι μόνο δεν είναι αποδεκτοί από εμάς, αλλά, τουναντίον.… Πολλοί θα μας προσάψουν πως είμαστε «κακοί» άνθρωποι ή «προβληματικοί». Μα, σε μια κοινωνική πραγματικότητα σήψης, παρακμής, υποταγής -όπως αυτή που βιώνουμε- αυτό δεν είναι κάτι για να ντρέπεσαι. Μα, το γεγονός πως βιώνουμε μια επαχθέστατη καθημερινότητα, κάτι πρέπει να σημαίνει για όλους μας. Και για τις προθέσεις των κυρίαρχων, και για την εθελοδουλία και το (σχεδόν απαράδεκτο) είδος των ανθρώπινων τύπων που συγκροτούν το πλειοψηφικό σώμα των υποταγμένων, και για τις αδυναμίες τις δικές μας, ως επαναστατικό στρατόπεδο (και αυτό αφορά στους πάντες, ανεξάρτητα από τις διαφορετικές πολιτικές και φιλοσοφικές οπτικές που προωθούμε).
Μάλλον, αυτοί που θα πρέπει να εξηγήσουν τη στάση τους είναι αυτοί που μοιράζουν συγχωροχάρτια στον κάθε ένα και στην κάθε μια που δολοφονεί την αναρχία κάθε στιγμή, και κάθε ημέρα. Όταν τα πράγματα, γενικώς, τείνουν προς τα σκατά, αυτό που προέχει είναι να βγάλεις από μέσα σου κάθε ωραιοποιητική διάθεση. Να δεις την αλήθεια κατάφατσα και να σπεύσεις να ορίσεις τόσο την τακτική, όσο και τη στρατηγική σου. Απευθύναμε πριν από κάποιο διάστημα πρόταση για την έναρξη συζητήσεων γύρω από τους ανθρώπινους τύπους που δύναται να συμβάλλουν στη μηδενιστική καταστροφή, και στην ολική ανασυγκρότηση της πραγματικότητας. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε στην αναγκαιότητα της διεξαγωγής μιας τέτοιας δημόσιας συζήτησης, με τελικό σκοπό να ξεγράψουμε οποιαδήποτε αυταπάτη και να ορίσουμε το ουσιαστικό περιεχόμενο μιας σύγχρονης αναρχικής και μηδενιστικής δραστηριοποίησης. Πρέπει να είμαστε σε θέση να έχουμε υπομονή και οξυδέρκεια, ώστε να μπορούμε να βλέπουμε πίσω από τις οροσειρές της υποτακτικής διαβίωσης. Υπάρχουν άνθρωποι με τους οποίους μπορούμε να συνεργαστούμε. Σε αυτούς ποντάρουμε, σε αυτούς απευθυνόμαστε. Το διακύβευμα για εμάς είναι να τους βρούμε και να ξεκινήσουμε μια αποδοτική συνεργασία.Επομένως, έχουμε πρόταση, και αυτή προορίζεται σε όσους είναι πρόθυμοι να επεξεργαστούν μέσα τους, αρχικά, την άρνηση του υπάρχοντος, και όλων των πυλώνων του.

Η παγκόσμια κυριαρχία δεν έχει να φοβάται το παραμικρό από ανθρώπινους τύπους, που οι όποιες κινήσεις τους είναι προκαθορισμένες. Το γνωρίζει πολύ καλά αυτό, και το εκμεταλλεύεται όσο πιο αποδοτικά της επιτρέπουν οι συγκυρίες. Διαχρονικά το κάνει αυτό, απλά, στο σήμερα, αξιοποιεί και τις τεράστιες δυνατότητες που της προσδίδει η υποταγμένη και ξεπουλημένη επιστήμη, συν τα καθοριστικά τεχνολογικά επιτεύγματα των καιρών μας. Να ξέρουν όσοι εναποθέτουν τις προσδοκίες τους στο μερικό, ότι αυτό σηματοδοτεί εξάντληση μέσα στα εγκλωβιστικά πλαίσια του πολιτισμού. Και τότε προκαλούνται τερατογεννέσεις. Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στην πολιτικοκοινωνική ελληνική πραγματικότητα. Ο φιλελεύθερος αντικρατισμός του ΣΥΡΙΖΑ (των ηγετικών του ελίτ, για την ακρίβεια) κουβαλιέται από το βαμμένο στα χρώματα του ανθρωπισμού όχημα ενός φιλο-λαϊκού αριστερού –έστω και παλαιομοδίτικου- κρατικισμού. Δηλαδή, παρατηρείται το εξής εκπληκτικό. Οι οπαδοί, τα μικροστελέχη, και η εσωκομματική αντιπολίτευση της Αριστεράς, να επιδιώκουν (και να διαλαλούν) την αναβάθμιση του κρατικού τομέα ως τη μοναδική ασπίδα προστασίας των συμφερόντων της πλειοψηφίας, και –την ίδια ακριβώς στιγμή- η ηγεσία να προωθεί στην πράξη το μοντέλο του Ομπάμα. Δηλαδή, όπως είπε και ο Δραγασάκης στο Βήμα, ενίσχυση της επιχειρηματικότητας (δηλαδή, των εκλεκτών του κόσμου του χρήματος), με παράλληλο περιορισμό της κρατικής λειτουργίας στα πεδία του απλού διεκπεραιωτή προς όφελος των ισχυρών. Η Αριστερά του 21ου αιώνα για να εξασφαλίσει την άδεια του κεφαλαίου για να κυβερνήσει (δηλαδή, να αναχθεί σε καθοριστικό «παίκτη» της κυβερνητικής διαχειρισιμότητας σε περίοδο «κρίσης»), μετατρέπεται σε μια σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία, ξεδιάντροπα και χωρίς ενδοιασμούς. Μάλιστα, δεν διστάζει να αναδείξει ξεχασμένα -και από τους ίδιους τους αμερικανούς- ιδεολογήματα, που ανάγονται στον αγώνα της Ανεξαρτησίας και στο μακρινό 1776, σε μια απόπειρα παντρέματος της ψευδαίσθησης της «κοινωνικής δικαιοσύνης» με το φιλελεύθερο πνεύμα, που πηγάζει από την προοδευτική διανόηση κύκλων με συγκεκριμένα καταγωγή και έδρα… Το αντίβαρο στο νεοσυντηρητικό νεοφιλελευθερισμό είναι ο καθαρός φιλελευθερισμός,

βαφτισμένος στις κολυμπήθρες του νεοαριστερού διαχειριστή και εγγυητή της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Ήμαρτον… Και οι φτωχοί; Ας αναπτύξουν την αλληλοβοήθεια, «ας τα βγάλουν πέρα μόνοι τους». Αντίφαση; Πλουραλισμός θα σου πούνε, αυτοί που ποντάρουν στην ενσωμάτωση των διαφορετικών φωνών (που παραμένουν προσκολλημένες στο κρατικιστικό παλαιοαριστερό μοντέλο) για να ενισχυθεί ο πιο ισχυρός πόλος μέσα στον κομματικό σωλήνα. Όλοι όσοι εναπόθεσαν τις ελπίδες τους στην οπορτουνιστική αριστερά για επιστροφή στα δεδομένα προ μνημονίου, ας ετοιμάζονται να παρακολουθούν τη φιλελεύθερη οικονομική πολιτική, που ενδεχομένως θα αυξάνει τους αναπτυξιακούς δείκτες, προς όφελος συγκεκριμένων καστών της ολιγαρχίας, ενώ, την ίδια στιγμή, θα έχει παγιωθεί η κινεζοποίηση της εργασιακής δύναμης. Από την άλλη, σημαντική πια μερίδα του πόπολου, έχει εξαπατηθεί και από το έτερο μαξιλαράκι αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής και δυσαρέσκειας, που προετοίμασε έγκαιρα η κυριαρχία, για να συγκρατήσει τους εξοργισμένους από τα μνημόνια, τα θύματα των ανακατατάξεων. Ο δήθεν αντικαπιταλιστικός προσανατολισμός των νεοφασιστών γίνεται ένα όχημα που κουβαλάνε οι εθνικιστικές κορώνες ενός υποτίθεται λαϊκού ενδιαφέροντος με εθνικά σχοινιά πρόσδεσης, ενώ η Χρυσή Αυγή είναι αναφανδόν υπέρ της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά και αβαντάρεται σε υπερθετικό βαθμό από κύκλους του εγχώριου εφοπλιστικού κόσμου. Άλλη μια προφασιζόμενη «αντισυστημική» παγίδα που εξυπηρετεί συγκεκριμένα κέντρα του κόσμου του πλούτου και στην οποία πέφτουν με περισσή αφέλεια αρκετοί υπόδουλοι.

Γνωρίζουμε ιστορία και αναγνωρίζουμε τις δυσκολίες του επαναστατικού εγχειρήματος, αλλά, από την άλλη, δεν κλείνουμε τα μάτια, ούτε κωφεύουμε μπροστά στην απροθυμία των υποτακτικών να καταργήσουν το κράτος και το κεφάλαιο. Κάτι που κάνει μπαμ, και κραυγάζει στους πιο εκκωφαντικούς ήχους τους σύγχρονους όρους αλυσοδεσίματος στα κυριαρχικά δεσμά. Πιστεύαμε πως η κατάρρευση των ολοκληρωτικών ιδεολογιών του 20αιώνα, καθώς και το ξεσκέπασμα του πραγματικού προσώπου του νεοφιλελευθερισμού, θα ωθούσε στην προώθηση μιας αναρχικής συνειδητότητας σε σημαντικό αριθμό ανθρώπων. Φαίνεται πως τα ίδια τα πράγματα μας διαψεύδουν. Η κυριαρχία επιδεικνύει εκπληκτική δεινότητα στο να κάνει τους κατάλληλους ελιγμούς, για να μαζεύει τα πρόβατα σε καινούρια μαντριά. Δεν διστάζει πλέον να επιστρατεύσει ακόμα και δυνάμεις που μέχρι πρόσφατα βρίσκονταν στο περιθώριο των πραγματικών εξελίξεων. Αν μη τι άλλο, αυτοί οι χειρισμοί αποδεικνύονται σε μάκρος χρόνου αποτελεσματικοί, και δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο το έργο μας.

Δεν είμαστε ελιτιστές, οπαδοί του τέλειου, ή «φωτεινοί παντογνώστες», που στήνουμε αβασάνιστα δικαστήρια αντι-κοινωνικής κριτικής. Στεναχωριόμαστε από τις εξελίξεις, υποφέρουμε κάποιες στιγμές, όμως, ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ. Είμαστε γεμάτοι αντιφάσεις. Δεν το «παίζουμε» κάτι. Θέτουμε διαρκώς ερωτήματα και αμφισβητούμε τις ίδιες τις απαντήσεις που δίνουμε. Αναρωτιόμαστε για τη ορθότητα των πορισμάτων μας, για πιθανές υπερβολές, αλλά, δυστυχώς, δεν λαθεύουμε…Τολμάμε να παίρνουμε θέση κόντρα στο ρεύμα και εναντίον όσων παρατηρούμε γύρω μας και μας θλίβουν. Ο άνθρωπος είναι ένα είδος που ρέπει κατά πολύ σε διάφορους ατραπούς συμπεριφορισμού που είναι εντελώς απομακρυσμένες από την αναρχική συνείδηση. Το μόνο που θέλουμε είναι να διαχωρίσουμε τη θέση μας από το γιουσουρούμ της ευτέλειας και της υποτέλειας. Δεν μας ξεγελάνε πια οι όψιμες συγκαταβάσεις. Μπορούμε, όμως, πια, με μεγάλη ευχέρεια να διακρίνουμε τα κίνητρα και την ουσία των κοινωνικών επιλογών. (Για διάφορες ανθρώπινες τάσεις που παρατηρούμε, θα επανέλθουμε με περισσή αναλυτική διάθεση σε μελλοντικό σημείωμα μέσα από τις σελίδες της Μηδενιστικής Πορείας. Γιατί έχει έλθει προ πολλού η ώρα να ειπωθούν αλήθειες για τη μη βίαιη ομάδα κρούσης του συστήματος, τον μαζάνθρωπο)…

Σε γενικές γραμμές, το επαναλαμβάνουμε, είναι λανθασμένο και διαστρεβλωτικό, έως και χυδαία παραπλανητικό, να χρεώνεται στην αναρχική μηδενιστική τάση έλλειψη πρότασης. Ίσα-ίσα, αυτή απευθύνεται, χωρίς αποκλεισμούς, σε όσους διαθέσιμους και δεν περιορίζεται σε ταξικά υποσύνολα ή σε συγκεκριμένους ρόλους, που καλούνται να συνειδητοποιήσουν τα «καθήκοντα» του ρόλου τους, και να «επαναστατήσουν». Μόνο που εδώ και δεκαετίες στο σύγχρονο κόσμο έχει αποδειχτεί πολλάκις, πως κάθε ρόλος έχει ταβάνι και σίγουρα δεν οδηγεί στην αναρχική επανάσταση που θα σηματοδοτούσε την κατάργηση κάθε ρόλου. Είναι, για εμάς, λάθος, να συγκεντρώνει τα πυρά του κοινωνιστικού μπλοκ ο

μηδενισμός, που, απλά, καταγράφει την πραγματικότητα, και όχι αυτοί που δεν θέλουν, παρότι εκθειάζονται αιώνες τώρα από τα ιδεολογικά φτιασιδώματα της ανθρωπιστικής αμφισβήτησης. Εμείς δημοσιολογούμε τις απόψεις μας, χωρίς, όμως, να έχουμε καμία καούρα να γίνουν αποδεκτές από τους πολλούς. Όσοι πιστοί ας προσέλθουν, όσοι τολμηροί ας δοκιμάσουν… Οι πόρτες είναι ανοιχτές, όμως, όσοι συνειδητά αρνούνται να εισέλθουν, ας είναι έτοιμοι να μας δουν να βγαίνουμε από αυτές, κραδαίνοντας τα μαύρα ξίφη της Εκδίκησης και της Αναρχικής Αξιοσύνης…

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΚΙΟ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΥΘΥΝΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΟ «ΑΔΙΚΟ»

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΟΜΗΔΕΝΙΣΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΠΟΥ ΕΝΣΑΡΚΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗΣ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ, ΔΙΑΤΑΡΑΣΣΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ Ε.Ο. ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ Ν.ΡΩΜΑΝΟ, Α.Δ ΜΠΟΥΡΖΟΥΚΟ, Δ. ΠΟΛΙΤΗ, Γ.ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ, Γ. ΝΑΞΑΚΗ, Γ. ΣΑΡΑΦΟΥΔΗ, Φ.ΧΑΡΙΣΗ, Α.ΝΤΑΛΙΟ

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ, γιατί [θα μου πουν: «Δεν άξιζε να πεθάνουν για αυτήν την υπόθεση». Και θα τους απαντήσω: «Πέθαναν, γιατί ήταν ζωντανοί»…] (ΤΖΟΝ ΠΟΛΑΝ)

Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης Rem Gero

το κείμενο γράφτηκε τον Οκτώβριο του 2013

ΚΑΙΡΟΙ ΟΥ ΜΕΝΕΤΟΙ: Ανοιχτή Πρόταση με τη μορφή άτυπης ειδοποίησης

«Είμαστε λίγοι, είμαστε λίγο ευτυχισμένοι, ας γίνουμε αδερφοί».

(Ουίλιαμ Σέξπηρ)

«Αυτό που θέλω ν' αφήσω πίσω μου είναι ένα καμένο κάστρο. Τίποτ' άλλο δε θέλω ν' αφήσω».

(Νίκος Καζαντζάκης)

«Αν καθάριζε η γη από τη πλέμπα της ένδειας, τότε θα δυσανασχετούσε ο κάδος ανακύκλωσης -τόσο που θα επεδίωκε την επιστροφή του στη γη».

«Η πεζότητα και η ρηχότητα της καθημερινότητας και των πλειοψηφικών συνειδήσεων είναι το καλύτερο αντίδοτο στον ναρκισσισμό, μόνο και μόνο γιατί σε προσγειώνει έγκαιρα στο ελικοδρόμιο της αμηχανίας».

(ανώνυμου συντρόφου)

[… «Στην τελική αν κάποιος πρέπει να κρύψει το πρόσωπο του από ντροπή, αυτή είναι η κοινωνία για την κατάντια της»…]

(απόσπασμα από προκήρυξη της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς)

Ο καμβάς δεν φτιάχνεται από εμάς. Βάφεται, όμως, από τα πινέλα μας, ενίοτε και ξεσκίζεται ή καίγεται από τα χέρια μας

Πότε η βροχή θα είναι δυνατή και θα σε μουλιάζει, απειλώντας σε ακόμα και με πνιγμό. Πότε ο ήλιος θα σε καίει, και η ηλίαση και το έγκαυμα θα είναι το λιγότερο δυνατό κακό… Πότε ο αέρας θα φυσάει τόσο πολύ, που δεν θα μπορείς να κάνεις ούτε ένα βήμα (ούτε πίσω, ούτε μπροστά), μην ξέροντας καν αν θα μπορέσεις να μείνεις σταθερός (ανεξαρτήτως όγκου…). Το ζήτημα, ίσως, είναι να ξέρεις πότε θα πρέπει να προφυλαχθείς, πότε να βγεις μπροστά. Δεν είναι φρόνιμο να περπατάς στο χαλάζι, στον καύσωνα και στη θύελλα. Είναι προτιμότερο να προστατεύεσαι, έτσι ώστε να μπορείς να γίνεις εσύ το χαλάζι, ο ήλιος και ο αέρας… Γιατί, κάποιες φορές θα πρέπει να τους «πνίξεις», άλλες να τους «κάψεις», και άλλες να τους «στείλεις» όσο πιο μακριά γίνεται…

Οι παρακάτω γραμμές δεν αποτελούν ούτε απομνημονεύματα, ούτε συμβουλές (είναι σημαντικό -και ένδειξη πως είσαι σε καλό δρόμο για την ανακάλυψη της προσωπικής αξιοσύνης- το να μπορείς να έχεις αίσθηση του μέτρου, και, κυρίως, να μη θες να συμβουλέψεις). Δεν φιλοδοξούν να γίνουν αντιληπτές ως απόσταγμα μιας μικρής ή μεγάλης εμπειρίας, αλλά επιδιώκουν να αποτελέσουν μονάχα ένα πράγμα. Αφορμή για σκέψη. Να θέσουν στο παρόν, σκέψεις για το παρελθόν, με γνώμονα το μέλλον. Τσούγκρισμα του ποτηριού για τα όψιμα κεράσματα που θες να κάνεις… Όποια μορφή και αν -αυτό το μέλλον- λάβει. Γιατί, θεωρούμε πως τα πορίσματα του κάθε συντρόφου και της κάθε συντρόφισσας αποτελούν χρήσιμο υλικό, που προωθεί τη διαλεκτική και τη βελτίωση όλων μας (αρκεί να ξέρουμε να κάνουμε εγκαίρως τα απαραίτητα ξεσκαρταρίσματα). Τα έχουμε ανάγκη και πρέπει να τα επιζητάμε, αφού πρώτα βρούμε το θάρρος να τα προτάξουμε και εμείς με μπέσα και υπεύθυνο τρόπο... Η υπαρξιακή υφή έχει μεγαλύτερη σημασία από τις

πολιτικές αναλύσεις ενός στείρου τρόπου αντίληψης. Η αλήθεια του καθενός και της καθεμιάς σε καμία περίπτωση δεν συνιστούν τμήμα της Αλήθειας. Αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι να μιλάμε, να λέμε τη γνώμη μας. Για το πως ζούμε, πως βλέπουμε τα πράγματα, που διαφωνούμε, που συμφωνούμε, τι προτείνουμε, τι θέλουμε, για να μάθουμε περισσότερα (όχι κουτσομπολίστικα ή φαιδρά) κλπ… Γιατί, αν χαθεί η δυνατότητα ανταλλαγής απόψεων, τότε έχει ανοίξει ο δρόμος για την απομόνωση. Επομένως, και για την αποδυνάμωση. Αφού πρώτα έχουμε αυτοδιαλεχθεί. Τον εφαρμοσμένο νετσαγιεφισμό, την τέχνη της εξαπάτησης, την όψιμη προβοκάτσια, δεν τις έχουμε παρά μόνο για τους αντιπάλους μας. Για τη σμίλευση ενός εαυτού, που να στέκεται με επάρκεια, χρειάζεται ενδοσκόπηση. Κανείς δεν είναι το κέντρο του κόσμου, κανείς δεν τα ξέρει όλα, κανείς δεν είναι χωρίς ελαττώματα, κανείς δεν είναι αλάνθαστος, η αποδοχή αυτών των συνθηκών είναι σπουδαίο κατόρθωμα, που δύναται να ανοίξει τις πύλες της ουσιαστικής Ισχυροποίησης.

Κάθε άνθρωπος που ασχολείται ενεργά με το οτιδήποτε, θα πρέπει να διερευνά όσο το δυνατόν πιο διευρυμένα το αντικείμενο της ενασχόλησης του. Πόσο μάλλον, όταν επιλέγει να κινηθεί κόντρα στο ρεύμα, διαλέγοντας με περισσή επιμονή να ζήσει με συγκεκριμένο τρόπο. Στον πολύμορφο πολιτισμικό αχταρμά μπορεί πολύ εύκολα να αναζητήσει ο καθένας και η καθεμία τα ρούχα για να ντύσει τη γύμνια της ύπαρξης του/της. Οι «λύσεις» που παρέχονται είναι περισσότερες ακόμα και από τα «προβλήματα». Αλλά, το Πρόβλημα εξακολουθεί να υφίσταται… Το να αποφασίσεις, όμως, να σταθείς πολύμορφα ενάντια στον πολιτισμό είναι κάτι το πολύ δύσκολο, που αυτόματα δημιουργεί πολύπλευρες απαιτήσεις. Αυτό όλο είναι η βάση πάνω στην οποία θα στηριχθούν οι λέξεις που θα ακολουθήσουν.

Η στράτευση στο πολύμορφο εξεγερτικό/ αναρχικό/ ατομικιστικό/ μηδενιστικό/ αντιπολιτισμικό στρατόπεδο είναι μια διαρκής πάλη με καταστάσεις ξένες προς τις επιθυμίες μας, μέσα σε συνθήκες που μεταλλάσσονται συνεχώς… Πότε μπορεί να παρουσιάζει «ανάπτυξη», πότε «ύφεση», αλλά ενίοτε και ραγδαία οπισθοχώρηση. Μπορεί να έλθουν χρόνια που έχοντας δίπλα σου αρκετούς συντρόφους μπορείς να συμπράττεις μαζί τους γευόμενος τη μυσταγωγία της αληθινής συντροφικότητας -που αγκαλιάζει τις ατομικές επιθυμίες και τις κάνει πιο ισχυρές και πιο αποτελεσματικές. Άλλοτε, πάλι, μπορεί να είσαι μόνος σου μέσα στην απογοήτευση, ένα είδος καταθλιπτικής απομόνωσης, καθώς οι σύντροφοι σου μπορεί να είναι μακριά, να έχουν πέσει στο δόκανο της καταστολής, ή ακόμα-ακόμα και να τα σπάσεις μαζί τους για τον οποιονδήποτε λόγο, κοκ. Τότε, διψάς και το πηγάδι είναι ξερό. Κάποιες εποχές μπορεί η επαναστατική αδιαλλαξία να βρίσκεται πάντα πιο μπροστά από το κράτος και να δημιουργεί συνεχώς πολύμορφα ρήγματα κάθε είδους και κάθε έντασης επί της κοινωνικής τάξης και ειρήνης. Αυτό δεν σημαίνει ούτε πως έγινε Επανάσταση, ούτε πως άλλαξε ο κοινωνικός συσχετισμός, ούτε πως αυτό θα συνεχιστεί εσαεί… Κάποιες άλλες συγκυρίες, δυστυχώς, μπορεί να έχουν γεμίσει οι φυλακές από συντρόφους και να έχουν «κοκκινίσει» οι γύρω σου (όχι από ντροπή, αλλά μεθυσμένοι από τα αρώματα της κομμουνιστικοποίησης).

Αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι να μπορείς να ελέγχεις τον ψυχισμό σου. Να μην παρασύρεσαι από τη χαρά των «παχιών αγελάδων», να μη σε παίρνει από κάτω όταν εμφανίζονται οι ισχνές εκδοχές… Η ζωή κάνει κύκλους, επομένως έχει και απαιτήσεις, ως προς την προσαρμοστικότητα που επιδεικνύει το άτομο. Δεν είναι εύκολες διεργασίες όλα αυτά, αλλά απαραίτητες… Για να συνεχίσει το τρένο την πορεία του, θα πρέπει να βάλεις ως πρώτο στόχο την προσέγγιση του πιο κοντινού σταθμού για ανεφοδιασμό… Δεν ενδείκνυται ούτε ο εκτροχιασμός, ούτε το κόλλημα…

Η ζωή είναι έτσι όπως είναι. Η κοινωνία είναι διαμορφωμένη από τα θέλω και τους συμβιβασμούς των εξουσιαστών και των υπηκόων τους. Το θέμα είναι τι κάνουμε εμείς μέσα σε αυτήν. Τι προτάσσουμε, τι απορρίπτουμε. Τι αρνούμαστε, τι αποδεχόμαστε. Τι θέλουμε, τι δεν θέλουμε. Τι μπορούμε να κάνουμε, τι όχι… Ο καμβάς, λοιπόν, είναι φτιαγμένος από πριν. Τα πινέλα και τα χρώματα με τα οποία θα τον βάψουμε είναι η δική μας «υποχρέωση» απέναντι στον εαυτό μας. Ακόμα και αν επιλέξουμε να τον σκίσουμε, ή να

τον κάψουμε, πάλι δική μας υπόθεση είναι… Ευτυχώς… Το χειρότερο θα ήταν να πάρουμε τις μπογιές των άλλων και να ζωγραφίσουμε και εμείς σχέδια που έχουν ξαναγίνει -με τέτοιο τρόπο ώστε να είμαστε περικυκλωμένοι από κάθε λογής εχθρούς, έτσι ώστε στην ουσία από το άγχος να μουτζουρώνουμε άσχημες γραμμές… Όμως, όχι. Και φαντασία διαθέτουμε και ωραίες εικόνες έχουμε αποθηκεύσει για να μπορέσουμε να τις αποτυπώσουμε και περίτεχνους σχεδιασμούς ουσίας μπορούμε να κάνουμε, έτσι ώστε να γίνουμε αποδοτικότεροι στα θέλω μας…

Επίσης, άλλος ένας μεγάλος κίνδυνος είναι να παρασυρθούμε από τα κατασκευάσματα του νου μας. Να παραδοθούμε στα τεχνάσματα της σκέψης, να τη δούμε «φιλόσοφοι» και «ποιητές». Να γίνουμε διανοούμενοι, αυτή η απαίσια κοινωνική ομάδα που νομίζει πως ξέρει πως θα έπρεπε να είναι ο κόσμος, ψάχνοντας τα είδωλα του ναρκισσισμού της στα πεδία της αυτό-ικανοποίησης και του αυνανισμού των νοημάτων της υποταγής (για τους αμόρφωτους) και της εξουσίας (για τις ελίτ). Ο μόνος τρόπος για να γλιτώσουμε από αυτή την παγίδα είναι ένας. Κάθε λέξη που γράφουμε να πηγάζει από την πραγματικότητα. Από τα συναισθήματα μας, από τη συνείδηση μας, από τα βιώματα μας, από τον υλικό κόσμο που αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας. Τότε, ας γράψουμε ότι θέλουμε, ας πούμε ότι νομίζουμε, ας κάνουμε ότι επιλέγουμε…

The show must go on, λοιπόν…

Η Νέα Αναρχία, ένας πολλαπλασιαστής που σιχαίνεται τη δικτατορία των αριθμών…

Στο σήμερα, μια όμορφη ατίθαση κοπέλα, ζημιάρα εκ πεποιθήσεως και τσαμπουκαλεμένη εκ φύσεως, αρχίζει να ενηλικιώνεται. Παραμένει εδώ, πιο πεισμωμένη από ποτέ, γιατί ξέρει να μετατρέπει τις πληγές της σε εστία αναζωπύρωσης… Παίρνει εκ νέου τη ζωή της στα χέρια της, μη βρίσκοντας άλλοθι στους περιττούς και τους άχρηστους. Η Νέα Αναρχία δεν παίρνει γραμμή από κανέναν, δεν έχει αρχηγούς και ήρωες, δεν γουστάρει τις προσωπικότητες και τους καπετάνιους. Ούτε, όμως, τους ράθυμους, τους θολωμένους, και τους μέτριους. Επιζητάει τα καλύτερα χαρακτηριστικά του κάθε ατόμου. Παίρνει άδεια μονάχα από τις συνειδήσεις αυτών που ενστερνίζονται τα προτάγματα της.

Παρακολουθείται από ασφαλίτες, απασχολεί την αντιτρομοκρατική, ιδρώνει τους πολιτικούς και τους διάφορους συστημικούς, μπαίνει στην ατζέντα των υπουργών, αναγκάζει την Υπηρεσία Ηλεκτρονικού Εγκλήματος σε υπερωρίες και έξτρα υποχρεώσεις και δανεισμούς προσωπικού. Αναγκάζει τους διάφορους δημοσιολόγους να τεστάρουν την οξύνοια τους, βάζοντας τους «δύσκολους» γρίφους, γιατί η δική της μενταλιτέ είναι πρωτόγνωρη και τα δικά της λόγια υπαρξιακά και βαθιά....

Είναι μια πρόταση ρεαλισμού, σε μια πραγματικότητα που ευδοκιμούν οι ωραιοποιήσεις και οι αφηρημένες έννοιες. Γιατί, δεν αναζητεί Μεγάλες Ιδέες και ανθρωπιστικά προσχήματα, αφού ξέρει που οδήγησαν όλα αυτά.... Μιλάει τη γλώσσα της αλήθειας, γιατί στα φροντιστήρια που διδάσκονται οι άλλες, φρόντισε αυτή η ίδια να μπει η ταμπέλα «κλειστό λόγω ανακατασκευής». Διαβάζει τα παλιά συγγράμματα και ντοκουμέντα, για να αναγκάσει να γραφτούν στα βιβλία του μέλλοντος οι ανανεώσιμες πηγές της Άρνησης.

Θέλει να γράψει, θέλει να μιλήσει, θέλει να καταλάβει το οδόστρωμα, θέλει να γεμίσει με εμπειρίες όσους την φλερτάρουν, θέλει να απλώσει τη μυρωδιά του σπρέι, θέλει να τη μεταφέρουν χέρια γεμάτα κόλλα, θέλει «να βρει δουλειά» στα συνεργία αποκατάστασης. Θέλει να βάζει τους καθεστωτικούς δημοσιογράφους να ψάχνουν στις πηγές αντιπληροφόρησης για να κάνουν ρεπορτάζ που να προσεγγίζει το ένα σκέλος της υπόθεσης, αυτό που είναι λιγότερο ουσιαστικό για την Ιστορία και την εξέλιξη της. Θέλει τις πρεσβείες και τους διακρατικούς αντικατασταλτικούς μηχανισμούς να συνδιαλέγονται τακτικά μεταξύ τους, δημιουργώντας εξ΄αντανακλάσεως τη «Διεθνή των προβληματισμένων φρουρών της τάξης»….

Κηρύσσει την αυτενέργεια, στη βάση του μότο «δεν είναι ανάγκη να συναντηθούμε ή να γνωριστούμε, θα χαρούμε πολύ να δούμε τις δικές σας κινητικότητες». Δεν κυκλοφορεί ασκόπως, δεν συναναστρέφεται εθελόδουλους βολεψι-ματάκηδες, παρά βγαίνει έξω στοχευμένα θέλοντας να γυρίσει πίσω σύντομα, να ξαποστάσει τις απαραίτητες ώρες -για να ξεχυθεί για τα καινούρια της σεργιάνια…. Δεν απεργεί ποτέ, γιατί δεν έχει καν δουλειά, αλλά δεν κάθεται και δεν αδρανεί ποτέ, δουλεύοντας νυχθημερόν για την οργάνωση των σχεδίων της αποδόμησης της τάξης… Αναζητεί και τιμά τους άξιους συντρόφους, θέλοντας και να πολλαπλασιάσει τον αριθμό τους, και να φτύσει ταυτόχρονα τη δικτατορία των αριθμών. Κάνει υπολογισμούς, αλλά σιχαίνεται την οικονομία. Τριγυρνάει ανάμεσα στο πλήθος των ομοιόμορφων ανθρώπων αγαπώντας και θαυμάζοντας τα ζώα, διαμένει σε διαμερίσματα των τσιμεντουπόλεων λατρεύοντας τη φύση και το πράσινο. Διαβάζει τους νόμους, αρνούμενη τους δικηγόρους. Υπάρχει, γιατί τα πράγματα είναι τόσο ξεφτιλισμένα, που αν δεν υπήρχε δεν θα είχε νόημα να χαμογελάει κανείς και να εμπιστεύεται ακόμα ανθρώπινες πτυχές…

[…Ο αγώνας μας είναι η "συνεισφορά" μας στον παγκόσμιο υπόγειο πόλεμο που μαίνεται καθημερινά μέσα και ενάντια στην κοινωνική μηχανή. Ο αγώνας μας δεν αυτοαναδεικνύεται, δεν χαρακτηρίζεται από ΚΑΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ.Ο αγώνας μας δεν υπηρετεί κανένα και καμία. Εκφράζει μόνο τις επιθυμίες και τα θέλω μας. Το μίσος και την ελπίδα μας. Τη χαρά και τη λύπη μας. Τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας. Ο αγώνας μας σπάει τα τείχη των φυλακών-μπουρδέλων που χτίσανε και επικοινωνεί με τα αδέρφια μας σε όλο τον κόσμο κρατώντας τους συντροφιά στις δύσκολες ώρες του εγκλεισμού. Ο αγώνας μας είναι πρώτα απ΄ όλα αγώνας ενάντια στις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ συμβάσεις, ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ φόβους, ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ατέλειες…]

(απόσπασμα από προκήρυξη των Αποκλίνουσων συμπεριφορών για τη διάδοση του επαναστατικού τερορισμού)

ΠΡΟΤΡΕΠΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΓΥΠΕΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟΝ ΠΑΠΥΡΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΗΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΑΤΗ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΕΤΣΙ ΩΣΤΕ ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΟ ΗΧΗΡΟ ΤΡΟΠΟ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ ΠΩΣ Η ΕΘΕΛΟΔΟΥΛΗ ΞΕΦΤΙΛΑ ΔΕΝ ΑΦΟΡΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ/ΕΣ, ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, ΕΙΤΕ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΥΡΗΝΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ, ΕΙΤΕ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ ΤΟ ΊΔΙΟ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ –ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ

Αθήνα Ιανουάριος 2014 Λέσχη Μηδενιστικής συνείδησης REM GERO

ΥΓ. Δεν θα επανέλθουμε ξανά…

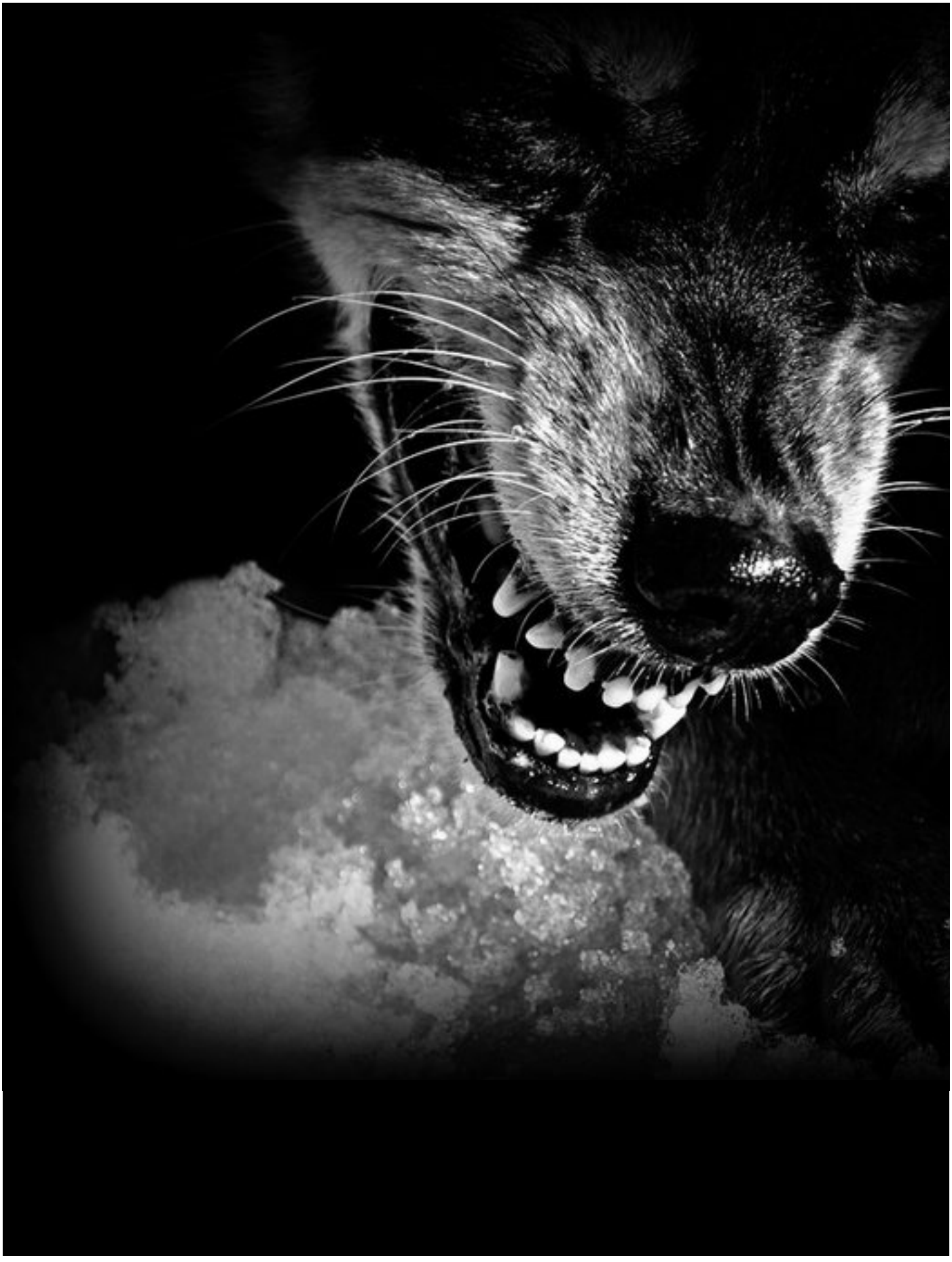

Άσυλα φρενοβλαβών

Τα ψυχιατρικά καταστήματα, μια δεύτερη φυλακή. Ένα δεύτερο και γερό τείχος υψώνεται έξω από τα ψυχιατρεία, το οποίο κρατάει γερά, κάνοντας μέρα με τη μέρα τους έγκλειστους όλο και πιο ζόμπι, όλο και πιο φυτά. Χάνοντας τις αισθήσεις σου για μερόνυχτα, τρελένεσαι από τα χάπια που σε μπουκώνουν οι γιατροί, δεν αισθάνεσαι ούτε κρύο - ούτε ζέστη, κενά όνειρα, άδεια συναισθήματα και μια απέραντη σιωπή, βαμμένη πάνω σε άσπρους τοίχους. Χάνεις τον εαυτό σου, παραλύεις, αυτός είναι άλλωστε ο στόχος των «θεραπευτικών προγραμμάτων» για τους τρόφιμους του καταστήματος.

Η κατασταλτική αυτή επιστήμη έχει δημιουργήσει τα λεγόμενα κοινωνικά πρότυπακαι τις νόρμες συμπεριφοράς, σύμφωνα με τα οποία ο καθένας από εμάς πρέπει να συμμορφώνεται. Αυτή ακριβώς η επιβολή της ψυχιατρικής είναι που συντηρεί το σύστημα και τη μαζική κοινωνία. Όποιος και όποια αποκλίνει από τους «υγιείς κανόνες συμπεριφοράς» του ατόμου, απαγάγεται δια της βίας από το κράτος και κλείνεται αμέσως σε κάποιο ψυχιατρείο μέχρι οι γιατροί να εγκρίνουν ότι δεν αποτελεί κίνδυνο για την κοινωνία. Κανένας, όμως, δε μπορεί να σου εγγυηθεί ότι δεν θα σε ξαναχώσουν μέσα, αφού αρκεί μια καταγγελία από συγγενείς, «φίλους», γείτονες για να καταλήξεις πάλο τρόφιμος σε ένα από τα πολλά κολαστήρια. Η απαγωγή σου γίνεται κατόπιν εισαγγελικής εντολής. Η εισαγωγή σου για νοσηλεία τις περισσότερες φορές γίνεται ακούσια, δεν μπορείς να το αρνηθείς με κανέναν τρόπο, αφού παύεις να έχεις δικαιώματα για οτιδήποτε.

Μέσα στα ψυχιατρικά τμήματα είτε νοσοκομείων, είτε φυλακών, τα οποία ονομάζονται γελοιοδώς «θεραπευτικές κοινότητες κρατουμένων» ή ιδρύματα φρενοβλαβών, θα δεις ψυχίατρους-ανακριτές, νοσοκόμους-μπάτσους και αμέτρητα χάπια, που είσαι αναγκασμένος να πάρεις, τα οποία σου εξουδετερώνουν τα συναισθήματα και τις σκέψεις. Πιο συγκεκριμένα, τα αντιψυχωτικά φάρμακα σου προκαλούν την παράλυση των μυών του σώματός σου, γίνεσαι υποχείριο των γιατρών και τα αντανακλαστικά σου μειώνονται πολύ, δηλαδή βρίσκεσαι σε σωματική επιβράδυνση. Τα φάρμακα αυτά, επιπλέον, προκαλούν βλάβη σε διάφορους νευροδιαβιβαστές του εγκεφάλου, την αποκαλούμενη «χημική λοβοτομή». Επίσης, θα ήθελα να πω λίγο για τα αντικαταθλιπτικά χάπια, για το λόγο ότι η χρήση τους είναι ευρέως διαδεδομένη στη σάπια κοινωνία και όχι μόνο στους «ψυχασθενείς». Αυτά τα χάπια προκαλούν πολύωρους συχνούς πονοκεφάλους, εφιάλτες, ενώ βρίσκεσαι σε μια διαρκή κατάσταση υπνηλίας, το σώμα και οι πέντε σου αισθήσεις δέχονται χημική καταστολή, δεν μπορείς να κουνηθείς, ενώ ταυτόχρονα έχεις έντονες σκέψεις, τις οποίες δεν μπορείς να εκφράσεις με κανέναν τρόπο, ούτε καν με μια γκριμάτσα. Επιπλέον, θα δεις αμέτρητες κάμερες παρακολούθησης σε όλους τους χώρους του κολαστηρίου, θα έρθεις αντιμέτωπος με απειλές, με καθηλώσεις και απομονώσεις, αν παραβείς τους κανόνες ή τις εντολές των βασανιστών.

Εν κατακλείδι, δε μιλάω με ανθρωπιστικό τόνο, ούτε και θέλω να θυματοποιήσω κάποιον/α έγκλειστο. Επίσης, δεν θέλω να αγγίξω τις ευαίσθητες καρδιές κανενός ή να προκαλέσω τη συμπόνια σας, ηλίθιοι, μέσα από τα ειλικρινή μου λόγια.

Καλό ψόφο στις σκατοκουφάλες τους ψυχολόγους και ψυχιάτρους, σας εύχομαι να ανταμώσετε το Μαράτο. Δύναμη σε όσους αντιστέκονται και δεν καταπίνουν χάπια!

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ!

Analfabet Akrobat

056. Ψυχιατρεία

Εσύ όμως δεν με βλέπεις που πονάω...
λοιπόν
ζήτησαν την κρίση, για την κρίση μου
και η απάντησή τους ήταν μόνο χάπια
και ανάπηρες μπλούζες
που το μόνο που ξέρουν είναι να σε σφίγκουν πισώπλατα
να σου κόβουν τον αέρα από τα πνευμόνια.
Σου χαρίζουν μαύρα όνειρα...
και λευκούς βαμένους τοίχους,
γεμάτοι τοίχοι
με κλειδομένες κραυγές πόνου
εκεί μέσα κανείς δεν σ' ακούει
η φωνή σου είναι ένα με το τίποτα
και το αυτό της θεραπείας
που διάλεξαν οι άλλοι για σένα.
Το πρόσωπό σου κρεμασμένο σε κάδρο
σιγά - σιγά θαμπώνει
και χωρίς να το θέλεις
ο εγκλωβισμός παίζει κυνηγητό με την ζωή σου
είσαι νεκρός...
τα σάβανά σου στρώνουν νοσοκόμες τώρα
και τις ιστορίες σου, τις λένε σε μικρά παιδιά.
Μια μορφή ξεβαμένη στο χαρτί
ένα πρόσωπο με δάκρυα
και γέλοϊο που βρωμάει παρενέργειες χαπιών.

Analfabet akrobat

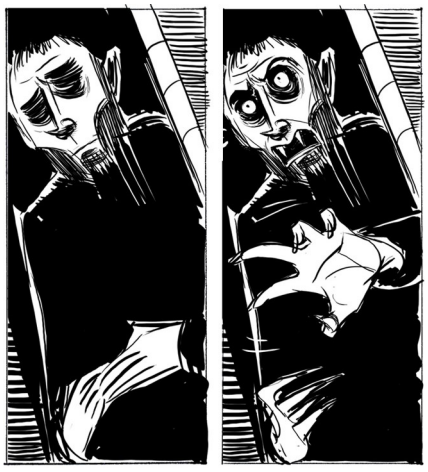

Αιχμάλωτοι Πολέμου

Ακολουθεί μια ενημέρωση για τα συντρόφια, που βρίσκονται έγκλειστα στα κελιά της Δημοκρατίας και για τις σχετικές υποθέσεις, της οποίας οι πληροφορίες αντλούνται από τους ιστοτόπους Inter Arma, Contra Info, Bite Back κ.α. Θεωρούμε πως θάβοντας μια για πάντα τις φαντασιακές συνδέσεις με τα διάφορα «υποκείμενα αγώνα», αποκτούμε ταυτόχρονα σχέσεις συγγένειας με τις περήφανες ατομικότητες από όλον τον κόσμο, που σε πείσμα των καιρών, συνεχίζουν με λύσσα και αξιοπρέπεια να παίρνουν μέρος στον πόλεμο που μαίνεται, από όποια θέση μάχης επιλέγει η καθεμία από αυτές. Αλληλεγγύη και Συνωμοσία, λοιπόν, μέχρι το τέλος...

Ευρώπη:

Ο αναρχικός **Sergio Maria Stefani**, αποφυλακίστηκε στις 20/12/2013. Ο σύντροφος παρέμεινε 18 μήνες προφυλακισμένος, στα πλαίσια της επιχείρησης "Ardire" των Ιταλών μπάτσων και ήταν ο τελευταίος από τους συλληφθέντες της επιχείρησης, που βρισκόταν ακόμα στη φυλακή της Ferrara. Του επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί όροι της παρουσίας στις αρχές κατά τακτά χρονικά διαστήματα και η υποχρέωση διαμονής εντός της κοινότητας που έχει δηλώσει ως μόνιμο τόπο κατοικίας. Λίγο καιρό πριν την αποφυλάκιση του, καταδικάστηκε από το δικαστήριο για την επιχείρηση "Shadow", σε 3 χρόνια και 3 μήνες με αναστολή για κλοπή αυτοκινήτου, έχοντας 90 μέρες προθεσμία για να ασκήσει έφεση.

Απορρίφθηκαν η αίτηση μεταγωγής σε ανοικτή φυλακή και η αίτηση αποφυλάκισης μετά τη συμπλήρωση των 2/3 της ποινής, που έκανε ο σύντροφος **Marco Camenisch**, στην Ελβετία. Το επιχείρημα των αρχών ήταν η μη αποκήρυξη, από πλευράς του Marco, του αντάρτικου αγώνα. Στις 20/09/2013 μια ομάδα συντρόφων, πραγματοποίησε συγκέντρωση αλληλεγγύης με πανό στη φυλακή Lenzburg, όπου κρατείται ο σύντροφος. Βρίσκεται σε απεργία πείνας από τις 30/12/2013 όταν μεταφέρθηκε στην απομόνωση για 6 ημέρες και του κατασχέθηκε για έξι μήνες ο ηλεκτρονικός του υπολογιστής, επειδή αρνήθηκε να δώσει δείγμα ούρων στην υπηρεσία. Παρα την έξοδο του από την απομόνωση, συνεχίζει την απεργία αλλά και την αποχή από τα μεροκάματα (η εργασία στις ελβετικές φυλακές είναι αναγκαστική) ως διαμαρτυρία για την μεταχείριση του από τη φυλακή και ως διαμαρτυρία ενάντια στην καπιταλιστική λαίλαπα, εώς τις 24/01/2014, οπότε και λήγει το τριήμερο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός.

Πανό αλληλεγγύης στο Marco Camenisch

Λατινική Αμερική:

Ο αναρχικός **José Miguel Sanchez Jimenez** πραγματοποίησε απεργία πείνας από τις 27/11 μέχρι τις 09/12/2013. Ο λόγος ήταν απάντηση των αρχών στην αίτησή του για μεταφορά σε ανοικτό καθεστώς κράτησης. Οι σωφρονιστικές αρχές απάντησαν με την απροειδοποίητη μεταγωγή του στην Εξ-Πενιτενσιάρια στο Νότιο Σαντιάγο, ανακοινώνοντάς του στη συνέχεια, μέσω του γραφείου διαλογής των κρατουμένων, πως υπήρχαν δύο εναλλακτικές: ο θάλαμος 12 ή ο θάλαμος 6. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για καθεστώς απομόνωσης. Επίσης είναι γνωστό πως οι τρόφιμοι αυτών των θαλάμων είναι υποχείρια της διεύθυνσης και εκτελούν εντολές εκκαθάρισης των αντιφρονούντων κρατουμένων όπως ο José Miguel. Ο σύντροφος, τερμάτισε την απεργία μετά τη μεταφορά του στον 9ο θάλαμο της Εξ-Πενιτενσιάρια στο Σαντιάγο, σε καλύτερες συνθήκες κράτησης. Η ποινή του ολοκληρώνεται εκτός απροόπτου, στις 27/02/2014.

Ο οικοαναρχικός **Braulio Durán** αποφυλακίστηκε στις 09/10/2013, από τις φυλακές του Λεόν στο Μεξικό, αφού πέρασε 3 χρόνια και 15 ημέρες κρατούμενος για εμπρησμούς διάφορων στόχων (ΑΤΜ τραπεζών κλπ.). Ο σύντροφος είχε συλληφθεί και φυλακιστεί το Σεπτέμβριο του 2010.

Ο αναρχικός σύντροφος **Mario 'Tripa' López** συνελήφθη εκ νέου στις 20/01/2014, όταν πήγε να δώσει το εβδομαδιαίο παρών στα δικαστήρια (αντίστοιχο του παρών στα Α.Τ. στην Ελλάδα). Οι αρχές αρχικά τον ενημέρωσαν πως έχει εκδοθεί ένταλμα εις βάρος του για εν εξελίξη έρευνα, αλλά αφού τον ανέκριναν, τον κράτησαν λόγω εντάλματος για την παραβίαση της νομοθεσίας περί κατοχής όπλων και εκρηκτικών, για την υπόθεση της 27ης Ιουνίου του 2012, οπότε και είχε συληφθή όταν ο εμπρηστικός μηχανισμός που κουβαλούσε εξεράγη πρόωρα. Ο Mario βρισκόταν έξω με περιοριστικούς όρους, ενώ τώρα έχει μεταφερθεί στις φυλακές Reclusorio Oriente, της πόλης του Μεξικού.

Σύνθημα αλληλεγγύης στον αιχμάλωτο Mario 'Tripa' Lopez

Σύνθημα αλληλεγγύης στον Jose Miguel Sanchez Jimenez από παρέμβαση συντρόφων στα Εξάρχεια

Η.Π.Α.:

Ο οικοαναρχικός **Steve Murphy** βγήκε από την ομοσπονδιακή φυλακή του Τέξας, τον περασμένο Δεκέμβρη. Θα ολοκληρώσει την ποινή του σε καθεστώς ημιδιαμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα αντίστοιχου τύπου. Ο σύντροφος έχει καταδικαστεί σε 5 χρόνια κάθειρξη από το 2010, για την απόπειρα εμπρησμού υπό ανέγερση συγκροτήματος πολυτελών κατοικιών στην Πασαντίνα, της Καλιφόρνια. Η ποινή του ολοκληρώνεται στις 25/02/2014.

Ελλάδα:

Στις 20/01/2014, έξι από τους αιχμάλωτους συντρόφους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς - FAI/IRF δέχτηκαν πειθαρχική ποινή ενός έτους και 30 πόντους στο εσωτερικό κατασταλτικό point system της φυλακής, ως πειθαρχική τιμωρία για την ακινητοποίηση ενός δεσμοφύλακα και τον ξυλοδαρμού του Γ. Ναξάκη.
Στις 15/01/2014 εκδικάστηκε στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης η αίτηση διακοπής της ποινής του αναρχικού αιχμαλώτου Μπάμπη Τσιλιανίδη. Η απόφαση ήταν απορριπτική. Θυμίζουμε πως ο Μπάμπης εκτίει ποινή 10 ετών και 4 μηνών για ληστεία που σημειώθηκε στο οικονομικό τμήμα του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ.
Στις 03/02/2014 ξεκινάει στο ειδικά διαμορφωμένο στρατοδικείο των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, νέα δίκη για τις υποθέσεις των σπιτιών στο Βόλο και στην Καλλιθέα (Ρωμανός, Μιχαηλίδης, Ντάλιος), την υπόθεση της συμποκής με τους μπάτσους στην Πεύκη (Μιχαηλίδης), τη ληστεία της Αγροτικής τράπεζας, στο Φιλώτα της Φλώρινας (Σαραφούδης, Μιχαηλίδης, Πολίτης, Ντάλιος, Χαρίσης) και τη ληστεία της Αγροτικής τράπεζας ,στο Πυργετό της Λάρισας (Σαραφούδης).

Γράμμα του αναρχικού αιχμαλώτου Σπύρου Μάνδυλα για τη συμπλήρωση της εξάμηνης προφυλάκισης

Το κείμενο αυτό περιέχει κάποιες σκέψεις και παρατηρήσεις με αφορμή την εξέταση του εξαμήνου που θα γίνει την Τρίτη 7 Γενάρη στο εφετείο στη Λουκάρεως.

Η σύλληψη, η προφυλάκιση και η παράταση, της προφυλάκισης μου, έχουν όλες τους ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Αν κάποιος μελετήσει τη δικογραφία και την απόφαση της προσφυγής μου θα δει ότι δεν υπάρχει ούτε ένα αποδεικτικό στοιχείο που να "δικαιολογήσει " την προφυλάκιση μου.

Αυτό βέβαια δεν είναι ανεξήγητο. Το κράτος αντιλαμβανόμενο τη δύναμη και τη διάχυση της Νέας Αναρχίας θα κάνει τα πάντα για να την καταστείλει σε κάθε έκφανση.

Το τι είδους προσχήματα θα βρει δε φαίνεται να έχει ιδιαίτερη σημασία. Όπως έχω ξαναγράψει το κράτος έχει θέσει σε σημαντικό βαθμό προτεραιότητας την επιθυμία του να γκρεμίσει τη γέφυρα ανάμεσα στο "δημόσιο" και το "παράνομο".

Τα προσχήματα στη δικιά μου περίπτωση, για την προηγούμενη παράταση της προφυλάκισης μου ήταν , όσο και αν φαίνεται γελοίο, τα εξής:

i) Πρώτο στοιχείο αποτελεί η πεποίθηση του αντιεισαγγελέα εφετείου Απόστολου Μακρόπουλου ότι **"φέρεται ότι ήταν συνδετικός κρίκος μεταξύ των εντολών των κρατουμένων μελών της τρομοκρατικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς στα πλαίσια των πράξεων του Σχεδίου Φοίνικας και της εκτελεστικής δράσης έξω από το χώρο της φυλακής". Αυτό το συμπέρασμα το βγάζει εξαιτίας των επισκεπτηρίων που έκανα τον τελευταίο χρόνο, με τον φίλο και σύντροφο μέλος της ΣΠΦ Χρήστο Τσάκαλο, στις φυλακές του Κορυδαλλού…**

ii) Το δεύτερο πρόσχημα ήταν με αφορμή τη δημόσια επιστολή μου. Αναφέρει λοιπόν ο ειδικός εφέτης ανάκρισης Ευτύχης Νικόπουλος ότι στην επιστολή μου **δεν περιγράφω το περιεχόμενο των συνομιλιών μου στο επισκεπτήριο της φυλακής…** Επίσης, θεωρεί ιδιαίτερο στοιχείο ότι επικροτώ αντάρτικες ενέργειες. Εγώ από τη μεριά μου έχω να πω να εξής: Δεν προτίθεμαι σε καμία περίπτωση να απαντήσω στις εικασίες και τα προσχήματα του κάθε εισαγγελέα, αφού αυτά τα "στοιχεία" της δικογραφίας δεν τα θεωρώ ικανά όχι για σύλληψη και προφυλάκιση αλλά ούτε καν για προσαγωγή.

Η σύλληψη μου μπορεί να ερμηνευτεί και στα πλαίσια μιας στρατηγικής που φαίνεται να υιοθετεί το ελληνικό κράτος το τελευταίο διάστημα απέναντι στον εσωτερικό εχθρό: τους αναρχικούς και συγκεκριμένα το ρεύμα της Νέας Αναρχίας. Και αυτή η στρατηγική είναι το να αντιγράφει κατασταλτικές επιχειρήσεις και τακτικές άλλων χωρών. Έτσι, όπως είχαμε στην Ιταλία τα τελευταία 2 χρόνια την επιχείρηση Ardire (Ευτολμία) με τις διώξεις μεταξύ άλλων ατόμων για μεταφραστικά και εκδοτικά εγχειρήματα ή για διαχείριση ιστοσελίδων, έτσι και στην Ελλάδα φαίνεται κάποιοι να σχεδιάζουν κάτι αντίστοιχο. Το κράτος γνωρίζει καλά πως τέτοια μέσα και δομές δεν αποτελούν το φτωχό συγγενή της άμεσης δράσης αλλά έχουν τη δικιά τους τεράστια ιδιαίτερα σημαντική συμβολή στη διαρκή αναρχική εξέγερση.

Η περίπτωση μου πέρα από την ομηρία μου έχει και μία δεύτερη ανάγνωση. Δημιουργεί μία παρακαταθήκη φόβου για όποιον στο μέλλον κινηθεί ανάλογα προωθώντας μέσα από δημόσια εγχειρήματα την αναρχική διαρκή εξέγερση, την αδιαμεσολάβητη πρακτική θεωρία, την έμπρακτη αλληλεγγύη.

Όλα αυτά τα περιγράφω ώστε να δημιουργηθεί μια δημόσια παρακαταθήκη για τον τρόπο σκέψης και δράσης των κατασταλτικών μηχανισμών. Σε καμιά περίπτωση δε ζητιανεύω την αλληλεγγύη ούτε της αριστεράς ούτε ενός "χώρου" που τα τελευταία χρόνια έχει υιοθετήσει μεταρρυθμιστικά χαρακτηριστικά κινημάτων κοινωνικής ανυπακοής, που έκανε πάρτι και "ανακουφίστηκε" με τη σύλληψη μου.

Υ.Γ. Αυτούς τους έξι μήνες διάφορες κινήσεις αλληλεγγύης (άμεσες δράσεις, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις με σπρέι, πανό, αφίσες, τρικάκια κ.ά.) γίναν για να εκφραστεί η αλληλεγγύη προς το πρόσωπο μου και προς τον σύντροφο και φίλο Αντρέα Τσαβδαρίδη. Αυτή η αλληλεγγύη μου έδωσε πολύ δύναμη και γκρέμισε την απομόνωση που το κράτος ορθώνει στους αναρχικούς αιχμαλώτους πολέμου.

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΝΔΥΛΑΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
Α' ΠΤΕΡΥΓΑ

4 Ιανουαρίου 2014

Είναι η στιγμή που η οργή και η λύσσα μας γίνονται
ένα ψυχρό μεθοδικό σχέδιο.
Είναι η στιγμή που οι παλμοί της καρδιάς μας ηρεμούν
και τα μάτια μας γυαλίζουν.
Με ένα σαρδόνιο χαμόγελο στα χείλη, τώρα ξέρουμε.
Αργά και σταθερά, ένα οικοδομικό τετράγωνο τη φορά,
θα ισοπεδώνουμε τις τσιμεντουπόλεις σας. Μέχρι να τους
πάρουμε όλους πίσω...

Λευτεριά στον αδερφό μας Σπύρο Μάνδυλα
Λευτεριά σε όλους τους αιχμάλωτους συντρόφους μας

Έμπρακτη, πολύμορφη αλληλεγγύη και συνέργια

ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΠΙΘΕΣΗ!

SEBASTIAN PRESENTE!

Για το νεκρό αναρχικό μαχητή Sebastián Oversluij Seguel και τους 2 συλληφθέντες συντρόφους

Το πρωινό της Τετάρτης, 11 Δεκεμβρίου 2013, ο σύντροφος **Sebastián Oversluij Seguel** πέφτει νεκρός από τα πυρά ενός φρουρού, κατά τη διάρκεια απόπειρας ληστείας ενός υποκαταστήματος της τράπεζας Banco Estado στην περιοχή Πουδαουέλ, στο Σαντιάγο της Χιλής. Οι μπάτσοι, μετά από καταδίωξη, συλλαμβάνουν τους συντρόφους **Alfonso Alvial Sánchez και Hermes González Henríquez.**

Η αναρχική πρακτική της ληστείας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του πολύμορφου εξεγερτικού αγώνα, καθώς χτυπάει το σύστημα στις ρίζες του. Οι επιθέσεις και οι απαλλοτριώσεις στους ναούς του χρήματος, εξυπηρετούν τόσο τις υπαρξιακές όσο και τις πρακτικές ανάγκες των εξεγερμένων ατομικοτήτων. Οι μπάτσοι, οι σεκιουριτάδες και οι νομοταγείς ρουφιάνοι, έχουν ήδη διαλέξει στρατόπεδο. Το ίδιο έχουμε κάνει και εμείς.

Λευτεριά στους αιχμαλώτους συντρόφους Alfonso και Hermes!
Εκδίκηση για τους νεκρούς και τα φυλακισμένα αδέρφια μας!
Μια σφαίρα για κάθε φρουρό της Τάξης!
Sebastián Presente!

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Ενέργειες εκδίκησης, άμεσης δράσης και αντιπληροφόρησης για το θάνατο του Sebastián:

• Στις 19/12, 30 σύντροφοι έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν με τους μπάτσους, στην πανεπιστημιούπολη Χουάν Γκόμες Μίγιας στη μνήμη του Sebastián, απαντώντας ταυτόχρονα και στο διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης για τη Monica Caballero και τον Francisco Solar.
• Γράφτηκαν συνθήματα για το σύντροφο στα πλαίσια παρεμβάσεων αντιπληροφόρησης σε Χανιά και Λαύριο Αττικής.
• Οι αναρχικοί αντάρτικοι πυρήνες **Αυτοκίνητα για οδοφράγματα - Μαυροπράσινη Εξεγερτική Ίλη, Αντικληρικός Πυρήνας "Hortensia Quinio", Εικονοκλαστικός Κύκλος "Michele Angiolillo", Ανταγωνιστικοί Πυρήνες του Νέου Αντάρτικου Πόλης, Ανώνυμοι για την Καταστροφή, Φίλοι της Πυρίτιδας, Ετερογενής φράξια Ελευθεριακών Μαχητών, Εξεγερτικός Αντιεξουσιαστικός Πυρήνας "Παναγιώτης Αργυρού" – FAI/IRF, Πυρήνας "Ζήτω ο Ilya Romanov", Εξεγερτικό Συμβούλιο Αντάρτικου Πόλης "Ο Claudio Lavazza πετάει πανκοτρικάκια"** από το Μεξικό, έβγαλαν κοινή προκήρυξη για το θάνατο του συντρόφου.
• Η **Αντιπολιτισμική Φράξια του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης, προσκείμενη στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FA/FLT/FAI)**, αφιέρωσε, μεταξύ άλλων, την 9η πράξη του σχεδίου "Φοίνικας" (τρεις βομβιστικές επιθέσεις σε τράπεζες και εκκλησία) στο Sebastián.
• Οι **Εξεγερμένοι της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI): Βόρειο Μπρίστολ**, αφιέρωσαν μεταξύ άλλων τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία της εταιρίας Vinci, στο νεκρό σύντροφο.
• Ο **Πυρήνας Sebastián Oversluij Seguel της Διεθνούς Συνωμοσίας Εκδίκησης και της FAI**, από την Ινδονησία ανατινάζει ένα ATM στο Μαλανγκ, ως 10η πράξη του σχεδίου "Φοίνικας".

To be continued...

Γράμμα του αναρχικού Francisco Solar από τη φυλακή του Ναβαλκαρνέρο (Μαδρίτη)

Για να μην χωράνε αμφιβολίες…
Ως αναρχικοί/-ές βρισκόμαστε σε μόνιμη σύγκρουση με το κράτος/Κεφάλαιο σε όλες του τις εκφάνσεις· αυτό το πράγμα δεν θέλει και πολλή σκέψη. Ωστόσο κατά περιπτώσεις, ιδίως όταν η εξουσία εφορμά μ' όλη της τη δριμύτητα, τα βλέμματα θολώνουν δίνοντας τόπο σε αμφίσημες και συγκεχυμένες τοποθετήσεις. Κρίνω πως είναι απαραίτητο να διατηρήσουμε τη συνεκτικότητά μας και να μην αφήσουμε χώρο σε θέσεις και πρακτικές θυματοποίησης κι ηττοπάθειας. Μπορεί για μερικές στιγμές να χρειαστεί να κάνουμε ένα βήμα πίσω, αλλά πάντοτε για να σαλτάρουμε πέντε βήματα μπροστά στο δελεαστικό μονοπάτι της αβεβαιότητας προς τη συνολική απελευθέρωση.
Μια δυνατή αγκαλιά σε όλους τους αναρχικούς κρατουμένους στις φυλακές του κόσμου, κι ειδικά στον Χουάν Αλίστε, στον Μαρσέλο Βιγιαροέλ και στον Χοσέ Μιγκέλ Σάντσες (στη Χιλή), με τους οποίους είχα την ευκαιρία να μοιραστώ εμπειρίες εντός των τειχών.
Χωρίς βεβαιότητα για το τι μέλλει γενέσθαι, αλλά και χωρίς κανέναν ενδοιασμό ενάντια στην εξουσία.

Για την αναρχία…
Francisco Solar

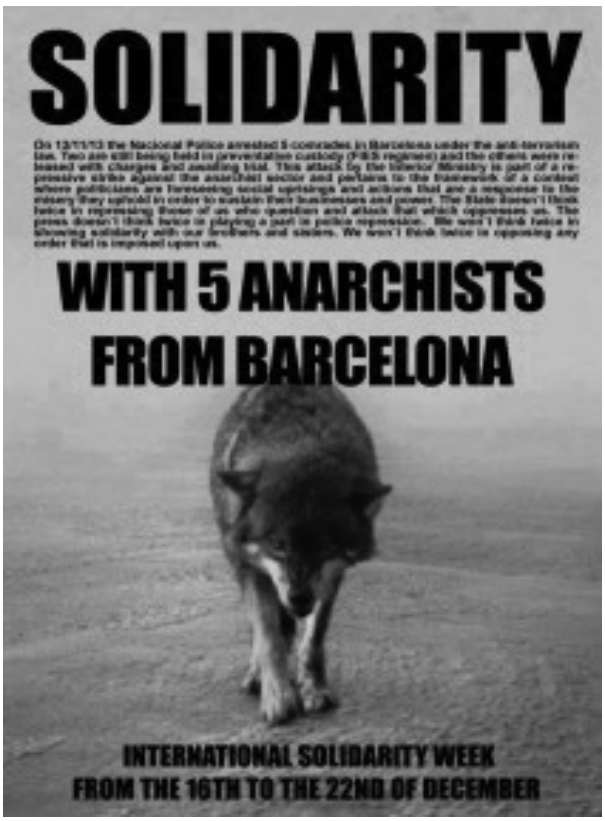

Γράμμα των Mónica Caballero και Francisco Solar μετά το ψέρας του διεθνούς καλέσματος αλληλεγγύης

Εδώ βρισκόμαστε και πάλι, ανάμεσα σε τοίχους από μπετό και κάγκελα, ανάμεσα σε κάμερες επιτήρησης κι ανθρωποφύλακες. Εδώ βρισκόμαστε και πάλι, δίχως να σκύβουμε το κεφάλι, περήφανοι γι' αυτό που είμαστε. Περήφανοι που είμαστε κομμάτι των άξαφνων αγέρηδων που αποζητάνε να ξεκάνουν κάθε πλέγμα εξουσίας. Μιας εξουσίας που γι' άλλη μια φορά βγάζει τη μάσκα και φανερώνει τι είναι στ' αλήθεια, σε όλη της τη βαρβαρότητα αλλά και σ' όλη της την αδυναμία. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η συνεργασία ανάμεσα στο ισπανικό και στο χιλιανό κράτος ώστε να επιτευχθεί η αιχμαλωσία μας, αποδεικνύει το επίπεδο συντονισμού που έχουν αναπτύξει προκειμένου να αποκρούσουν αυτό που αντιλαμβάνονται ως απειλή. Κι όμως, η σημασία που μας αποδίδουν αυτοί οι κύριοι δεν αντανακλά παρά το πόσο εύθραυστοι είναι. Τα τρύπια λογύδριά τους περί ασφάλειας είναι μονάχα το σάβανο που σκεπάζει το φόβο της επίγνωσης πως μια τυχαιότητα μπορεί να προκαλέσει το γενικευμένο μπάχαλο. Τα χτυπήματα και οι δαγκωματιές τους δεν κάνουν άλλο απ' το να μας θωρακίζουν στο ακόνισμα των ιδεών και της ζωής μας, ώστε να βελτιωθούμε στο πεδίο της μόνιμης σύγκρουσης.
Χαιρετίζουμε με μια δυνατή αγκαλιά όλες τις εκφράσεις στήριξης· για μας είναι μια ώθηση που λυγίζει τα σίδερα. Αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη ως τη διαρκή εφαρμογή των αναρχικών μας ιδεών, σε κάθε τους μορφή, που δίνουν στον εχθρό να καταλάβει πως τίποτα δεν τελειώνει εδώ, πως όλα συνεχίζονται,

SOLIDARIDAD Y ACCION
CON LXS COMPAÑERXS DETENIDXS EN BARCELONA
NINGUN ESTADO, NINGUNA FRONTERA
PODRAN DETENER LA GUERRA SOCIAL
QUE LA DISTANCIA SE HAGA PEQUEÑA
ANTE LOS GESTOS SOLIDARIOS
QUE LOS ATAQUES CONTRA EL PODER SE
MULTIPLIQUEN DIA A DIA
LIBERTAD INMEDIATA PARA
MONICA Y FRANCISCO
PRESXS EN GUERRA A LA CALLE

είτε στη φυλακή είτε στο δρόμο. Όπου κι αν βρεθούμε: ούτε ένα λεπτό σιωπής, και μια ζωή στη μάχη.
Εκτιμάμε ιδιαίτερα την απέραντη αλληλεγγύη των συντρόφων που βάλανε μπροστά για όπλο το σώμα τους ξεκινώντας απεργία πείνας *[αναφορά στους φυλακισμένους Μαρσέλο Βιγιαροέλ, Φρέντυ Φουεντεβίγια, Χουάν Αλίστε, Χανς Νιεμέγερ και Κάρλος Γκουτιέρρες Κουϊδουλέο, οι οποίοι προχώρησαν σε συμβολική απεργία πείνας ενόσω διαρκούσε η βδομάδα δράσεων αλληλεγγύης]*.
Χαιρετίζουμε όσους συνεχίζουν να εξυφαίνουν συνωμοσίες, όσους ρίχνονται περιπετειωδώς στο άγνωστο, όσους τους τσιγκλάει η αβεβαιότητα, όσους επιμένουν για την αναρχία. Στέλνουμε σ' όλους αυτούς το σεβασμό και τη στοργή μας.
Πληροφορηθήκαμε με μεγάλη μας θλίψη το χαμό του Σεμπαστιάν, αλλά την ίδια στιγμή μάς γέμισε χαρά η γνώση πως η ζωή του συντρόφου υπήρξε συνεπής προς τα ιδανικά του – ένας ολάκερος μαχητής. Θα θέλαμε να 'μαστε πλάι στα συντρόφια κλαίγοντας το θάνατο του πεσόντα μας, αλλά μπορούμε μονάχα να τους στείλουμε από 'δώ μέσα όλη μας τη δύναμη και μια υπόσχεση πως «σύντομα θ' ανταμώσουμε».

Mónica Caballero
Francisco Solar

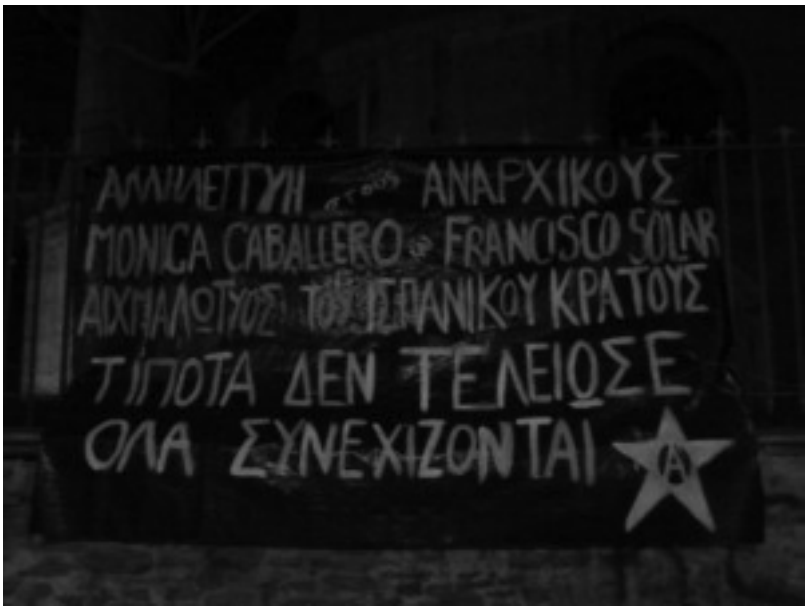

"Ο Θεός είναι νεκρός" – Κείμενο αλληλεγγύης στον Francisco Solar και τη Monica Caballero από τη ΣΠΦ

Στα πλαίσια του διεθνούς καλέσματος αλληλεγγύης στον Francisco Solar και τη Monica Caballero που συνελήφθησαν απ' το ισπανικό κράτος κατηγορούμενοι για την ανατίναξη βόμβας σε εκκλησιαστικό ναό, συνεισφέρουμε κάποιες σκόρπιες σκέψεις για την τυραννία των θεών τους.

"Ποτέ πια καλοί, μέτριοι πιστοί, ενός μέτριου Θεού, κακέκτυπο ανθρώπου. Προσδοκούμε ανάσταση ζωντανών…"

(απόσπασμα από προκήρυξη της ΣΠΦ για την τοποθέτηση τεσσάρων ωρολογιακών μηχανισμών σε ισάριθμους εκκλησιαστικούς ναούς- Απρίλης του 2009)

Εκκλησιαστικοί ναοί υψώνονται σαν σκιάχτρα για να φοβίσουν τη ζωή. Καθετί όμορφο, παθιασμένο, ανυπότακτο, ανεξερεύνητο καταδικάζεται ως αμαρτία. Η ζωή γεμίζει απαγορεύσεις και η δουλικότητα υμνείται. Είναι καλό που υπάρχουν εκκλησίες για να μας θυμίζουν ότι η θρησκεία σκοτώνει τη ζωή.
Ο Θεός που κατασκεύασαν είναι ο αιώνιος δικτάτορας. Επιβλέπει κάθε στιγμή της ζωής μας και μας κρίνει ανελέητα. Δεν μας ανήκουν ούτε καν τα μυστικά μας. Η αγάπη του είναι οπλισμένη με απειλές αιώνιας

τιμωρίας σε όποιον τολμήσει να αμφισβητήσει τις εντολές του. Είναι καλό που υπάρχουν εκκλησίες για να μας θυμίζουν ότι ο Θεός τους είναι ματαιόδοξος φασίστας. Οι ιερείς είναι οι ρασοφόροι στρατιωτικοί συνταγματάρχες της δικτατορίας του Θεού. Πιο μικροί και πιο σκληροί απ' τον Θεό τους. Πονηροί, φιλοχρήματοι, υποκριτές και παιδόφιλοι… Συνεργάζονται με πολιτικούς, επιχειρηματίες, στρατιωτικούς ευλογώντας τους με χρυσούς σταυρούς σε πολυτελείς δεξιώσεις. Είναι καλό που υπάρχουν εκκλησίες γιατί αποκαλύπτουν την ασχήμια των λειτουργών τους.
Οι πιστοί είναι το κοπάδι της άβουλης μάζας που σταυροκοπιέται ρυθμικά κάτω απ' το άγρυπνο μάτι του Θεού τους. Όσο πιο μεγάλους σταυρούς κάνουν τόσο πιο υποκριτές είναι. Τα πλήθη των πιστών μοιάζουν με τους δούλους στη ρωμαϊκή αρένα. "Χαίρε Θεέ, οι μελλοθάνατοι σε δοξάζουν…". Ταπεινοί και μνησίκακοι απορρίπτουν κάθε διαφορετικότητα, κάθε υπέρβαση, κάθε απόλαυση που δεν προσκυνάει τα εικονίσματά τους. Είναι καλό που υπάρχουν εκκλησίες γιατί αποδεικνύουν πως οι μεγαλύτερες αυτοκρατορίες στηρίζονται στην πίστη των υπηκόων τους.
Ο χριστιανισμός είναι η διδασκαλία του θανάτου. Υπόσχεται το ψέμα της αιώνιας ζωής για να καταργήσει το παρόν, το εδώ και τώρα. Η ζωή που ζούμε δεν είναι τίποτα άλλο από μια δοκιμασία πίστης. Ένα κακόγουστο αστείο του Θεού τους για να μας δοκιμάσει… "Αγάπα τον πλησίον σου" λένε οι γραφές τους και οι αρχιερείς τους αγαπάνε την εξουσία και τον πλούτο. Η θρησκεία είναι μια επικερδής επιχείρηση. Παλιά ήταν οι σταυροφορίες, τώρα η Εκκλησία έχει επιχειρήσεις, τράπεζες, τηλεοπτικούς σταθμούς, εφημερίδες, εκτάσεις γης και συγκροτήματα κτηρίων. Είναι καλό που υπάρχουν εκκλησίες για να μας θυμίζουν πως η ελευθερία πρέπει να περάσει πάνω απ' τα συντρίμμια και τα χαλάσματα των ναών τους.
Monica και Francisco μας συνδέει αλληλεγγύη και αναρχική συγγένεια που είναι πιο δυνατή απ' τον Θεό τους. Υπάρχουν άλλωστε τα γράμματα. Γράμματα που δραπέτευσαν απ' τα κελιά της Χιλής και της Ελλάδας. Άλλα έφτασαν στον προορισμό τους και άλλα χάθηκαν χωρίς να διαβαστούν ποτέ(από εμάς). Κάπως έτσι ξεκίνησε η επικοινωνία μας με τη Monica, τους συντρόφους από την υπόθεση "Βόμβες" στη Χιλή, και δεκάδες ακόμα αδέρφια της πράξης που βρίσκονται αιχμάλωτοι της εξουσίας. Αυτά λοιπόν που ειπώθηκαν αλλά και αυτά που δεν πρόλαβαν να γραφτούν σε κάποιο γράμμα εξακολουθούν να ισχύουν. Μέχρι την απελευθέρωση του καθενός μας.
"Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Δεν χρειαζόντουσαν τις λέξεις. Άλλωστε που να βρεις λέξεις που να ταιριάζουν στο ανάστημα της ελευθερίας. Ο χρόνος είχε παγώσει, αυτές ήταν οι δικές τους στιγμές. Η απόδραση σχεδιαζόταν μήνες. Όλες οι αγωνίες, οι στεναχώριες, οι αναποδιές της τύχης, τα γέλια, οι ανησυχίες, τα όνειρα, τώρα έπρεπε να στηριχτούν σε τρία λεπτά που θα κρατούσε η επίθεση. Κοιτούσε τον γεμιστήρα. Δεκαπέντε σφαίρες- δεκαπέντε ανάσες ελευθερίας. Και μια ακόμα… η δική του καθώς άκουσε τη φωνή του να λέει **"Πάμε… ελευθερία ή θάνατος…""**

ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ FRANCISCO SOLAR ΚΑΙ MONICA CABALLERO
Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΑΙ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ 10, 100, 1000 ΠΥΡΗΝΕΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF - πυρήνας φυλακής

Υ.Γ. Το πρωινό της Τετάρτης 11 Δεκεμβρίου 2013 ο σύντροφος **Sebastian Oversluij Seguel** πέφτει νεκρός από τις σφαίρες ενός φρουρού κατά τη διάρκεια απόπειρας ληστείας τράπεζας. Μετά από καταδίωξη οι μπάτσοι συλλαμβάνουν άλλους δύο συντρόφους, τον **Alfonso Alvial Sanchez** και τον **Hermes Gonzalez Henriquez**. **Η ληστεία μιας τράπεζας από αναρχικούς της πράξης είναι μια υπαρξιακή και εξεγερτική πρακτική απόρριψης του εξαναγκασμού και της ηθικής της μισθωτής σκλαβιάς που επιβάλλουν τα αφεντικά.**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ALFONSO ΚΑΙ HERMES
ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ SEBASTIAN

Τους Συντρόφους θέλω και όχι τον όχλο…

Γνωρίζω ανθρώπους… ανθρώπους
βουβούς και φλύαρους,
δειλούς και θρασείς, ταπεινούς και
αλαζόνες…
Ανθρώπους που ζουν υπάκουοι
σαν πρόβατα και άλλους
που παραμονεύουν ύπουλα σαν
ύαινες.
Γνωρίζω ανθρώπους που
ονειρεύονται δίχως φαντασία
και ζουν δίχως να ονειρεύονται…
ανθρώπους που τα μάτια τους
έχουν συνηθίσει να κοιτάνε
χαμηλά και τ' αυτιά τους
να δέχονται εντολές "ξύπνα",
"δούλευε",
"πλήρωνε", "αγόρασε", "πίστευε",
"συμβιβάσου"…
Ανθρώπους απ' το μοναχικό
πλήθος που περιμένουν καρτερικά
στην ουρά της ζωής… που
περιμένουν το αιώνιο αύριο,
τις καλύτερες μέρες, το αισιόδοξο
μέλλον, τις απαντήσεις στις
προσευχές τους…
Περιμένουν να πιστέψουν κάθε
υποψήφιο σωτήρα
και κάθε απατεώνα της σκέψης
που θα τους υποσχεθεί μια
καλύτερη ζωή.
Όμως αυτοί που περιμένουν να
ζήσουν ένα καλύτερο αύριο,
σήμερα είναι κιόλας νεκροί.
Γνωρίζω ανθρώπους, μα λίγοι είναι
σύντροφοί μου.
Αργός Θάνατος ή Εξέγερσή εδώ
και Τώρα…
Να οι δύο δρόμοι που ανοίγονται

μπροστά μας.
Διαλέγουμε εκεί που τολμούν οι δυνατοί. Έχει πιο καθαρό αέρα και το πλήθος που υποκλίνεται στα ψεύτικα είδωλά του δεν ασχημαίνει την αισθητική μας.
Είναι ωραία να κοιτάς απ' τη Βουνοκορφή του Μοναδικού ακόμα κι αν το πλήθος εύχεται κρυφά να πέσεις στον γκρεμό για να μη ντρέπεται για το μικρό του ανάστημα.
Τα λόγια μας σαν λεπίδα χαράζουν το σήμερα
και οι πράξεις μας καίνε τις γέφυρες με το χθες…
Με πείσμα και θέληση μέχρι να δολοφονήσουμε την εξουσία.
Για τον Nikola και τον Alfredo
Για τους Αναρχικούς της Πράξης

Τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς:

Νικολόπουλος Γιώργος, Νικολόπουλος Μιχάλης, Τσάκαλος Χρήστος, Τσάκαλος Γεράσιμος, Οικονομίδου Όλγα, Μπολάνο Δαμιανός, Αργυρού Παναγιώτης, Πολύδωρος Γιώργος, Μαυρόπουλος Θεόφιλος, Χατζημιχελάκης Χάρης

Το μέλος της FAI/IRF, Τσαβδαρίδης Ανδρέας

και ο αναρχομηδενιστής Μάνδυλας Σπύρος

Inter Arma
Εγχείρημα αντιπληροφόρησης της Νέας Αναρχίας

Ανακοίνωση για την έναρξη λειτουργίας του Inter Arma

Το Inter Arma αποτελεί ένα διεθνές εγχείρημα αντιπληροφόρησης της Νέας Αναρχίας. Διεθνές, επειδή θεωρούμε πως ο αναρχικός πόλεμος διεξάγεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, ξεπερνώντας τα σύνορα της εξουσίας. Επειδή η κοινότητα των αναρχικών εξεγερμένων δημιουργείται και εξελίσσεται σύμφωνα με τα δικά της θέλω και τις δικές της επιλογές και όχι σύμφωνα με τις γλωσσικές και χωροταξικές οριοθετήσεις του εχθρού. Εγχείρημα αντιπληροφόρησης, επειδή θεωρούμε απαραίτητη την επικοινωνία μεταξύ συντρόφων από διαφορετικές χώρες αλλά και διαφορετικές κατευθύνσεις. Επειδή η διάχυση της επίθεσης είναι εξίσου σημαντική με την ίδια την επίθεση.
Το Inter Arma προωθεί με τη λειτουργία του την άτυπη οργάνωση των αναρχικών δομών. Συμπράττει με συντροφικά μέσα της Ελλάδας και του εξωτερικού, ενισχύοντας τη δυναμική του διεθνούς δικτύου και αυξάνοντας την εμβέλειά του. Ως δομή, δε φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα συγκεντρωτικού τύπου μέσο, αλλά έναν κόμβο αντιπληροφόρησης και διάχυσης, στον οποίο θα συνδράμουν με τον τρόπο τους, όσοι σύντροφοι και συντρόφισσες το επιθυμούν.
Το Inter Arma προτάσσει ξεκάθαρα τη διαρκή αναρχική εξέγερση. Δεν έχει καμιά σχέση με μερικές ή ολικές προτάσεις διαχείρισης του υπάρχοντος και με τις ομάδες, τους φορείς και τα άτομα που τις εκφράζουν, είτε αυτά προέρχονται από την αριστερά, είτε από την αντιεξουσία και τον λεγόμενο αναρχικό χώρο. Οι κάθε είδους δημοσιεύσεις στο μέσο ακολουθούν την παραπάνω λογική.
Το μέσο θα παραμείνει κλειστής δημοσίευσης, ώστε να διασφαλίζεται το ό,τι θα επιτελεί τον ρόλο, για τον οποίο δημιουργήθηκε. Όποιος σύντροφος/ισσα επιθυμεί να βοηθήσει στην αντιπληροφόρηση με οποιοδήποτε τρόπο, μπορεί να έρθει σε επαφή με τη διαχειριστική ομάδα, είτε μέσω της φόρμας επικοινωνίας, είτε μέσω e-mail, είτε μέσω του καναλιού irc. Παροτρύνουμε όλους και όλες να χρησιμοποιούν ασφαλείς ηλεκτρονικές υποδομές.

Inter Arma
https://interarma.info/

Bruno Filippi: Il Me Faut Vivre Ma Vie*

[* "Είναι απαραίτητο να ζήσω τη ζωή μου"- Ζυλ Μπονό, αναρχικός ληστής τραπεζών]

Το κείμενο που ακολουθεί είναι του Bruno Filippi "Il Me Faut Vivre Ma Vie" σε μετάφραση του συντρόφου Parabellum. Αυτά τα αποσπάσματα είναι ικανά να δώσουν τροφή στη σκέψη αναλύοντας από μια ατομικιστική οπτική, έννοιες που απασχολούν τους αναρχικούς και σήμερα και δεν είναι σε καμιά περίπτωση παγιωμένες. Γιατί παγίωση σημαίνει ιδεολογία και ιδεολογία σημαίνει θάνατος της σκέψης.

Δε πιστεύω στο Δίκαιο. Η ζωή, που είναι ολόκληρη μια εκδήλωση ασυνάρτητων δυνάμεων, άγνωστων και μη αναγνωρίσιμων, απορρίπτει το ανθρώπινο εφεύρημα του δικαίου. Το δίκαιο γεννήθηκε όταν η ζωή πάρθηκε από μας. Όντως, αρχικά, η ανθρωπότητα δεν είχε κανένα δίκαιο. Ζούσε και αυτό ήταν όλο. Αντίθετα, σήμερα υπάρχουν χιλιάδες είδη δικαίου. Θα μπορούσε κάποιος να πει εύστοχα πως οτιδήποτε έχουμε χάσει, το αποκαλούμε δίκαιο.

Ξέρω ότι ζω και ότι **επιθυμώ** να ζήσω.

Είναι πολύ δύσκολο να κάνεις αυτό το πάθος πράξη. Είμαι περικυκλωμένος από μία ανθρωπότητα που θέλει ότι θέλουν όλοι οι άλλοι. Η απομονωμένη επιβεβαίωση μου είναι ένα πολύ σοβαρό έγκλημα.

Οι νόμοι και οι ηθικοί κανόνες, ανταγωνιζόμενοι, με εκφοβίζουν και με πείθουν.

Τα χρηστά ήθη έχουν θριαμβεύσει.

Κάποιος μπορεί να προσεύχεται, να ικετεύει, να καταριέται, αλλά κανένας δεν τολμά. Η δειλία, θωπευμένη από το χριστιανισμό, δημιουργεί την ηθική και αυτή δικαιολογεί την ποταπότητα και προκαλεί την αποκήρυξη.

Αλλά αυτό το πάθος για ζωή, αυτή η θέληση, επιθυμεί μονάχα να αναπτυχθεί ελεύθερο. Ο χριστιανός κοιτάει γύρω του προσεχτικά για να δει αν τον βλέπει κανείς και, τρέμοντας, διαπράττει μια αμαρτία. Πάθος: αμαρτία, αγάπη: αμαρτία αυτή είναι η αντιστροφή των όρων.

" Πόρνη, θηλυκό όλου του κόσμου, εσύ δεν έχεις ντροπή σε αυτόν τον κόσμο. Είσαι έντιμη και ειλικρινής. Προσφέρεις τον εαυτό σου σε όποιον πληρώνει, χωρίς να δημιουργείς ή να έχεις ποτέ αυταπάτες.

Η κοινωνία, αντίθετα, ταπεινή και καθαρή εξωτερικά, μολυσμένη με γάγγραινα σε όλο το κορμί, μου φέρνει εμετό, με γεμίζει με μίσος και

απέχθεια, με σκοτώνει. “

Ζηλεύω τους άγριους. Και θα τους φωνάξω με δυνατή φωνή: “Σώστε τους εαυτούς σας, έρχεται ο πολιτισμός.”

Μα φυσικά: ο αγαπητός πολιτισμός μας, για τον οποίον είμαστε τόσο περήφανοι. Εγκαταλείψαμε μια ελεύθερη και χαρούμενη ζωή στα δάση για αυτήν τη φρικιαστική ηθική και υλική σκλαβιά. Και είμαστε μανιακοί, νευρασθενικοί, αυτοκτονικοί.

Γιατί θα πρέπει να με νοιάζει που ο πολιτισμός έδωσε φτερά στην ανθρωπότητα για να μπορεί να βομβαρδίζει πόλεις, γιατί πρέπει να με νοιάζει που ξέρω κάθε άστρο του ουρανού και κάθε ποτάμι της γης;

Είναι αλήθεια πως στο παρελθόν δεν υπήρχαν νομικοί κώδικες και φαίνεται πως η δικαιοσύνη αποδιδόταν συνοπτικά.

Βάρβαρες εποχές! Αντίθετα σήμερα άνθρωποι εκτελούνται στην ηλεκτρική καρέκλα, εκτός αν η φιλανθρωπία του Μπεκάρια* τους βασανίζει μέσα στις φυλακές για την υπόλοιπη ζωή τους.

Αλλά σας αφήνω στη γνώση σας και στους νομικούς σας κώδικες, σας αφήνω στα υποβρύχια και στις βόμβες σας. Ακόμα γελάτε με την όμορφη ελευθερία μου, την άγνοια μου, το σθένος μου. Χτες ο ουρανός ήταν όμορφος να τον βλέπεις· τα μάτια του αγνώστου τον χάζευαν.

Σήμερα ο έναστρος θόλος είναι ένα μολύβδινο πέπλο που μάταια προσπαθούμε να διαπεράσουμε· σήμερα δεν είναι πια άγνωστος αλλά δύσπιστος.

Όλοι αυτοί οι φιλόσοφοι, όλοι αυτοί οι επιστήμονες, τι κάνουν;

Για ποια άλλα εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα συνωμοτούν; Δε δίνω δεκάρα για την πρόοδό τους· θέλω μόνο να ζήσω και να απολαύσω.

“Πίθηκε της ζούγκλας του Βόρνεο, ο Δαρβίνος σε συκοφάντησε!”

Εν τω μεταξύ ολόκληρη η ύπαρξη μου, μου φωνάζει: θέλω να ζήσω!

Ξεκολλάω τα αγκάθια του χριστιανού από το μέτωπο μου και ρουφώ το άρωμα των τριαντάφυλλων.

Είμαι καλά τώρα. Είμαι χαρούμενος που ζω.

Οι σειρήνες ουρλιάζουν και το μακάριο πλήθος πηγαίνει στο

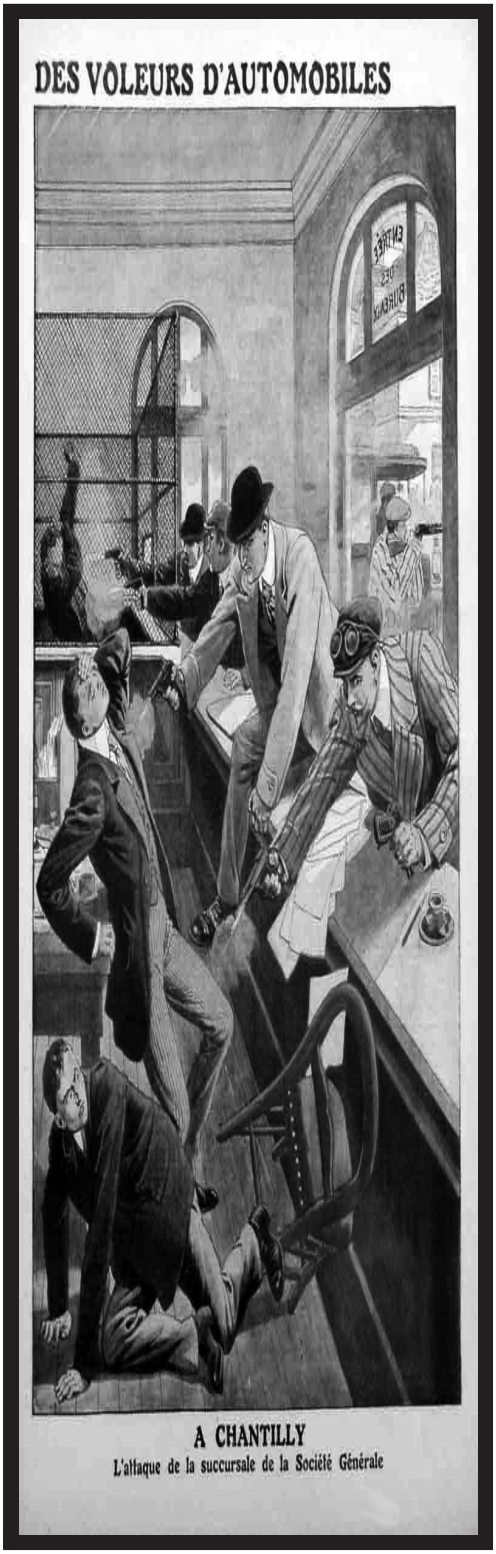

σφαγείο.

Και εσύ επίσης, ω επαναστάτη, ανεβαίνεις στο άλογο σου, και συ είσαι σάπιος!

Πόσο ζηλεύω το μεγάλο Μπονό!

“Il me faut vivre ma vie!”

Είναι ανώφελο. Είμαι σάπιος. Η κοινωνία με νίκησε. Και το μίσος. Μισώ με μανία την άγρια κοινωνία που με σκότωσε, που με μετέτρεψε σε ένα ανθρώπινο τομάρι.

Εύχομαι να μπορούσα να μεταμορφωθώ σε λύκο για να μπορούσα να βυθίσω τα δόντια μου στην κοιλιά της κοινωνίας σε ένα όργιο καταστροφής.

Το “Il me faut vivre ma vie” είναι έργο του Ιταλού αναρχοατομικιστή επαναστάτη Bruno Filippi και γράφτηκε την περίοδο 1916-1918.
Πηγή στα αγγλικά: The rebel’s dark laughter: the writings of Bruno Filippi, The Anarchist Library, 1 October 2009
Μετάφραση στα ελληνικά: Parabellum

*Νομομαθής Ιταλός αριστοκράτης του 18ου αιώνα, που με το έργο του “Για τα εγκλήματα και τις ποινές” (1764), ενέπνευσε τη μεταρρύθμιση του ιταλικού σωφρονιστικού συστήματος.

Ένα κλειστό κεφάλαιο

Το θλιβερό καθήκον της συγγραφής του επικήδειου είναι δικό μου. Είναι θλιβερό να γράφεις με μια καρδιά που ρωτά: και μετά τι; Όμως είμαστε αφοσιωμένοι στον αγώνα: ή να επιτύχουμε στο να εξαφανιστούμε. Είναι αναπόφευκτο και έτσι λοιπόν ένας από μας εξαφανίζεται.

Ω! Και πως θα κραυγάσουν οι ανόητοι: πεισματάρηδες αναρχικοί! Ποιος μπορεί να καταλάβει τη θύελλα που λυσσομανά στο μυαλό μας; Ποιος μπορεί να καταλάβει τη δίψα μας για χαρά, για ζωή; Ποιος μπορεί να καταλάβει την ήττα μας εξαιτίας της ανθρώπινης δειλίας;

BrunoFilippi, για κάποιον νεκρό σύντροφο το καλοκαίρι του 1918

Μια σελίδα, μια σφαίρα...

Παρακάτω παρουσιάζονται εκδόσεις και έντυπο υλικό που κινούνται στα πλαίσια των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων. Θεωρούμε εξαιρετικά σημαντική την απρόσκοπτη κυκλοφορία και διάχυση του επιθετικού λόγο, ως τροφή για σκέψη και εφαλτήριο για δράση. Επίσης θέλουμε από τη μεριά μας να ενθαρρύνουμε τη δημιουργία καναλιών επικοινωνίας και δικτύωσης μεταξύ αυτών των εγχειρημάτων και ατόμων. Στο παρακάτω αφιέρωμα σίγουρα δεν καταγράφονται όλα τα αντίστοιχα εγχειρήματα. Όποιος ενδιαφέρεται να ενισχύσει αυτήν την προσπάθεια ας επικοινωνήσει.

Συντακτική Ομάδα της Μηδενιστικής Πορείας

Ημερολόγιο κρατουμένων 2014

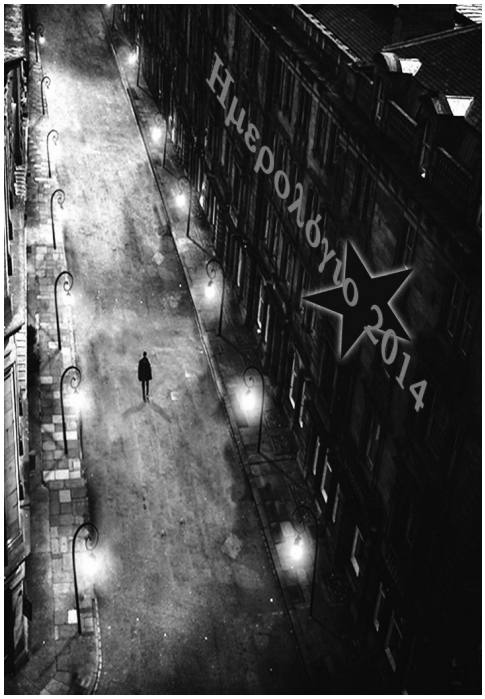

Κυκλοφόρησε το ημερολόγιο στήριξης των αιχμαλώτων πολέμου στην Ελλάδα για το 2014. Μπορείτε να βρείτε αντίτυπα στο ΒΟΞ.

Ημερολόγιο για τους αναρχικούς αιχμαλώτους πολέμου

Κυκλοφόρησε το ημερολόγιο στήριξης κρατουμένων για το 2014, από την ομάδα Laboratorio Anarchico . Όλα τα έσοδα θα διατεθούν για τη στήριξη των συντρόφων που έχουν χτυπηθεί από την καταστολή και/ή βρίσκονται φυλακισμένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του κράτους. Για παραλαβή αντιτύπων εδώ: la.zona@live.it

Anarchy – Civil or Subversive?

Μπροσουρα με κείμενα ενάντια στον εξευγενισμένο αναρχισμό από τα συντρόφια του 325 και των εκδόσεων Dark Matters. Η μπροσούρα περιέχει εξεγερτικά και μηδενιστικά κείμενα από τη Αγγία, ανακοίνωση εναντίον του UK Indymedia και ις αναλήψεις ευθύνης των Nicola Gai και Alfredo Cospito στο δικαστήριο.

GAZAKIA

Κυκλοφόρησε το έβδομο τεύχος του αναρχομηδενιστικού εντύπου Gazakia, από την Αργεντινή, από τις ομώνυμες εκδόσεις.

Dark Nights

Κυκλοφόρησε το 38ο τεύχος του αγγλικού εξεγερτικού εντύπου Dark Nights. Στο εσωτερικό υπάρχουν αναλήψεις άμεσων δράσεων, ενημερώσεις για αιχμαλώτους πολέμου, θεωρητικά κείμενα κ.α.

Δύο αποδράσεις

Η μετάφραση του βιβλίου του Π.Αρσίνοβ, που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Λερναία Ύδρα. Μπορείτε να βρείτε αντίτυπα του βιβλίου στο ΒΟΞ.

Η ληστεία ως μία εκ των καλών τεχνών

Μπροσουράκι για τους αναρχικούς ληστές του Βελβεντού Κοζάνης, από το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού. Περιέχει κείμενα των αιχμαλώτων, κείμενο αλληλεγγύης του μετώπου και μικρό αφιέρωμα στη ληστεία μέσα από τα κείμενα ανταρτών πόλης.

Σχέδιο Φοίνικας – Μια διεθνής Συνωμοσία της FAI/IRF

Μπροσούρα για το σχέδιο "Φοίνικας", που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μαύρη Διεθνής. Μπορείτε να βρείτε αντίτυπα της μπροσούρας στο ΒΟΞ.

Το σκοτεινό γέλιο ενός επαναστάτη

Μπροσούρα με κείμενα του ιταλού αναρχοατομικιστή/μηδενιστή Bruno Filippi, που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μαύρη Διεθνής. Μπορείτε να βρείτε αντίτυπα της μπρσούρας στο ΒΟΞ.

Renzo Novatore – Erinne Vivani

Μπροσούρα με κείμενα των δύο ιταλών αναρχοατομικιστώ/μηδενιστών, που κυκλοφόρησε στην Αθήνα τον περασμένο Δεκέμβρη. Μπορείτε να βρείτε αντίτυπα της μπρσούρας στο ΒΟΞ.

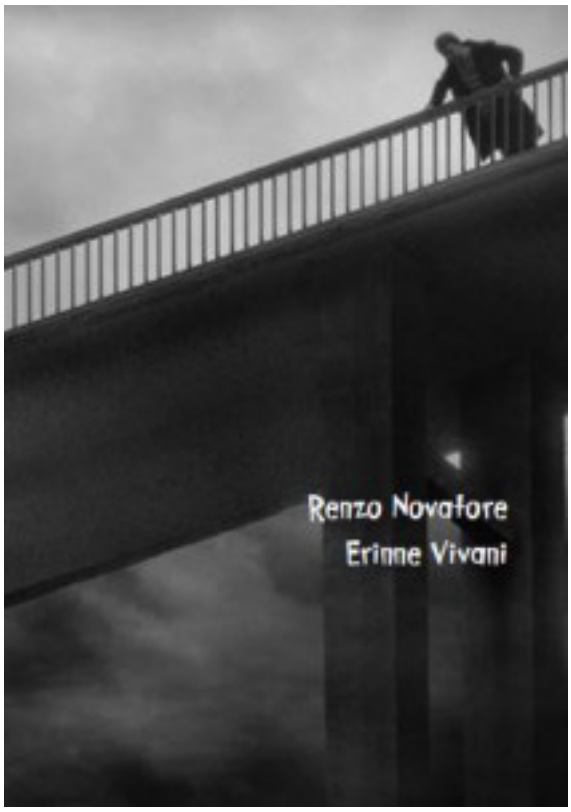

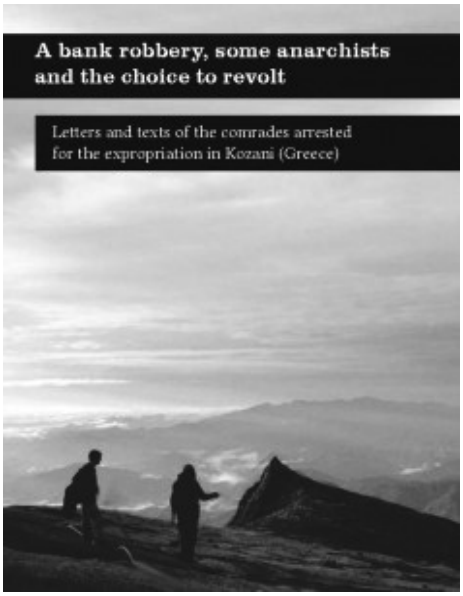

Η επιμέλεια είναι του συντρόφου In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας.

A bank robbery, some anarchists and the choice of revolt

Μπροσούρα για τους αναρχικούς ληστές του Βελβεντού Κοζάνης. Περιέχονται τα κείμενα των συντρόφων μεταφρασμένα στα αγγλικά, χρονολόγιο δράσεων αλληλεγγύης, πληροφορίες για την υπόθεση κ.α. Τη μπροσούρα κυκλοφόρησαν, αναρχικοί αλληλέγγυοι από τις Βρυξέλλες.

Πολεμικό ανακοινωθέν

Ενέργειες του δικτύου FAI/IRF των αναρχικών της πράξης, για το διάστημα Οκτώβριος 2013-Ιανουάριος 2014

Η.Π.Α: Βανδαλισμός επαγγελματικών αυτοκινήτων, εταιρείας γαλακτοκομικών (Πόρτλαντ)

Συνεχίζοντας το βηματισμό άμεσης δράσης, που στοχεύει σπισιστικές εταιρίες στο Πόρτλαντ, σκάσαμε πολλά λάστιχα των εταιρικών βαν της Sunshine Dairy Foods, που βρίσκεται στον αριθμό 801 NE, της 21ηςλεωφόρου. Χαιρόμαστε ιδιαίτερα για το κύμα παράνομων δράσεων στο Πόρτλαντ. Συνεχίστε τον αγώνα.

FAI- Όρεγκον

Μέχρι την καταστροφή κάθε ανθρώπινης και μη-ανθρώπινης φυλακής.

Σχέδιο Φοίνικας, πράξη έβδομη: Εμπρησμός πριονιστηρίου ξυλείας, σε κυνηγετικό θέρετρο (Ρωσία, Bryansk) – Κάποιες σκέψεις πάνω στα πρόσφατα θέματα της FAI

Στις 2 Οκτωβρίου του 2013, τοποθετήθηκαν δύο εκρηκτικοί μηχανισμοί, αποτελούμενοι από 1,5 λίτρο βενζίνης ο καθένας, στο πριονιστήριο ξυλείας, που βρίσκεται στο κυνηγετικό θέρετρο κάτω από το Bryansk (δυτική Ρωσία). Οι γλώσσες της φωτιάς σηκώθηκαν, γλύφωντας τα κουρέλια, που είχαν αφεθεί από άτυχους ξυλοκόπους στην περιοχή. Ένας κοντινός λόφος προσέφερε το τέλειο σημείο, για να απολαύσουμε τη νυχτερινή σκηνή: πυκνός καπνός άρχισε γρήγορα να μαζεύεται κάτω από τη στέγη και να τυλίγει τις εγκαταστάσεις με έναν ομιχλώδη τρόπο.
Αυτή η δράση πρέπει να θεωρηθεί ως η συνεισφορά μας στο σχέδιο Φοίνικας (πράξη έβδομη), ένα σχέδιο για την αναβίωση των ενεργειών άμεσης δράσης και της αναρχικής αντίστασης, μετά το κατασταλτικό κύμα του 2010-2012. Στηρίζουμε με όλη μας την καρδιά τους φίλους μας των μοσχοβίτικων πυρήνων της ΣΠΦ και του ELF, όταν μιλάνε για την αναγκαιότητα του να ξαναρχίσουμε και να πλατύνουμε τις επιθέσεις μας ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο.
Κάποιες σκέψεις πάνω στην πρόσφατη κριτική των ανώνυμων συντρόφων από την Αργεντινή, χωρίς δεύτερες σκέψεις, που θα μας έκαναν αυτοαναφορικούς και χωρίς να γράφουμε ψευτοπαλικαρισμούς:
Οι εσωτερικές διαφωνίες δεν είναι πάντα καλό να δημοσιοποιούνται στα αγγλικά ή σε διεθνείς ιστοσελίδες. Άλλωστε, θεωρούμε πως μια σειρά επιθέσεων σε παρόμοιους στόχους μπορεί να δημιουργήσει συζητήσεις

εντός της αναρχικής κοινότητας, τουλάχιστον σε τοπικό επίπεδο (μπορούμε να αναφέρουμε την αντιμπατσική καμπάνια του 2008-2011, τα δάση Khimki και Butovsky, τις πρόσφατες διαμαρτυρίες ενάντια στα σχέδια εξόρυξης στο Voronezh). Κάποιες φορές, το πράγμα πάει πέρα από τις συζητήσεις.
Επίσης, συμφωνούμε πως είναι πολύ δύσκολο να συντονίσουμε συγχρονισμένα χτυπήματα σε παρόμοιους στόχους, σε διεθνές επίπεδο (όπως φάρμες εκτροφής γουνοφόρων ζώων, τη βιομηχανία ξυλείας, τους μπάτσους, τις φυλακές, στρατιωτικούς στόχους, τη βιομηχανία, τις τράπεζες, πετρελαϊκές εγκαταστάσεις κλπ.), καθώς αυτό παίρνει περισσότερο χρόνο και καθώς επικοινωνούμε σε ένα λίγο-πολύ δημόσιο επίπεδο. Έτσι, ο εχθρός μας μπορεί να μας νικήσει. Είναι ένα θέμα συζήτησης το αν θα πρέπει να ρισκάρουμε την ελευθερία μας κατά τη διάρκεια της επόμενης ενέργειας, για μια πιθανότητα να δούμε μια προκήρυξη για μια παρόμοια δράση, έξι μήνες αργότερα, κάπου αλλού. Άλλωστε, δε μπορεί κάποιος να πει πως δεν συντονιζόμαστε μέχρι ενός σημείου: προσέξτε τη σειρά επιθέσεων σε γραμμές μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και σε εγκαταστάσεις παραγωγής της, στη Λευκορωσία, στον Καναδά και στην Ινδονησία, τις ενέργειες εναντίον τραπεζικών ιδρυμάτων στη Μεγάλη Βρετανία, στη Ρωσία, στη Γερμανία, στην Ιταλία και στην Ελλάδα και τις πολυάριθμες συντονισμένες απεργίες πείνας φυλακισμένων συντρόφων, σε όλον τον πλανήτη.
Για τη δική μας συλλογικότητα, ολόκληρη η FAI/IRF είναι πιο σημαντική, γιατί μας δίνει την αίσθηση πως είμαστε κομμάτι μιας ευρύτερης κοινότητας. Στο παρελθόν, αυτό ήταν αποκλειστικό πεδίο των «αναρχοκοινωνιστικών οργανώσεων». Τώρα, αναρχικοί άλλων τάσεων μπορούν να νιώσουν συντροφικότητα και στήριξη σε όλον τον κόσμο. Μέχρι πριν από αρκετά χρόνια, στη δική μας χώρα, αν ήθελες να έρθεις σε επαφή με αναρχικούς θα έπρεπε να υποφέρεις μέσω των καθιερωμένων γνωστών αναρχικών οργανώσεων. Και αν γινόταν καμιά στραβή, θα ήταν οι πρώτοι, που θα άρχιζαν να μουρμουρίζουν για προβοκάτορες των μπάτσων και τα συναφή. Τώρα, άνθρωποι που νιώθουν το ίδιο, που τείνουν προς την εξέγερση και προς δράσεις, που δεν είναι λιγότερο δόκιμες από την αναρχική θεωρία, μπορούν να συνδέονται εκτός του πασιφιστικού και ρεφορμιστικού αναρχικού πλαισίου. Και αν διαβάζουμε για εκατοντάδες καμένα αυτοκίνητα σε ένα μέρος του κόσμου, για τράπεζες, που τυλίγονται στις φλόγες, σε ένα άλλο και για σαμποτάζ σε κατασκευαστικά οχήματα κάπου αλλού, ακόμα καλύτερα. Ένα σύντομο ταξίδι στη μνήμη: Θυμηθείτε τις θερμές συζητήσεις για το ακρώνυμο της FAI λίγο παλιότερα (ή τις αρχικές συζητήσεις για την επιδοκιμασία/αποκήρυξη της FAI). Θεωρούμε πως είναι επιτυχία κάθε ομάδας της FAI το γεγονός πως τα πράγματα έχουν αλλάξει.
Αντιλαμβανόμαστε πως η ανησυχία σας έχει να κάνει με την έλλειψη συντονισμού στις επιθέσεις μας, αλλά έχουμε ένα άλλο θέμα, που πρέπει επίσης να συζητήσουμε: το σχηματισμό νέων ομάδων, τη διάχυση των πληροφοριών, τα αντίμετρα ενάντια στην καταστολή. Αν κάποιος θέλει να συντονίσει πιο προσεκτικά τις επιθέσεις του, πρέπει απλά να διαβάζει καλύτερα τις προκηρύξεις των άλλων. Αλλά, θεωρούμε πως το ζήτημα, με το οποίο πρέπει να ασχοληθούμε άμεσα, είναι η μάχη ενάντια στην τρέχουσα καταστολή εναντίον των ομάδων άμεσης δράσης, παγκοσμίως.

ELF/FAI, Κομμάντο Νέστωρ Μάχνο

Σχέδιο Φοίνικας, Πράξη 8η (Χιλή): Αντιεκλογική δράση με εμπρηστικό/εκρηκτικό μηχανισμό σε αλληλεγγύη στη Μόνικα Καμπαγέρο και στον Φρανσίσκο Σολάρ

Δεν είμαστε θεατές, αλλά δηλωμένοι εχθροί κάθε μορφής κυριαρχίας.
Σήμερα, κραδαίνοντας τα όπλα της ζωής και τις ιδέες της ανταρσίας, θελήσαμε να δωρίσουμε λίγη αναρχική ορμή.
Πεπεισμένοι/-ες ότι η παρούσα κατάσταση πραγμάτων δεν συντηρείται μοναχά απ' όσους διαχειρίζονται την κυριαρχία, αλλά κι από την εθελοδουλία όσων την προσυπογράφουνε στα μουλωχτά, αποφασίσαμε σήμερα να επιτεθούμε μ' έναν εμπρηστικό/εκρηκτικό μηχανισμό στο 98ο Εκλογικό Συμβούλιο της κοινότητας Λα Ρέινα (στο Σαντιάγο).
Ο εν λόγω θεσμός αποτελεί ένα ακόμη γρανάζι της δημοκρατικής μηχανής, λόγω του ρόλου που παίζει στην υλικοτεχνική οργάνωση της όλης εκλογικής διαδικασίας στην περιοχή. Με απλούς όρους, διορίζει τις εφορευτικές επιτροπές, μέλη των σωμάτων ψηφολεκτών και αντιπροσώπους των εκλογικών τμημάτων, συν του ότι είναι ο φορέας που καθορίζει τα εκλογικά κέντρα.

Δεν καμουφλάρουμε τις σκοτεινές μας προθέσεις.
Γιατί να περάσει κανείς στην επίθεση; Η αναρχία δεν θα πρέπει ν' αναλώνει ενέργεια πασχίζοντας να εμποδίσει το βήμα του εσμού των πολιτών κατά το δημοκρατικό τελετουργικό των εκλογών αλλά, απεναντίας, να επιχειρεί να καταδείξει ότι οποιοσδήποτε διάλογος ανάμεσα στους σπάστες και στην εξουσία είναι αδύνατος. Θα πρέπει ν' αποζητά τη σύγκρουση, αντί για ελπιδοφόρα κελεύσματα αποφυγής του λάθος δρόμου.
Οι εκκλήσεις για αποχή απ' την ψηφοφορία, για οικοδόμηση της Λαϊκής Εξουσίας, για αναγραφή των αρχικών «ΑΣ» (Συντακτική Συνέλευση) στα ψηφοδέλτια, για άκυρο, για λευκό, για μία ψήφο στη λογική «το μη χείρον βέλτιστον» δεν σημαίνουνε τίποτ' άλλο παρά αναθέματα στη γλώσσα των πολιτών, τα οποία ουδέποτε βάζουν στην πρέσα το κουμάντο της κυριαρχίας.
Η μοναδική πραγματικά αξιοπρεπής απάντηση απέναντι σε τόση εξαθλίωση είναι το αντεξουσιαστικό ντου στις πολλαπλές πτυχές και μορφές του. Είναι η παρότρυνση στον εμπρησμό με κάθε μέσο. Είναι ο εμπρησμός ο ίδιος, κι επίσης τα χέρια που τον κάνουν πράξη, η άθραυστη βούληση όποιου/όποιας μάχεται μέχρι τελευταίας ανάσας με ό,τι μέσα έχει εύκαιρα.

Κόντρα στη δημοκρατία, κόντρα στη μιζέρια μερικών αναρχικών.
Μοιάζει λες και βιώνουμε μιαν ιεροποίηση της δημοκρατίας, μιας και τούτη είναι στα χείλη ολωνών. Πολίτες και επίδοξοι επαναστάτες στοιχηματίζουνε σ' αυτήν ωσάν το ιδανικό μέλλον. Όλο το φάσμα των θέσεων του πολιτικού μπούγιου φαίνεται να συνοψίζεται στην τελειοποίηση της παρούσας δημοκρατίας ή στην αληθινή πραγμάτωσή της. Τόσο αυτοί που πιστεύουν στην εκλογική τακτική όσο κι εκείνοι που την απορρίπτουν συμφωνούν στο εξής σημείο: το πρόβλημα δεν είναι η δημοκρατία, αλλά η διαχείρισή της.
Μια αναρχική τοποθέτηση βάζει στην ημερήσια διάταξη την απόρριψη κάθε τύπου κυριαρχίας, κι ως εκ τούτου δεν περιορίζεται σε προβλήματα μορφής: είτε ως ιστορική τάξη πραγμάτων είτε ως κοινωνική δυναμική, η δημοκρατία δεν συνιστά επ' ουδενί απελευθερωτική οδό. Η πάλη για περισσότερη δημοκρατία ισοδυναμεί με πάλη για την εμβάθυνση ενός κοινωνικού συστήματος που αποκρύπτει τη σύγκρουση η οποία αναδύεται εντός του, και στην οποία είναι θεμελιωμένο.
Σε τοπικό επίπεδο, φαίνεται πως κανένας πλέον δεν θυμάται ότι μέσα από φάσματα που θέλουν να λέγονται αναρχικά ή ελευθεριακά έχουνε γίνει χοντρές παραχωρήσεις προς όφελος της δημοκρατίας. Ή μήπως δεν υπάρχει κανείς που να θυμάται το εφήμερο φλερτ μερικών μελών της Ελευθεριακής Κομμουνιστικής Οργάνωσης με την εκλογική συμμαχία «Μαζί Μπορούμε» εδώ, στο Σαντιάγο, πριν από κάποια χρόνια; «Αναρχικοί», κομμουνιστές, ανθρωπιστές και λοιποί, όλοι χέρι χέρι, ρίχνοντας πού και πού κάνα ξεγυρισμένο γέλιο. Κριτική στήριξη; Απλή πλατφορμιστική ξεφτίλα.

Ιδιαίτερης αναφοράς χρήζει ένα κάποιο Ελευθεριακό Δίκτυο που δεν είχε κανένα κώλυμα να στηρίξει σήμερα έναν απ' τους υποψήφιους προέδρους της κοινοβουλευτικής αριστεράς. Σάμπως χρειάζεται να διερωτηθούμε τι σόι αναρχικός είναι κάποιος που υποστηρίζει ανοιχτά έναν πιθανό πρόεδρο; Πρόκειται για φτύσιμο στα μούτρα κάθε συντρόφου που αποφάσισε να δικαιώσει την αναρχία μέσω τυραννοκτονίας.
Απ' την άλλη, δεν λείπουνε κι αυτοί που επιδιώκουνε τη διεύρυνση της βάσης των στρατευμένων μελών τους με κάθε κόστος, όπως ακριβώς κάνουν κι οι πολιτικοί. Το Ρεύμα Αναρχική Επανάσταση (CRA) δεν αρκείται μονάχα στην παραχάραξη της πρόσφατης ιστορίας του αναρχικού αγώνα σ' αυτή την επικράτεια, ενδεδυμένο μ' έναν υποτιθέμενο πρωταγωνιστικό ρόλο και μια δήθεν «απάλευτη» αστυνομική εχθρότητα έναντι της εσπεσιφιστικής του οργάνωσης. Τώρα επιχειρούν επίσης να εκφράσουν την αποστροφή τους στην εκλογική διαδικασία υψώνοντας τις παντιέρες της οργάνωσής τους. Η αναρχική δράση οφείλει να είναι προπαγάνδα του αγώνα, όχι της μιας ή της άλλης ομάδας ή οργάνωσης αναρχικών επιτελών.
Τόσο οι μεν όσο και οι δε περιμένουν ν' αποκομίσουν ανταλλάγματα απ' όλο αυτό, ενώ τουλάχιστον αυτοί που μετέχουν στο εκλογικό τσίρκο έχουνε την τσίπα να μην αποκρύπτουν τις πραγματικές προθέσεις τους. Ούτε το σεβασμό μας αξίζουν, ούτε κι είναι σύντροφοι δικοί μας όσοι κριτικάρουν επιδερμικά την κυριαρχία μέσα απ' όλη την αντιπολιτευτική τους ρητορεία.
Δεν είναι λοιπόν να εκπλήσσεται κανείς που η εκλογική τακτική αναπαράγεται και σ' άλλες πολιτικές κι οργανωτικές κλίμακες, όπου η κάλπη, η ψήφος ή η ανάταση του χεριού επιβάλλονται και επικυρώνονται ως μέθοδοι λήψης αποφάσεων σε φοιτητικές ομοσπονδίες, οργανώσεις της αριστεράς, συνελεύσεις, ακόμα και σε μερικές αυτόνομες συλλογικότητες. Ένα καλό όσο και εμετικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη εκλογή μιας ελευθεριακής κορασίδας, η οποία μεταμορφώθηκε σε Πρόεδρο της Ομοσπονδίας Φοιτητών Χιλής, και τσαμπουνάει πως ο αναρχισμός είναι ένα «βαθιά δημοκρατικό» ιστορικό κίνημα.
Όσοι γυρεύουνε κερκίδα για την οργάνωσή τους στο παζάρι της πολιτικής ρίχνονται επίσης στο παιχνίδι που τόσο λέν' πως απορρίπτουν. Όντας λοιπόν αυτό το γενικό πανόραμα, κοινοβουλευτικοί και αντιεκλογικοί αριστεροί όπως και ορισμένοι «ελευθεριακοί αναρχικοί» συμπίπτουν όσον αφορά τη στρατηγική τους: τη διαπάλη για πόστα εξουσίας.

Ενεργές μειοψηφίες για την αντικρατική και αντεξουσιαστική μάχη.
Η ανεξέλεγκτη αναρχία δεν υποκύπτει στη δημοκρατία και στις αξίες τις. Δεν κάνει λόγο για πλειοψηφίες, συναινέσεις ή θεμελιακά δικαιώματα. Δεν πρόκειται να σκύψει το κεφάλι για μερικά κομμάτια από την πίτα της εξουσίας, πόσω μάλλον ν' αναμείνει καλύτερους καιρούς για να βιώσει τον αγώνα της. Σήμερα κάνουμε πράξη, σε όλες τις γωνιές του πλανήτη, τον άτακτο πόλεμο ενάντια στην κυριαρχία.
Εμείς λογαριάζουμε τη σύγκρουση μ' αυτές τις παραμέτρους• όσοι προσμένουν επαναστατικές στρατιές ή λαϊκές πολιτοφυλακές δεν κατανοούν τη φύση του μαινόμενου πολέμου. Αν η σύγκρουση είναι ασύμμετρη, τότε να χτυπάμε και να εξαφανιζόμαστε, να εντείνουμε τις εχθροπραξίες εναντίον του εχθρού όπου κι αν βρίσκεται, σε κάθε μεριά, ακόμη και εντός του καθενός και της καθεμιάς μας. Μακριά απ' οποιονδήποτε μιλιταριστικό ελιγμό, ας πολεμήσουμε την εξουσία με πολυμορφία, με δράση αυτόνομη, κι οργανωμένοι/-ες μέσα από έναν άτυπο χαρακτήρα.
Η επίθεση δεν είναι μονάχα εφικτή, είναι και αναγκαία. Ας είμαστε εμείς που παράγουμε τις καταστάσεις και τα μέσα ώστε να συνεχίσουμε να βιώνουμε τη σύγκρουση, κι όπου μας δίνεται η ευκαιρία, ας κάνουμε τις αβάντες μας πράξεις.

Πρόσωπο με πρόσωπο με τον εχθρό.
Ξέρουμε πως αυτό το πνεύμα επεκτείνεται διεθνώς σαν τη μαύρη πανώλη, κι είναι αυτό που πυροδοτεί τις φλεγόμενες επιθυμίες μας να πορευτούμε παραπέρα. Χειρονομίες αγώνα όπως εκείνη του Αλφρέντο Κόσπιτο και του Νικόλα Γκάι μας κάνουν να νιώθουμε, ακόμα κι από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, την αναγκαιότητα να συνεισφέρουμε έναν κόκκο άμμου στην απέραντη ακτή της αναρχικής εξέγερσης. Σ' αυτούς που δεν υποτάσσονται ούτε καν μες στο στόμα του λύκου, σ' αυτούς που βεβαιώνουν τις προθέσεις

τους ακόμα και μπροστά στο δήμιό τους, στους Νικόλα και Αλφρέντο: τον ειλικρινή μας σεβασμό και τη συνενοχή μας.
Καθώς σχεδιάζαμε αυτή την ενέργεια πληροφορηθήκαμε το λυπηρό ατύχημα του συντρόφου Ίλια Εντουάρντοβιτς Ρομανόφ, ο οποίος τραυματίστηκε απ' την έκρηξη ενός αυτοσχέδιου μηχανισμού στη δυτική Ρωσία. Αυτή η είδηση μας συγκλόνισε, φέρνοντας στη μνήμη μας παρόμοια γεγονότα που συνέβησαν στη Χιλή, και μας θύμισε πόσο εύθραυστο είναι το μονοπάτι εκείνου/-ης που μάχεται, αλλά μας έδωσε κιόλας περισσότερη δύναμη και αποφασιστικότητα τη στιγμή που βάζαμε μπρος τις προπαρασκευαστικές μας πράξεις. Απόψε η καρδιά μας ήτανε μαζί σου, Ίλια, κι αυτή είναι μια μικρή χειρονομία για σένα, είναι ο δικός μας τρόπος να σε αγκαλιάσουμε από απόσταση και να σου ευχηθούμε γρήγορη ανάρρωση.
Γιατί απόψε κάθε βήμα μας συντροφεύτηκε απ' την ακέραιη κι αξιοπρεπή στάση που έχουνε κρατήσει όλα τ' απαχθέντα αδέρφια και συντρόφια μας σε διάφορα σημεία του πλανήτη. Εκείνοι που μέρα τη μέρα μένουν στον αγώνα, αλύγιστοι κι αμετανόητοι… ας γνωρίζουν πως δεν είναι μόνοι ούτε λησμονημένοι: Μαρσέλο Βιγιαροέλ, Χουάν Αλίστε Βέγκα, Φρέντυ Φουεντεβίγια, Χανς Νιεμέγερ, Χοσέ Μιγκέλ Σάντσες, Αλμπέρτο Ολιβάρες, Νικολάς Σαντοβάλ, Βίκτορ Μοντόγια, Μάρκο Καμένις στην Ελβετία, Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα στην Ισπανία, Σόνια Σούντερ στη Γερμανία, Νικόλα και Αλφρέντο στην Ιταλία, στα συντρόφια που αντιστέκονται στο μεγάλο σώμα ενόρκων στις ΗΠΑ, στους αντάρτες πόλης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, του Επαναστατικού Αγώνα, όπως και στα συντρόφια που κρατούνται για τη διπλή ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης και περνάνε σύντομα από δίκη. Στον αδάμαστο Χένρυ Σεγαρρούντο στη Βολιβία, αλλά και στα συντρόφια που αντιμετώπισαν με αξιοπρέπεια και δίχως θυματοποίηση τις συλλήψεις τους στη Βίγια Φράνσια του Σαντιάγο στις 11 Σεπτέμβρη 2013.
Τελειώνοντας, πράξαμε με τη φωτιά και την έκρηξη των επιθυμιών μας για λευτεριά ώστε να στείλουμε την επαναστατική μας αλληλεγγύη στη Μόνικα Καμπαγέρο και στον Φρανσίσκο Σολάρ, συντρόφια απαχθέντα απ' το ισπανικό κράτος τα ξημερώματα της 13ης Νοέμβρη, κατηγορούμενα για τοποθέτηση ενός εκρηκτικού μηχανισμού για τον οποίο ανέλαβε την ευθύνη το Εξεγερσιακό Κομάντο Ματέο Μορράλ τον περασμένο Οκτώβρη.
Την ώρα που το χιλιανό και το ισπανικό κράτος εφαρμόζουν μηχανιστικά για άλλη μια φορά τη γνωστή στρατηγική ασυναρτησίας, καταστολής και δικονομίας σχετικά με υποτιθέμενες αναρχικές εγκληματικές οργανώσεις διεθνούς χαρακτήρα, εμείς στέλνουμε δύναμη στα δυο μας συντρόφια, χωρίς να μας καίγεται καρφί αν ευθύνονται ή όχι για τις πράξεις που τους καταλογίζουν.
Απευθύνουμε ένα κάλεσμα διεθνούς αλληλεγγύης στη Μόνικα Καμπαγέρο, στον Φρανσίσκο Σολάρ και στα υπόλοιπα συντρόφια που συνελήφθησαν στην Ισπανία.
Αφιερώνουμε τούτη την ενέργεια σ' αυτά τα συντρόφια, προσδοκώντας επίσης στο ζωντάνεμα και στον πολλαπλασιασμό των άμεσων δράσεων σε αυτά τα εδάφη. Γι' αυτό κι απευθύνουμε ένα χαιρετισμό, παρά τις διαφορές αναμεταξύ μας, στις ομάδες που πραγματοποίησαν επιθέσεις κατά τη διάρκεια αυτού του μήνα ενάντια σε διάφορα τραπεζικά υποκαταστήματα που 'ναι διάσπαρτα στην πόλη.

Αλληλεγγύη στον Ντιέγο Ρίος και στη Φελίσιτυ Ράιντερ, συντρόφια κυνηγημένα από την εξουσία.
Καμιά ανακωχή με την κυριαρχία.
Μνήμη και δράση για το σύντροφο Μαουρίσιο Μοράλες!
Μνήμη και δράση για το σύντροφο Λάμπρο Φούντα!

Πυρήνας Ζήτω ο Ίλια Ρομανόφ,
προσκείμενοι/-ες στη Μαύρη Διεθνή.

Αργεντινή: Εμπρηστική επίθεση σε περιπολικά της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Αργεντινής (Μπουένος Άιρες)

Εργάτες οπλισμένοι κι έτοιμοι να σκοτώσουν, φύλακες της τάξης και του νόμου, υπάλληλοι των εξουσιαστών, πληρωμένοι δολοφόνοι. Είναι η Ομοσπονδιακή Αστυνομία Αργεντινής. Ο ψυχολογικός πόλεμος αποτελεί μέρος του κοινωνικού πολέμου, στον οποίο μαχόμαστε κόντρα σε κάθε εξουσία, αλλά δεν είναι η μορφή που προκρίνουμε ή προωθούμε, μιας και ο δικός μας πόλεμος είναι ο φυσικός, αυτός της άμεσης επίθεσης ενάντια στους καταπιεστές και στα υπάρχοντά τους. Δε μας αρκεί να ξέρουμε ότι ο εχθρός μας το ᾽χει καταλάβει πως μπορεί να φάει πέσιμο, αλλά μας γεμίζει να ξέρουμε ότι αυτό γίνεται πράξη μέσα από μιαν επίθεση. Κι αν ακόμα μας έτρωγε κάποιο ψυχολογικό ενδιαφέρον, τούτο θα τροφοδοτούνταν κατευθείαν από μιαν υλική πραγματικότητα, που συγκεκριμενοποιείται στην άμεση έφοδο που αναφέραμε ήδη.
Την Κυριακή, 24 Νοέμβρη 2013, μεταξύ μιάμιση με δύο τη νύχτα, επιτεθήκαμε με εμπρηστικούς μηχανισμούς σε δύο περιπολικά της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Αργεντινής, το ένα στην υπηρεσία της 41 κομισαρίας και το άλλο της 27ης.
Δύναμη στο σύντροφο Ίλια Ρομανόφ, που κρατείται στη Ρωσία μετά τον τραυματισμό του από έκρηξη μηχανισμού που προοριζόταν για την μπατσαρία.
Αλληλεγγύη στα συντρόφια Φρανσίσκο Σολάρ και Μόνικα Καμπαγέρο, κρατούμενα στην Ισπανία για μία μπόμπα που τοποθετήθηκε στη Βασιλική Ελ Πιλάρ στη Θαραγόθα.
Ένα συνωμοτικό χαιρετισμό γιομάτο αγάπη κι αναρχία για τους συντρόφους Αλφρέντο Κόσπιτο και Νικόλα Γκάι, έγκλειστους στην Ιταλία και περήφανα μέλη του Πυρήνα Όλγα FAI/FRI.

Φίλοι της Γης / Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Ελλάδα: Σχέδιο “Πράσινη Νέμεσις”, σαμποτάζ σε προϊόντα Coca-Cola και Nestle

ΣΧΕΔΙΟ “ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ”

Ι. Η ΣΙΩΠΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ.

Σπάμε τη σιωπή. Η ζωή μας μοιάζει με κατεψυγμένο προιόν έτοιμο προς πώληση. Ζούμε μέσα σε τσιμεντένιες μητροπόλεις του πολιτισμού σας, εκτελούμε πειθήνια τις εντολές των διευθυντών, των αφεντικών, των ανωτέρων, σαν προγραμματισμένα ρομπότ, αναπνέουμε το μολυσμένο αέρα των βιομηχανιών σας, κινούμαστε και πεθαίνουμε στους αυτοκινητόδρομους ταχείας κυκλοφορίας των εμπορευμάτων σας, πιστεύουμε στα ψεύτικα είδωλα του χρήματος, επιθυμούμε σύμφωνα με τις προσταγές των διαφημίσεων, ερωτευόμαστε μέσα από οθόνες, επικοινωνούμε μέσα από πληκτρολόγια , φυλακίζουμε τον εαυτό μας μέσα σε τοίχους από βιτρίνες πολυκαταστημάτων, σειριακούς αριθμούς και barcodes.
Μέχρι εδώ… Δραπετεύουμε από τη φυλακή σας. Γνωρίζουμε πως όλοι σήμερα μιλάνε για την κατάρα της οικονομικής κρίσης. Οι ιεροκύρηκες της πολιτικής προσπαθούν να διορθώσουν τους αριθμούς, να βελτιώσουν τις στατιστικές, να βρουν κοινωνικές συνταγές θεραπείας και υποσχέσεις σωτηρίας…
Κανείς όμως δε λέει πως η οικονομία, δηλαδή η κυριαρχία του χρήματος στις κοινωνικές σχέσεις είναι “επίτευγμα” του πολιτισμού που μας ταίσατε και μας διδάξατε τόσα χρόνια.

Την ίδια στιγμή κανείς δεν ασχολείται με τη δολοφονία της φύσης, το βασανισμό και τη θανάτωση των ζώων και γενικά την εξόντωση του ίδιου του ανθρώπου από τον ολοκληρωτισμό της επιστήμης της τεχνολογίας, των εργαστηριακών πειραμάτων, της πυρηνικής ενέργειας, των ραδιενεργών "ατυχημάτων", των μεταλλαγμένων προιόντων, του κανιβαλισμού της μαζικής κρεατοπαραγωγής, της μόλυνης των ωκεανών, των χημικών όπλων, των γενετικών επεμβάσεων, της καταστροφής των δασών…
Δε θα μιλήσουμε, όμως, παραπάνω για αυτά τώρα. Δημιουργούμε μόνο την πρόκληση. Σύντομα θα τοποθετηθούμε δημόσια για να ανοίξει ένας διάλογος με πράξεις.
Προς το παρόν, χρησιμοποιήσαμε τα εργαλεία του εχθρού εναντίον του. Ταίσαμε, λοιπόν, τον πολιτισμό με το δηλητήριο που παράγει.

ΙΙ. ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΗΣ COCA-COLA ΚΑΙ ΤΗΣ NESTLE.

Μέσα στους στόχους μας είναι να πλήξουμε τη τυφλή εμπιστοσύνη των καταναλωτών στα προιόντα που οι πολυεθνικές προωθούν στο τραπέζι μας για να τραφούμε. Προκαλούμε οικονομική ζημιά σε αυτές τις πολυεθνικές που θα δούνε στοίβες προιόντων τους να επιστρέφουν για απόσυρση.
Μετά την επιθυμία για δράση, έρχεται λοιπόν, η στιγμή του στρατηγικού σχεδιασμού.
Αρχικά σκεφτήκαμε να προχωρήσουμε σε μία ενέργεια άμεσης δράσης εναντίον των εργοστασίων στης Ελλάδα, όπου συσκευάζονται, φυλάσσονται και διακινούνατι προιόντα αυτών των πολυεθνικών. Όμως, η τοποθέτηση εμπρηστικών ή εκρηκτικών μηχανισμών δε θα έφερνε το μέγεθος του αποτελέσματος που θα επιθυμούσαμε.
Προβληματισμένοι από αυτό, αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε μια πρακτική που δεν έχει ξαναεφαρμοστεί ποτέ στον ελλαδικό χώρο. Η δράση μας είναι πολύμορφη και οικειοποιούμαστε όλα τα μέσα και τις τεχνικές σαμποτάζ στο πλαίσιο του αγώνα μας για την ολική απελευθέρωση. Έτσι, σκεφτήκαμε να προχωρήσουμε σε ένα πρωτότυπο σαμποτάζ που θα είχε σα πρακτικό αποτέλεσμα ένα εκβιαστικό μποικοτάζ προιόντων από όλους τους καταναλωτές.
Θα μολύνουμε με υδροχλωρικό οξύ τα προιόντα αυτών των εταιρειών και θα τα επανατοποθετήσουμε σαν καινούργια στα ράφια των σούπερ-μάρκετ. Έτσι, προειδοποιούμε τους καταναλωτές να αποφύγουν πλήρως αυτά τα προιόντα. Με αυτό τον τρόπο προκαλούμε ένα μποικοτάζ, που δε ζητιανεύει την "ευαισθητοποιημένη οικολογική συνείδηση" των καταναλωτών, αλλά στηρίζεται στην αποφασιστικότητα της άμεσης δράσης. Στόχος μας δεν είναι σε καμία περίπτωση να βλάψουμε κανένα τον οποίο θα καταναλώσει αυτά τα μαζικής παραγωγής προιόντα, για αυτό αποστέλουμε αυτή τη προκύρηξη πριν προχωρήσουμε στην επανατοποθέτηση των προιόντων στα ράφια.
Συγκεκριμένα στέλνουμε από ένα φάκελο σε δύο Μ.Μ.Ε. Το ένα μέσο είναι η ιστοσελίδα ZOUGLA.GR και το άλλο μέσο είναι η εφημερίδα ESSPRESO. Ο λόγος του επιλέγουμε καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης είναι η ίδια η φύση της ενέργειας και όχι η οποιαδήποτε είδους συμπάθεια προς τα συγκεκριμένα μέσα. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως τα Μ.Μ.Ε. είναι αναπόσπαστο μέρος του συστήματος που πολεμάμε.
Επειδή δεν έιναι στόχος μας να προκληθεί κακό σε οποιοδήποτε ανύποπτο άτομο που θα κατανάλωνε τα συγκεκριμένα προιόντα φέρνουμε προ των ευθυνών τους αυτά τα 2 Μ.Μ.Ε. για την άμεση δημοσίευση του βίντεο και ολόκληρης, χωρίς καμία λογοκρισία, της ανάληψης ευθύνης. Σε αντίθετη περίπτωση θα αποτελούν τους ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς της δηλητηρίασης και του πιθανού θανάτου, οποιουδήποτε ανυποψίαστου ατόμου που θα πέσει θύμα των οικονομικών τους συμφωνιών για να ικανοποιήσουν τις πολυεθνικές – γίγαντες πελάτες τους (χορηγίες, διαφημίσεις). Φυσικά, κάτι τέτοιο δε θα ξεχαστεί και θα πράξουμε αναλόγως απέναντι στους υπεύθυνους αυτών των μέσων προσωπικά.
Στο φάκελο που σας στέλνουμε περιέχονται 1 USB STICK και 1 μπουκάλι αναψυκτικού. Μέσα στο USB υπάρχει αυτή η προκύρηξη, καθώς και ένα video. Το video δείχνει επακριβώς τη διαδικασία που ακολουθήσαμε για να σαμποτάρουμε τα προιόντα. Το μπουκάλι με το αναψυκτικό στέλνεται για

την πιστότητα των λόγων μας. Είναι πανομοιότυπο με αυτά που θα τοποθετήσουμε στα ράφια των καταστημάτων και περιέχει ακριβώς την ίδια ποσότητα υδροχλωρικού οξέος που θα εισάγουμε και στα υπόλοιπα. Όλα θα είναι σφραγισμένα σαν καινούργια, με την ασφάλειά τους, όπως όλα τα κανονικά προιόντα της COCA-COLA και του NESTEA. Το μπουκάλι, δώστε το για ανάλυση σε χημείο για περαιτέρω πιστότητα της προειδοποίησης. Στο video που σας στέλνουμε, έχουμε ψηφιακά σβήσει τους κωδικούς σειράς που βρίσκονατι πάνω στα καπάκια των NESTEA, όπως επίσης και τα στοιχεία που θα βοηθούσαν τις εταιρείες να καταλάβουν ποιές παρτίδες τους μολύναμε. Έτσι, δε θα μπορέσουν να περιορίσουν τη ζημιά αποσύρωντας μόνο συγκεκριμένες παρτίδες, αλλά αντίθετα θα πρέπει να αποσυρθούν όλες για την περίοδο που θα διαρκέσει η δράση μας. Εμείς 4 ημέρες μετά από την αποστολή των φακέλων θα ξεκινήσουμε την επανατοποθέτηση. Η ενέργειά μας αυτή θα διαρκέσει 10 μέρες ακριβώς. Η επιλόγη της περιόδου των εορτών δεν είναι τυχαία. Αντίθετα, είναι οι μέρες που τα κέρδη αυτών των πολυεθνικών πολλαπλασιάζονται. Οπότε, για 10 ημέρες θα τοποθετήσουμε σύνολο 63 πλαστικά μπουκάλια COCA-COLA LIGHT των 500 ml και 42 πλαστικά μπουκάλια NESTEA των 500 ml, όλων των γεύσεων. Η ενέργειά μας θα λάβει χώρα στις μητροπόλεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης.

Η επανατοποθέτηση θα γίνει σε όλων των ειδών τα καταστήματα που πουλάνε τα συγκεκριμένα προιόντα. Όλα αυτά τα μπουκάλια που θα επανατοποθετηθούν περιέχουν περίπου 100 ml διαλύματος υδροχλωρικού οξέος. Επιλέξαμε το υδροχλωρικό οξύ, γιατί σε αυτή την αναλογία, διαπιστώσαμε, έπειτα από πειραματισμούς ότι δεν επηρεάζει καθόλου το χρώμα της COCA-COLA και του NESTEA, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα καθαριστικά όπως η χλωρίνη κ.τ.λ.

Όπως δείχνουμε και στο video, χρησιμοποιήσαμε ένα αιχμηρό μεταλλικό αντικείμενο για να αφαιρέσουμε τα καπάκια, διατηρώντας την ασφάλειά τους ανέπαφη. Έπειτα, εξάγαμε περίπου 100 ml του προιόντος και εισάγαμε 100 ml υδροχλωρικού οξέος. Τέλος, επανατοποθετήσαμε τα καπάκια, με προσοχή, ώστε να διαηρηθεί η ασφάλεια. Έτσι, είχαμε μπουκάλια COCA-COLA και NESTEA μολυσμένα, χωρίς κανένα ίχνος παραβίασης. Το λέμε πάλι για να είμαστε ξεκάθαροι. Στόχος μας είναι η πλήρης απόσυρση των συγκεκριμένων προιόντων από τις εταιρείες για το διάστημα που κρατάει η ενέργειά μας. Καλούμε κάθε άτομο να αποφύγει πλήρως αυτά τα προιόντα, ώστε να μη προκύψει κίνδυνος για την υγεία του. Στόχος μας είναι το οικονομικό σαμποτάζ και όχι η δηλητηρίαση οποιούδηποτε ανυποψίαστου ατόμου.

Τώρα που γίναμε ξεκάθαροι όσον αφορά τη δράση μας, θέλουμε λίγο χώρο για να αναφερθούμε στο γιατί επιλέξαμε αυτές τις δύο πολυεθνικές.

Είναι γεγονός πως ζούμε στην εποχή της πληροφορίας. Αυτά που συνοπτικά θα αναφέρουμε δεν είναι κάποια απόρητα μυστικά ή μερικές κρυφές γνώσεις. Είναι γεγονότα που ο καθένας πλέον μπορεί να διαπιστώσει με μια σχετική αναζήτηση στο διαδίκτυο, που δε λείπουν οι πληροφορίες και η απόκτησή τους. Αυτό που λείπει είναι η διάθεση να αναρωτηθούμε τί συμβαίνει γύρω μας, πώς ζούμε, τί τρώμε και πίνουμε, τί χρηματοδοτούμε με τις αγορές μας. Είναι γεγονός πως ζούμε στην εποχή της δικτατορίας των πολυεθνικών. Η διείσδυσή τους σε κάθε πτυχή της ζωής μας είναι ξεκάθαρη. Όσες διαφορετικές επωνυμίες και να πλασσάρουν είναι γεγονός πως τα οικονομικά συμφέροντα μερικών δεκάδων πολυεθνικών κινούν τον κόσμο. Πιο συγκεκριμένα, 10 εταιρείες ελέγχουν σε τεράστιο ποσοστό την παγκόσμια αγορά τροφίμων. Πίσω από χιλιάδες διαφορετικές ετικέτες, “κρύβονται” κάποιοι πολυεθνικοί κολοσσοί, που όχι μόνο ελέγχουν τις επιθυμίες μας, αλλά συχνά τις δημιουργούν και τις καθοδηγούν ανάλογα με την στρατηγική τους. Μπορεί όλα αυτά, χωρίς την ακίνδυνη αισθητική ευαισθητοποιημένων ντοκιμαντέρ με κοντινά πλάνα στα πρόσωπα παιδιών που πεθαίνουν από την πείνα και δίχως δραματική μουσική για υπόκρουση, να ακούγονται ξύλινα αλλά είναι η αλήθεια.

Πιο αναλυτικά…

ΙΙΙ. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙ.

Η COCA-COLA είναι ένα προιόν που φτιάχτηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στην Αμερική. Είναι, από οικονομικής πλευράς, η πιο πολύτιμη μάρκα προιόντος παγκοσμίως. Είναι η εταιρεία που κατάφερε να καθιερώσει για εμπορικούς λόγους το στερέοτυπο του Άη-Βασίλη με την κόκκινη ενδυμασία, έτσι δηλαδή όπως την έχουν παγκοσμίως στο μυαλό τους όλοι οι άνθρωποι πλέον. Η ιστορία της είναι τόσο βρώμικη, όπως και κάθε πολυεθνικής. Συνεργάστηκε άψογα με τη ναζιστική Γερμανία και το Χίτλερ, χτίζοντας εργοστάσια εκεί, πριν την έναρξη του Β' παγκοσμίου πολέμου.
Εξίσου αρμονικά συνεργάστηκε και με το απαρχάιντ στη Νότια Αφρική για πολλά χρόνια, αδιαφορώντας προφανώς, έστω και για τα προσχήματα, για το τί συνέβαινε εκεί. Έχει εκατοντάδες εργοστάσια σε όλο το κόσμο και φημίζεται ιδιαίτερα για την απάνθρωπη συμπεριφορά της ως εργοδότης δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων. Είναι υπεύθυνη για δολοφονίες μαχητικών συνδικαλιστών στην Κολομβία και στη Γουατεμάλα. Στην Κίνα συνεργάζεται με το καθεστώς και εκμεταλεύεται τους φυλακισμένους για να αποκομίζει κέρδη από την καταναγκαστική εργασία που τους υποχρεώνοει να κάνουν μέσα στη φυλακή. Επίσης, στη χώρα αυτή είναι μία από τις 12 εταιρείες που μολύνουν περισσότερο το περιβάλλον και τον υδροφόρο ορίζοντα. Στο Μεξικό, μόλυνε τεράστιες εκτάσεις με απόβλητα καθώς και τις πηγές νερού που χρησιμοποιούν ιθαγενείς πληθυσμοί. Στο Ελ Σαλβαδόρ εκμεταλεύεται την εργασία περίπου 10.000 παιδιών, τα οποία δουλεύουν στη συγκομιδή φυτών για τη παραγωγή ζάχαρης που χρησιμοποιείται στα προιόντα της. Στην Ινδία, τα δεκάδες εργοστάσιά της μολύνουν τεράστια αποθέματα νερού που καταναλώνει ο ντόπιος πληθυσμός, όπως επίσης γίνεται και στη Κένυα, την ίδια στιγμή που 1,4 δισεκατομύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε πηγές καθαρού νερού. Οι πολυεθνικές, όπως η COCA-COLA και η NESTLE, έχουν καθαρό κέρδος από το εμπόριο εμφιαλωμένου νερού ύψους 60 δισ. Παγκοσμίως. Η COCA-COLA χρησιμοποιούσε γενετικώς τροποποιημένους οργανισμούς για την παραγωγή των συστατικών της που έχουν τα προιόντα της. Έχουν υπάρξει εκατοντάδες περιπτώσεις που τα προιόντα της COCA-COLA περιέχουν, από τα εργοστάσια, δηλητήρια στα συστατικά τους. Δεν είναι τυχαίο ότι και στην Ελλάδα, πριν από λίγο καιρό, αποσύρθηκαν 100.000 συσκευασίες COCA-COLA, επειδή περιείχαν ζιζανιοκτόνο σε μεγάλες ποσότητες. Άλλη μια είδηση που πέρασε στα ψιλά, παρόλο που είχε επέμβει και εισαγγελέας σε αυτή την υπόθεση. Όμως, και μια άλλη παρτίδα COCA-COLA που είχε συσκευαστεί στο εργοστάσιο της Κρήτης, αποσύρθηκε γιατί μέσα στα μπουκάλια βρέθηκαν ξένα σώματα.
Προφανώς μία από τις μεγαλύτερες πολυεθνικές του κόσμου, η οποία τροφοδοτεί όλα τα Μ.Μ.Ε. μέσω διαφημίσεων και χορηγιών φροντίζει, έστω αυτές οι αποσύρσεις να περνάνε στα κρυφά, για να μην πληγεί η εικόνα των προιόντων της. Δεν είμαστε αφελείς ώστε να νομίζουμε ότι η επιγραμματική αναφορά κάποιων από τα χιλιάδες αιματοβαμμένα γεγονότα που είναι συνυφασμένα με την ιστορία της COCA-COLA, θα αποτυπώσει το σύνολο της βρωμιάς αυτής της πολυεθνικής. Απλά δίνουμε μια αφορμή για σκέψη, ώστε να αναρωτηθεί ο καθένας τί κρύβεται πίσω από το πιο διάσημο πλαστικό μπουκάλι στον κόσμο. Πόση εκμετάλλευση φύσης και ανθρώπων χωράει εκεί μέσα…
Η NESTLE είναι μία πολυεθνική εταιρεία με έδρα της την Ελβετία που ξεκίνησε την λειτουργία της στις αρχές του 20ου αιώνα. Απασχολεί περίπου 330.000 εργαζομένους και είναι η πιο επικερδής εταιρεία παγκοσμίως. Έχει 450 εργοστάσια σε 80 χώρες. Της ανήκουν χιλιάδες μικρότερες εταιρείες, που έχει εξαγοράσει τον τελευταίο αιώνα. Είναι ο κύριος μέτοχος της εταιρείας L'OREAL. Δηλαδή, της μεγαλύτερης φίρμας καλλυντικών παγκοσμίως και αναμεμειγμένης σε χιλιάδες περιπτώσεις βασανισμού και θανάτωσης ζώων πάνω σε πειράματα "αισθητικού καλλωπισμού". Η NESTLE έχει βρεθεί στο στόχαστρο διαφόρων οργανώσεων που την κατηγορούν για ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα που έχει κάνει εταιρεία τροφίμων. Θεωρείται υπεύθυνη, ότι εξαιτίας των κινήσεων και των εμπορικών χειρισμών της, 1.5 εκατομμύριο παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο σε χώρες του τρίτου κόσμου. Σε κάποιον μπορεί να ακούγεται υπερβολικό αυτό. Θα το εξηγήσουμε συνοπτικά και παράλληλα παραπέμπουμε σε δεκάδες άρθρα στο internet που μπορεί ο καθένας να αναζητήσει στοιχεία. Αυτοί οι θάνατοι παιδιών προκαλούνται από τη συστηματική αποτροπή της

χρήσης μητρικού γάλακτος από τις μητέρες βρεφών.
Μέσω τεράστιων χρηματικών ποσών, που παρουσίαζονται σαν χορηγίες και δωρεές, η NESTLE, "πείθει" γιατρούς να προωθούν τα δικά της υποκατάστατα μητρικού γάλακτος. Αυτή η τακτική, που εφαρμόζεται σε διάφορες "υποανάπτυκτες" χώρες, έχει σαν αποτέλεσμα αρκετοί άνθρωποι να προτιμούν τα προιόντα της NESTLE, θεωρώντάς τα πιο ασφαλή από το μητρικό γάλα. Σε αυτές τις χώρες, όμως, οι πηγές νερού είναι συχνά μολυσμένες. Έτσι, τα προιόντα της NESTLE διαλύονται σε νερό ακατάλληλο για βρέφη, προκαλώνατς τελικά το θάνατο σε πολλά από αυτά. Μια στρατηγική, που στο βωμό του κέρδους, εκμεταλευόμεη την ημιμάθεια και την εξαθλίωση ανθρώπων, γίνεται ο ηθικός αυτουργός για εκατομμύρια θανάτους παιδιών.
Η NESTLE, πέρα από αυτά, είναι η εταιρεία που επίσημα χρησιμοποιεί σε όλες τις Η.Π.Α. γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς στα προιόντα της. Εκμεταλεύεται 300.000 παιδιά παγκοσμίως που απασχολούνται σε φυτείες κακάο. Είναι πίσω από αναρίθμητα διατροφικά σκάνδαλα, όπως η τελευταία περίπτωση με το μολυσμένο κρέας αλόγου στα προιόντα της. Επίσης, είναι αναμεμειγμένη στο σκάνδαλο με τη μελαμίνη στα παιδικά γάλατα στην Κίνα το 2008, όπως και στη περίπτωση με το θανατηφόρο βακτήριο E.COLI στην Αμερική το 2009. Έχει εμπλοκή και αυτή όπως και άλλες μεγάλες πολυεθνικές (PEPSI κ.α.) στη χρήση του HEK 293. Έτσι ονομάζονται τα ανθρώπινα εμβρυακά νεφρικά κύτταρα. Δηλαδή, η εταιρεία βιοτεχνολογίας SENOMYX, η εταιρεία που συνεργάζεται με τη NESTLE, χρησιμοποιεί επιλεκτικά κύτταρα από αγέννητα έμβρυα που έχουν προέλθει μέσω της διαδικασίας της έκτρωσης για να δημιουργήσουν απομονωμένους υποδοχείς γεύσης και να εμπλουτίσουν τα συνθετικά και άγευστα προιόντα τους. Προωθούν, δηλαδή, τη χρήση και την κατανάλωση ανθρώπινων κυττάρων, παρμένων από τα νεφρά αγγένητων εμβρύων για εμπλουτιστές γεύσης.
Από εκεί και πέρα, ένας από τους κυριότερους λόγους που επιλέξαμε τη NESTLE είναι τα αναρίθμητα πειράματα στα ζώα, που χρησιμοποιούν συγκεκριμένα για το NESTEA. Χρησιμοποιούν πειραματόζωα ώστε να είναι εργαστηριακά αποδεδειγμένες οι ευεργετικές ιδιότητες του τσαγιού. Έτσι, πραγματοποιούν δεκάδες πειράματα σε ζώα που στο τέλος τα θανατώνουν. Σε ένα από αυτά, κάνουν ενέσεις στα πειραματόζωα με τοξικά χημικά ώστε να τους διαλύσουν τα κύτταρα που παράγουν ινσουλίνη και να τους προκαλέσουν διαβήτη τεχνητά. Έπειτα, τα αναγκάζουν να τραφούν με συστατικά τσαγιού, ώστε να καταγράψουν τις επιδράσεις πριν τα θανατώσουν.
Σε ένα άλλο πείραμα, προκαλούν στα πειραματόζωα εγκεφαλικές βλάβες. Έπειτα, τα αναγκάζουν να τραφούν με συστατικά πράσινου τσαγιού για να καταγράψουν και εκεί τα αποτελέσματα. Για τη διευκόλυνση των επιστημόνων, προκαλούν ερεθίσματα στα πειραματόζωα με ηλεκτροσόκ, ενώ τα έχουν τοποθετήσει σε σκοτεινά κλουβιά.
Με δεκάδες τρόπους δολοφονούν και βασανίζουν και όλο αυτό γιατί όλα αυτά τα πειράματα γίνονται γαι να μπορούν έπειτα να υποστηρίζουν ότι το NESTEA κάνει καλό στην υγεία όσων το καταναλώνουν. Υποφέρουν τόσες ψυχές για να πειστεί ο καταναλωτής ότι το προιόν έχει ευεργετικές ιδιότητες. Αρρωστημένα μυαλά που βαφτίζονται επιστήμονες, κρύβονται πίσω από τα πειράματα αυτά. Το μόνο που τους αξίζει είναι μια σφαίρα ανάμεσα στα μάτια.
Αλλά, όπως είπαμε, δεν έχουμε το ρόλο του απλού καταγραφέα της νοσηρότητας επιστημονικών μυαλών και της στρατηγικής αυτών των πολυεθνικών. Στόχος μας είναι το σαμποτάζ και η καταστροφή με κάθε μέσο, για την ολική απελευθέρωση. Σπάμε τα στερεότυπα. Το να ασχολείσαι έμπρακτα και να επιτίθεσαι ενάντια στις εταιρείες που λεηλατούν τη φύση και το περιβάλλον και εξοντώνουν ζώα στα εργαστήριά τους, δεν είναι απλά μια μόδα. Δεν είμαστε "ευαισθητοποιημένα" άτομα που αρνούμαστε τη βία, σαν τους χίππιδες και τους ειρηνιστές οικολόγους. Αντιπαθούμε τέτοια παθητικά άτομα. Η βία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας και η καταστροφή δεν είναι απλά μία επαναστατική πράξη. Η εξέγερση μέσω της καταστροφής είναι η αύξηση της απόλαυσης στη ζωή μας. Είμαστε κομμάτι ενός νέου αναρχικού ρεύματος σκέψης και δράσης.
Χρησιμοποιούμε τη φαντασία μας για να δημιουργήσουμε τους εφιάλτες της πολιτισμένης δολοφονικής κοινωνίας. Δεν αποζητάμε τη λαική αποδοχή για τις πράξεις μας. Βέβαια, ποτέ ο στόχος μας δεν θα είναι

άκριτα στο σύνολό της η κοινωνία, αλλά αυτό το έχουν ξεκαθαρίσει στα κείμενά τους δεκάδες πυρήνες μας σε όλο το κόσμο, καθώς και οι σύντροφοι πυρήνων της FAI και της Σ.Π.Φ. που βρίσκονται αιχμάλωτοι σε όλο το κόσμο.

IV. ΣΧΕΔΙΟ "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ".

Με αυτήν την ενέργεια σηματοδοτούμε την έναρξη του επόμενου project συντονισμού άτυπων ομάδων συγγένειας και πυρήνων της FAI με το όνομα "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ". Καλούμε συντρόφους και πυρήνες άμεσης δράσης σε όλο το κόσμο να συνωμοτήσουν και να συντονιστούν με σκοπό την εκδίκηση και τη δολιοφθορά ενάντια σε εταιρείες και πρόσωπα, που με τις ενέργειές τους λεηλατούν το περιβάλλον, την άγρια ζωή και τη φύση. Κάθε μέσο είναι καλοδεχούμενο.
Για εμάς η καλύτερη τακτική είναι να χτυπηθούν με μπογιές, με φωτιά, με βόμβες, τα εργοστάσια, οι σταθμοί παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και τα επιστημονικά εργαστήρια γενετικής. Να σαμποτάρουμε την ομαλή κυκλοφορία εμπορευμάτων, που χτίζουν τη δικτατορία των πολυεθνικών εταιρειών – δολοφόνων και να ξοδέψουμε σφαίρες σε αυτούς που τις διοικούν.
Με το σχέδιο "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ" εγκαινιάζουμε την αφετηρία ενός διαλόγου της πράξης, πάνω στην προοπτική της Νέας Αναρχίας και της αντιπολιτισμικής τάσης. Ξαναβάζουμε κριτικά στο τραπέζι τις ιδεολογικές αγκυλώσεις περί σεβασμού της ανθρώπινης ζωής (ακόμα και των εχθρών), που διακατέχουν ορισμένους πυρήνες της ALF διεθνώς, με σκοπό να τις καταργήσουμε. Γιατί για εμάς οι επιθέσεις μας δε πρέπει να περιορίζονται μόνο στη καταστροφή κτιριακών υποδομών. Αυτοί που δολοφονούν ζώα με φόλες, πρέπει να εκτελεστούν με τον ίδιο τρόπο. Πρέπει να τους ταίσουμε με τις φόλες τους. Συνολικά, λοιπόν, είναι σημαντικό να μη παραλείψουμε να στοχοποιούμε τη φυσική υπόσταση των θεσμών (διευθυντών, επιστημόνων, νομικών συμβούλων, κ.λ.π.). Έτσι, το σχέδιο "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ" είναι μία στιγμή σύνδεσης μεταξύ παράλληλων διαδρομών αγώνα. Είναι το σημείο συνάντησης των αναρχομηδενιστών με τους αντιπολιτισμικούς οικοαναρχικούς.
Μακριά από ρομαντικές ιδέες και ικεσίες για οικολογικά δικαιώματα, το νέο αναρχικό αντάρτικο είναι η τέχνη του εφικτού.
Γιατί πόλεμος ενάντια στη λεηλασία της φύσης, δε σημαίνει παθητικό μποικοτάζ με εναλλακτικό καταναλωτισμό, ούτε vegeterian διατροφή για λόγους υγείας ή υποκριτικής ευαισθησίας απέναντι στις σφαγές των ζώων. Σημαίνει επίθεση και καταστροφή όλων των εταιρειών που καταστρέφουν τη γη, τον άνθρωπο, τα ζώα, τη φύση.
Η οικολογικη συνείδηση είναι ένα μασκαρεμένο ψέμα, όταν είναι διαχωρισμένη από το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης.
Η FAI (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία), ανοίγει μια νέα προοπτική προσκαλώντας τους συντρόφους της αντιπολιτισμικής τάσης και τους πυρήνες άμεσης δράσης ELF και ALF σε μία γενικευμένη διεθνή εκδίκηση και επίθεση, ενάντια στους δολοφόνους της ζωής μας. Μέσω της διεθνής συνεργασίας και του συντονισμού της FAI, κινούμαστε αόρατα στις τεχνοβιομηχανικές μητροπόλεις και γινόμαστε πιο επικίνδυνοι…
Κάθε επίθεση που θα αποτελεί μέρος του σχεδίου "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ", θα είναι μια ακόμη συνεισφορά στην κουβέντα που ανοίγουμε. Μια κουβέντα για τη δημιουργία της αναρχικής αντιπολιτισμικής τάσης στους κύκλους της FAI και της Μαύρης Διεθνούς των αναρχικών της πράξης.
Αυτή είναι μόνο η αρχή…
Μέχρι την απελευθέρωση όλων μας…
Αφιερώνουμε αυτή μας την ενέργεια σε όλους τους πυρήνες της FAI και της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς διεθνώς.
Η κίνησή μας έγινε και στα πλαίσια του διεθνούς καλέσματος αλληλεγγύης για τους συντρόφους Monica Caballero και Francisco Solar. Οι σύντροφοι βρίσκονται αιχμάλωτοι στην Ισπανία, κατηγορούμενοι για τοποθετήσεις εκρηκτικών μηχανισμών.

Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στους συντρόφους Marco Camenish και Gabriel Pombo Da Silva καθώς και στους αναρχικούς κρατούμενους της Νότιας Αμερικής.
Αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Mario Gonzalez, αιχμάλωτο στις φυλακές του Μεξικού.
Και τέλος, στην Ελλάδα χαιρετίζουμε τα 10 φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, τον σύντροφο Αντρέα Τσαβδαρίδη, ο οποίος είναι μέλος της FAI, καθώς και το σύντροφο Σπύρο Μάνδυλα, που διώκεται για την ίδια υπόθεση.

Σύντροφοι, δεν είστε μόνοι σας. Ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει.
Τίποτα δεν τελειώσε, τα πάντα τώρα αρχίζουν…
Ζήτω η Νέα Αναρχία
Μέχρι την ολική απελευθέρωση

FAI/IRF Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο
Πυρήνας Nicola και Alfredo

Αγγλία: Βομβιστική επίθεση σε γραφεία της γαλλικής πολυεθνικής Vinci (Μπρίστολ, 07/01/2014)

Πιστεύουμε ότι οποιοσδήποτε αντιμετωπίζει σοβαρά την κυριαρχία, ως έχει σήμερα, αργά ή γρήγορα θα βρεθεί μπροστά στα ζητήματα της επιστήμης και της τεχνολογίας. Είναι ξεκάθαρο το πώς και οι δύο παίζουν έναν όλο και πιο ζωτικό ρόλο για την κυρίαρχη τάξη, μέσα από τη δημιουργία, τη διαχείριση και τη διάχυση του ελέγχου εντός της κοινωνίας και σε βάρος του υπόλοιπου πλανήτη, από τον οποίο λανθασμένα έχουμε διαχωριστεί. Διερευνώντας την ανάπτυξη αυτών των δυνάμεων στην περιοχή μας και το ποιος την καθιστά δυνατή, φτάσαμε στη Vinci.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, ο γαλλικός πολυεθνικός ενεργειακός και κατασκευαστικός γίγαντας Vinci πραγματοποιεί εξειδικευμένες κατασκευαστικές υπηρεσίες για την αστυνομία, το υπουργείο άμυνας και τις φυλακές, χωματουργικές εργασίες για αυτοκινητόδρομους, σιδηρόδρομους και λατομεία, σταθμούς ενέργειας, υπεράκτιες πλατφόρμες εξόρυξης και νέους πυρηνικούς σταθμούς, καθώς και εμπορικά κέντρα και άλλα παρόμοια.

Παγκοσμίως, αυτή η εταιρεία και οι θυγατρικές της δραστηριοποιούνται σε πολλούς τομείς: χτίσιμο φραγμάτων, ιδιωτικές υπηρεσίες ασφάλειας (security), αεροδρόμια, ορυχεία ουρανίου. Αυτά τα καθάρματα δεν έχουν πρόβλημα να προκαλέσουν μακελειό στη γη, σε εμάς, ως μέρος της, υψώνοντας ένα βιομηχανικό κλουβί γύρω μας, τόσο μεταφορικά όσο και κυριολεκτικά και να τρέφονται από τον μόχθο του εργατικού τους δυναμικού, ενώ τα αφεντικά γεμίζουν τις τσέπες τους και προχωράνε στο επόμενο συμβόλαιο. Για αυτούς τους λόγους, κάνουμε επίθεση στη Vinci, έτσι κι αλλιώς, αλλά ένα από τα βασικά μας κίνητρα, που τους βάλαμε στο στόχαστρο, είναι ότι είναι υπεύθυνοι για την κατασκευή του νέου Κέντρου Βιολογικών Επιστημών (Biological Life Sciences Centre), που θα ανοίξει σύντομα στο πανεπιστήμιο του Μπρίστολ.

Πυροδοτήσαμε έναν εκρηκτικό μηχανισμό στα γραφεία της Vinci, στο επιχειρηματικό πάρκο Vantage, βόρεια του Μπρίστολ, περίπου στις 3:45 χθες το πρωί (6 Ιανουαρίου). Τοποθετήθηκε με σκοπό να κόψει τις γραμμές ρεύματος, να κάψει το εξωτερικό και να ξεκινήσει φωτιά στο εσωτερικό.

Θεωρήσαμε την παρακείμενη αγγλική εταιρεία ως αξιόλογο δευτερεύοντα στόχο σε περίπτωση ζημιών (η Whitehead, ένας ακόμα όμιλος κατασκευαστικών υπηρεσιών, που αναλαμβάνει δουλειές για τη Vinci). Μια εγκατάσταση αξίας 54 εκατομμυρίων λιρών, το Biological Life Sciences Centre, θα προσφέρει μαθήματα για "την επόμενη γενιά βιολόγων", καθώς και για υπάρχοντες ειδικούς, με στόχο να βελτιώσει τη συνεργασία με το κέντρο νανοτεχνολογίας του πανεπιστημίου, ακριβώς απέναντι από τα εργαστήρια γενετικής μηχανικής, ζωοτομίας και αναπαραγωγής της ιατρικής σχολής.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα θεωρεί τις εξελίξεις σε αυτά τα πεδία ως κλειδία για τον νέο γύρο ανακαλύψεων, εγκλεισμού και δημιουργίας πλούτου. Καθώς η περιοχή γύρω από το Μπρίστολ και το Μπαθ στεγάζει το μεγαλύτερο σύμπλεγμα σχεδιασμού υψηλής τεχνολογίας του κόσμου, μετά τη Silicon Valley της Αμερικής, αυτή η "επανάσταση" συμβαίνει μπροστά στην πόρτα μας "με το Μπρίστολ να αποτελεί ένα συναρπαστικό και ιδανικό μέρος για την πραγματοποίηση ερευνών τα επόμενα χρόνια". (Αυτό, σύμφωνα με τα λόγια του καθηγητή Gary Foster, η δουλειά του οποίου, στο πανεπιστήμιο του Μπρίστολ, πάνω στην γενετική τροποποίηση και άλλες βιοτεχνολογίες, τρέφει την ολέθρια φαρμακευτική βιομηχανία, όπως τη GlaxoSmithKline. Το πανεπιστήμιο εκτρέφει γενετικά τροποποιημένα ποντίκια, για παράδειγμα, και στη συνέχεια, υποβάλλει με νοσηρότητα αυτά τα ζωντανά πλάσματα σε εκτεταμένες νευρολογικές βλάβες και παραδίδει τα αποτελέσματα στις βιομηχανίες φαρμάκων).

Ένας από τους βασικούς κινητήριους μοχλούς για όλα αυτά είναι η συνθετική βιολογία, μια ανησυχητική πρακτική, που χρησιμοποιεί την τελευταία λέξη της τεχνολογίας για να "ξαναγράψει και να αναδομήσει φυσικά συστήματα, ώστε να παρέχει τεχνητά υποκατάστατα". Το 2012, σε ένα συνέδριο στο Μπρίστολ, ειπώθηκε ότι η συνθετική βιολογία "θα μπορούσε να γίνει η κινητήρια δύναμη της εθνικής οικονομίας" και η κυβέρνηση την ανακήρυξε σε κορυφαία ερευνητική προτεραιότητα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δώσει 3,3 εκατομμύρια λίρες στο πανεπιστήμιο του Μπρίστολ, μόνο και μόνο για να "ευαισθητοποιήσει το κοινό"

προάγοντας την πρακτική. Η λογική αυτού του είδους της επιστήμης έχει ως πρωταρχικό της σκοπό την επίτευξη του ελέγχου πάνω στο οτιδήποτε.
Περιορίζουν τη γνώση, η οποία θα μπορούσε να αποκτηθεί μέσα από άγριες σχέσεις αλληλεπίδρασης και αλληλεξάρτησης, μέσα σε ένα αποκομμένο σύμπαν εμμονικών μετρήσεων και αντικειμενοποίησης, διαχωρίζοντας με αλαζονεία κομμάτια από το όλον, που νοηματοδοτούνται από αυτό, λες και τα πάντα είναι απλά μια μηχανή, που μπορεί να αποσυναρμολογηθεί.
Αυτή η επιστημονική παράδοση είναι στενά συνδεδεμένη με την κοσμοθεωρία, που αναδύθηκε στα πρώτα στάδια του εμπορικού καπιταλισμού, η οποία επιδίωξε και ακόμα επιδιώκει να προσαρμόσει τις μορφές της ζωής σε μια τροχιά κερδοφορίας, αιτιολόγησης της κυριαρχίας και καταστροφής του ζωντανού κόσμου και να εφαρμόσει έναν "ματσό" υπερ-ορθολογισμό, περιφρονητικό προς οτιδήποτε εύθραυστο και οργανικό, από το οποίο εξαρτώνται όλα τα είδη. Αυτή τη στιγμή, φυτικά και ζωικά γονίδια αναλύονται και βελτιστοποιούνται, προκειμένου να ταιριάξουν σε παραγωγικά πρότυπα και να δημιουργηθεί νέα ιδιωτική ιδιοκτησία μέσα από τις πατέντες. Εκεί, που εμείς μπορεί να βλέπουμε τη μοναδικότητα των φύλλων, των σπόρων, των σώματων και των μυαλών μας και των άλλων πλασμάτων, αυτή η επιστήμη (έστω κι αν δεν ισχύει για κάθε επιστήμονα, τα αποτελέσματα είναι τα ίδια) βλέπει μόνο αντικείμενα χωρίς ζωή για να τα απομονώσει, να τα μελετήσει και να τα θυσιάσει στον βωμό της οικονομικής χρησιμότητας, στο όνομα των χρηματοδοτών τους, που αποκομίζουν οφέλη από αυτήν την άρρωστη και αηδιαστική κοινωνία.
Για παράδειγμα, μπορούμε να δούμε τις σημερινές πιέσεις, σχετικά με τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα στο Ηνωμένο Βασίλειο, από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τη βιομηχανία και την κυβέρνηση, για την οποία αυτά τα ερευνητικά ιδρύματα παίζουν σημαντικό ρόλο: όπως συνέβη και στο παρελθόν με τις έρευνες πάνω στην βιοτεχνολογία των καλλιεργειών, που πραγματοποιήθηκαν από το πανεπιστήμιο του Μπρίστολ, χάρη στο Long Ashton Research Station, επιστήμονες σαν τον Gary Foster γνωρίζουν πολύ καλά τους κινδύνους των γενετικά τροποποιημένων γονιδίων, σε περίπτωση που "διαρρεύσουν στον φυσικό κόσμο" (και πάλι, με τα δικά του λόγια), αλλά, προφανώς, τα λεφτά και το κύρος, που φέρνει η μαεστρία τους, αξίζουν περισσότερο από τις δικές μας ασήμαντες ζωές. Πριν από μία δεκαετία, το πρώτο κύμα δοκιμών σε γενετικά τροποποιημένα γονίδια επιβραδύνθηκε εδώ, μετά από επίμονες πιέσεις και καταστροφές καλλιεργειών. Σήμερα, το σαμποτάζ συνεχίζεται από την Ολλανδία ως τις Φιλιππίνες και άλλοι σαν εμάς επίσης δεν θα συναινέσουν σε αυτές τις εξελίξεις ή στους παράγοντές τους, μέσα από την αδράνεια.
Είναι απαραίτητο να επιτεθούμε στο νέο κύμα των εγκαταστάσεων των αποκαλούμενων επιστημών της "ζωής", στη ρίζα τους (σε αυτούς που τις σχεδιάζουν, σε αυτούς που τις κατασκευάζουν) και όχι απλά να ασκούμε κριτική στα πιο γνωστά προϊόντα της έρευνάς τους. Διότι, για αυτά τα ιδρύματα, όλη η γνώση γίνεται μία ακόμα ευκαιρία ελέγχου και εκμετάλλευσης, διευρύνοντας έτσι ένα σύστημα, που στην πραγματικότητα, εκμηδενίζει και μηχανοποιεί τη ζωή και όλη της την ομορφιά. Στο εξωτερικό, η εξαφάνιση φυτών και ζώων, καθώς και οι πολλαπλάσιες αλλεργίες και δυσανεξίες, ήδη αποδίδονται στα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα. Με τη βιομηχανία της βιοτεχνολογίας να εξαπολύει τα τέρατά της, ειδικά στα εδάφη του παγκόσμιου νότου, όπου πατενταρισμένοι γενετικά τροποποιημένοι σπόροι πρέπει να επαναγοράζονται κάθε χρόνο, ασκώντας ασφυκτικό έλεγχο, θα χρειαστούν ολόκληρες γενιές μέχρι να φανούν οι επιπτώσεις στους απείρως πολύπλοκους ιστούς της ζωής, οι οποίοι εξελίχθηκαν για εκατομμύρια χρόνια. Δηλαδή, πριν οι πολιτισμένες κουλτούρες αρχίσουν να τους χειραγωγούν εντατικά, ακόμα και στη νανοκλίμακα σήμερα.
Με τη συνθετική βιολογία κινούμαστε γρήγορα προς ένα μέλλον, όπου ακόμα και οι μορφές ζωής "μέσα στη φύση" θα είναι προϊόντα εργαστηριακών πειραμάτων και δεν θα απομένει τίποτα, που να μην είναι κατασκευασμένο σε κάποιο σημείο αυτής της διαδρομής από ένα ανθρωποκεντρικό σύστημα του επιστημονικού ολοκληρωτισμού. Για προφανείς λόγους, ως άνθρωποι, που στρέφονται ενάντια στους νόμους και την κυριαρχία, χρησιμοποιώντας κάτι παραπάνω από λέξεις, στεκόμαστε επίσης αντίθετοι στους νέους αστυνομικούς ελέγχους και ελέγχους ταυτοποίησης, που γίνονται εφικτοί μέσα από την εγκληματολογία, τη βιομετρική κλπ. και στην εισαγωγή της χρήσης τους στην κοινωνική φυλακή της εποχής

της πληροφορίας (κινητή λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων, συστήματα αναγνώρισης προσώπου, λήψη DNA κλπ. – ακόμα δεν μας έχουν σταματήσει όμως). Και αυτή δεν είναι η μοναδική βρετανική επιχείρηση της Vinci, σε αυτόν τον προσοδοφόρο τομέα.
Έχουν, επίσης, αναλάβει τις μελλοντικές επεκτάσεις των τμημάτων επιστήμης, τεχνολογίας και μηχανικής, στο πανεπιστήμιο του Swansea. Σε αυτήν τη δουλειά θα συνεργαστούν με την εταιρία Whitehead, τον γείτονά τους στο εταιρικό πάρκο του Vantage, η οποία είναι επίσης, πλέον, στο στόχαστρό μας. Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα, όσο η κοινωνία μπαίνει στη σειρά για να πραγματώσει τις φαντασιοπληξίες της δεσποτικής επιστήμης, τα όνειρά της, που είναι οι εφιάλτες μας. Τι λέτε, λοιπόν, για αυτά τα "πλεονεκτήματα", που αυτοί οι υψηλής τεχνολογίας οργανισμοί θέλουν να μας πουλήσουν, τα οποία βασίζονται στην μαζική κατανάλωση ενέργειας και εξαγωγής πόρων, στην εξουσία, που έχει μια μια απρόσιτη κάστα ειδικών να παρεμβαίνει στο περιβάλλον μας, στην εξημέρωση άγριων περιοχών και στο βασανισμό των άλλων ζώων;
Μας υπόσχονται πρόοδο της (ανθρώπινης) υγείας, του φαγητού και της τεχνολογίας, περιθάλπτοντας την ψευδαίσθηση ότι η επιστήμη μπορεί να επισκευάσει όλη τη ζημιά, που προκαλεί ο κυρίαρχος τρόπος ζωής. Περιμένουν από μας να ξεχάσουμε όλες τις αρρώστιες, τις διαταραχές και τους καρκίνους, που προκαλούνται από τη βιομηχανική παραγωγή, την παγκοσμιοποιημένη μαζική κοινωνία, τους ψυχικά και σωματικά άρρωστους κατοίκους και τους τοξικούς χώρους δουλειάς ενός πολιτισμού, που στρέφεται όλο και περισσότερο σε αυτά τα εργαστήρια. Περιμένουν από εμάς να ξεχάσουμε πως η αγροτική μονοκαλλιέργεια οδήγησε σε μια αντι-θρεπτική διατροφή με βολικά και με μικρή περιεκτικότητα ενέργειας τρόφιμα με αυξανόμενο κόστος για τη γη, ενώ τα ποικίλα, άγρια φυτικά και ζωικά είδη, με τα οποία συνυπήρχαμε, εξολοθρεύονται από τη συνεχή επέκταση και μόλυνση του συστήματος. (Η δουλειά της Vinci είναι εξαιρετικό παράδειγμα.)
Περιμένουν από εμάς να ξεχάσουμε πως είναι ακριβώς η πρόοδος των πολύπλοκων τεχνολογικών συστημάτων, που γεννάει την εξάρτησή μας από τους σχεδιαστές και τους παραγωγούς τους, την αποξένωση από τους εαυτούς μας, τη γη ως σύνολο και του ενός από τον άλλον σε προσωπικό επίπεδο και την αυξάνουσα αποτελεσματικότητα στην επίτευξη των στόχων των κυρίαρχων της κοινωνίας: εξουσία και κέρδος, μέσω της δυστυχίας και της εκμετάλλευσης, σπρώχνοντας την πλανητική οικολογία στην κατάρρευση. Η αρρώστια είναι ο ίδιος ο πολιτισμός, συμπεριλαμβανομένων και των ψεύτικων λύσεων στα χρόνια προβλήματα του, αποδυναμώνοντας την επιβίωση τόσο των ανθρώπινων όσο και των ζωικών πληθυσμών, μια απαράδεκτη παραβίαση της θέλησής μας να ζήσουμε ελεύθεροι.
Διαλέγοντας την άμεση δράση από την απόγνωση, δηλώνουμε τη συμμετοχή μας σε έναν μητροπολιτικό πόλεμο χαμηλής έντασης, που βρίσκεται στα πρώτα του στάδια σε όλο το Μπρίστολ, ενάντια στα πολλά πρόσωπα του συστήματος, με πέτρες, μπογιές ή φωτιά και με σχέδια, συζητήσεις και καθημερινές αρνήσεις• κάποιες φορές σχεδόν ανεπαίσθητες, κάποιες άλλες καταστροφικές. Στις άσχημες πόλεις της Αγγλίας και στην έντονα διαχειρίσιμη ύπαιθρο, μια αποφασισμένη μειοψηφία εξεγερμένων και εραστών της άγριας ζωής, περνούν σποραδικά στην επίθεση: κάποιοι χτυπώντας ανώνυμα, κάποιοι σχηματίζοντας ομάδες για ένα χτύπημα και κάποιοι έχοντας δοκιμάσει την ανοιχτή πρόταση της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας, όχι μόνο στα νοτιοδυτικά, αλλά και στο Νότινγκχαμ, στο Καίμπριτζ, το Λονδίνο και τώρα τη Γλασκώβη.
Τα πάντα για μας παίζονται και δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Στην πορεία για να επανακτήσουμε τη βούλησή μας και για να βρούμε συντρόφους στην εξέγερση, οι μεθόδους μας θα συμπεριλαμβάνουν την ατίθαση σύγκρουση, χωρίς παύση και διαπραγματεύσεις και πολλά άλλα, διαλύοντας αυτήν την άθλια, πολιτισμένη τάξη, με μια ευρεία ποικιλία πειραματισμών και με όλην την έκταση της φαντασίας μας. Η καταστροφή είναι άλλη μια αναπόσπαστη πλευρά της δημιουργίας (και το αντίστροφο) και όχι το αντίθετό της, πλέον είμαστε σίγουροι γι' αυτό. Η εξέγερσή μας θα μπορούσε να είναι και μόνο αυτοσκοπός μπροστά σε αυτήν τη ζωή, την οποία μας μεγάλωσαν να ζούμε, όμως πάει πέρα από το να έχει απλά το χαρακτήρα της αντίδρασης. Λειτουργεί σταθεροποιώντας το ότι παίρνουμε ήδη πίσω πράγματα στις πρόσωπο με πρόσωπο συναντήσεις μας και στο μυαλό μας. Ανοίγει χώρο πιθανοτήτων για νέες και δυνατές σχέσεις, που έχουν επιλεχθεί από συνειδητά άτομα, με επίγνωση όλων των μορφών ζωής, μέσω της ενεργούς αποδυνάμωσης

των επικρατούσων λειτουργιών. Μέχρι εκείνο το σημείο κατάρρευσης, όπου αυτό που θα ακολουθήσει, θα είναι εκτός κοινωνικής κλίμακας ελέγχου και άρα, πέρα από την κοινωνία. Η απελευθέρωση δεν μπορεί να είναι τίποτα λιγότερο από την τάση προς αγριότητα.
Στο διεθνές και εγχώριο πεδίο μάχης, μεταξύ της αναρχίας και της κυριαρχίας, υπάρχουν τόσο νίκες, όσο και απώλειες, κάποιες από τις οποίες ξέρουμε και κάποιες άλλες όχι. Έχοντας αυτό στο μυαλό μας, ξεκινάμε τη νέα χρονιά γιορτάζοντας την απελευθέρωση του Braulio Duran (ενός αμετανόητου οικοαναρχικού, που κρατούνταν από το Μεξικανικό κράτος) τον περασμένο Οκτώβριο, μονολότι βγήκε στην ευρύτερη κοινωνία-φυλακή. Όταν ανακαλύπτουμε την αλληλεγγύη μας σε έναν έγκλειστο σύντροφο μέσα από τα λόγια και τη στάση του, αυτή δεν μειώνεται καθόλου όταν βγαίνει "έξω", αλλά γεννά νέα πεδία μάχης για τους κοινούς μας στόχους. Όσο για εκείνους, που είναι ακόμα "μέσα", θυμόμαστε τον σύντροφο της ολικής απελευθέρωσης Adrian Gonzalez, τους αναρχικούς ληστές της Κοζάνης, τον Μπάμπη Τσιλιανίδη και τον Marco Camenisch, του οποίου η αίτηση για αναστολή της ποινής απορρίφθηκε ξανά. Τον σεβασμό μας στους πολεμιστές Mi'kmaq, που συμπλέκονται με τους επιδρομείς του καναδικού κράτους και της πετρελαϊκής βιομηχανίας σε εμπρηστικές συγκρούσεις, μια νέα φάση της ιθαγενικής εξεγερτικότητας και σε εκείνους, που συνεχώς υπερασπίζονται το δάσος Khimki και τη γη του Notre-Dames-Des-Landes από τα αναπτυξιακά έργα της Vinci.
Μια υψωμένη γροθιά πάνω από τους τοίχους της φυλακής για τον Nicola Gai και τον Alfredo Cospito (Πυρήνας Όλγα – FAI/IRF), μέχρι τα κελιά να γίνουν συντρίμμια και οι δεσμοφύλακες στάχτη.
Σημειώνοντας κάτι λυπηρό, το 2013 τελείωσε με το θάνατο του αναρχικού Sebastian Oversluij από θανάσιμο πυροβολισμό στο Σαντιάγο, καθώς προσπάθούσε, μαζί με άλλους, να πάρει πίσω ένα μέρος εκείνων, που οι τράπεζες απομυζούν κάθε μέρα από τους εκμεταλλευόμενους. Ούτε θύμα, ούτε μάρτυρας, εμείς τον βλέπουμε ως κάποιον, που δεν έσκυψε το κεφάλι, δεχόμενος τους κανόνες του συστήματος και είμαστε χαρούμενοι που έχουμε τέτοιους ανθρώπους για συντρόφους. Ακόμα και μέσα σε αυτόν τον ανόητο, παραιτημένο και κυνικό πολιτισμό, κάθε δράση απαιτεί αντίδραση. Όταν ο εχθρός σκοτώνει έναν αντιστεκόμενο, πρέπει να το πληρώνει με κάθε τρόπο. Με αυτόν τον τρόπο, ο αγώνας μας αφήνει πίσω τις άδειες χειρονομίες και εμποδίζει το να περιπέσουν οι νεκροί στη λήθη. Τα καπνισμένα γραφεία δεν επανορθώνουν το αίμα που χύθηκε, αλλά υπενθυμίζουν πως ο ίδιος κοινωνικός πόλεμος δεν τελείωσε και πως η θλίψη μας γεννάει οργή.

Εξεγερμένοι της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI): Βόρειο Μπρίστολ

Αγγλία: Εμπρηστική επίθεση σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων της KIA (Bath, 08/01/2014)

Στις 8 Ιανουαρίου, τοποθετήθηκε εμπρηστικός μηχανισμός με χρονοκαθυστέρηση στην αντιπροσωπεία της KIA, στην οδό Lower Bristol, στο Bath. Προκλήθηκαν φθορές στην πρόσοψη. Ένα ολοκαίνουριο 4χ4 και τρία αυτοκίνητα τυλίχθηκαν, επίσης, στις φλόγες. Μια άμεση επίθεση στις εκμεταλλευτικές κατασκευαστικές βιομηχανίες, που κερδοφορούν, πνίγοντας τον κόσμο μας και που κατασκευάζουν σύμβολα κύρους για τους ταξικούς μας εχθρούς. Αυτός ο τομέας του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης και της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας, τους έχει στο στόχαστρο.

Με καθαρούς τους μπάτσους της εκτέλεσης του Mark Duggan, που πυροδότησε τα μπάχαλα του 2011, είναι η καλύτερη στιγμή από ποτέ για να ξαναβάλουμε φωτιά στους δρόμους.
Δυστυχώς για τον εχθρό, ο 32άχρονος, που συνελήφθη για την ενέργεια, δεν έχει καμιά σχέση με την ομάδα μας.

Έμπρακτη αλληλεγγύη:

- Στους νέους αγώνες, που ξεκινούν εναντίον των προγραμμάτων κατασκευής δρόμων στην Αγγλία (ίχνη των οποίων είδαμε στο Combe Haven) και ειδικά σε εκείνους, που την επόμενη φορά δεν θα διαλέξουν το δρόμο των φιλελεύθερων και των πασιφιστών.

- Στον Ελβετό αναρχικό Marco Camenisch (που βρίσκεται σε απεργία πείνας και άρνηση εργασίας απ΄τις 30/12/2013) και τους αναρχικούς κρατουμένους της άτυπης οργάνωσης Alfredo Cospito και Nicola Gai, στην Ιταλία.

- Στον Henry Zegarrundo (τον οποίον αναγνωρίζουμε ως αδελφό πνεύμα μέσα από τα γράμματά του), που στοχοποιήθηκε από τους Βολιβιανούς εισαγγελείς, σε εκείνους που βρίσκονται στην παρανομία και στους αναρχικούς και τους ιθαγενικούς πληθυσμούς, που παλεύουν ακόμα εναντίον της ανάπτυξης των λεωφόρων.

Αιωνόβια Αντίσταση ELF – FAI

Μπρίστολ – Τολούκα – Τζακάρτα – Μόσχα – Μπουένος Άιρες – Μελβούρνη, κρατήστε τις φωτιές αναμμένες.

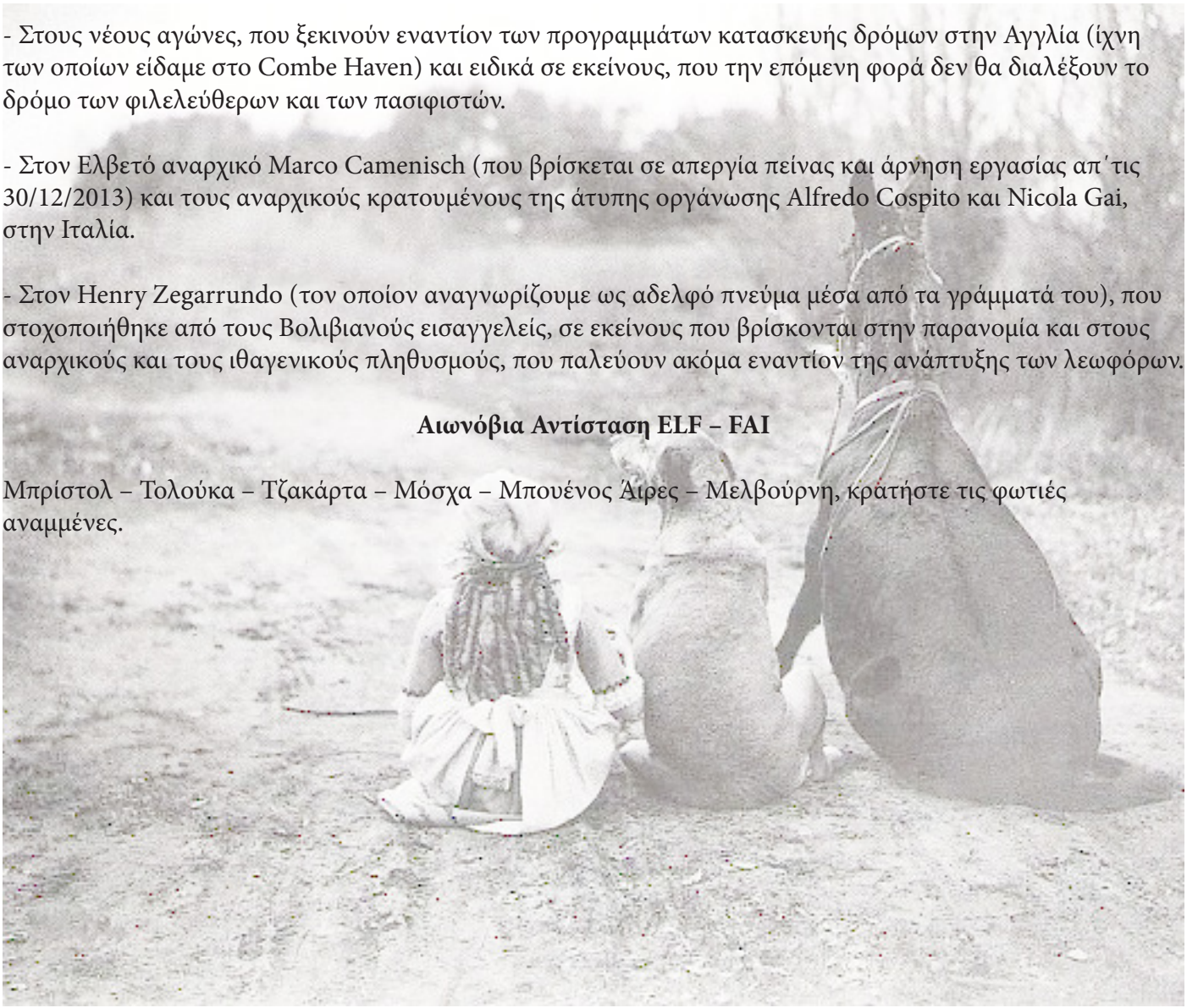

Ινδονησία: Σχέδιο "Φοίνικας", Πράξη #10
(Malang, Ανατολική Τζάβα, 09/01/2014)

Δεν μπορείτε να βάλετε τους λύκους στη φυλακή. Μπορείτε μονάχα να φυλακίσετε το σώμα, αλλά δεν μπορείτε να φυλακίσετε το πνεύμα της απελευθέρωσης και τη θέληση να συνεχιστούν οι επιθέσεις ενάντια σε κάθε εχθρό. Μπορείτε να κόψετε το νήμα της ζωής ενός μαχητή, μα το πνεύμα θα εξακολουθεί να ζει και να φτάνει ως την απέναντι γωνιά εντοπίζοντας πού αισθάνεστε ασφαλείς. Έχετε έναν αιώνιο εχθρό που ποτέ δεν πρόκειται να κάνει ούτε βήμα πίσω, ακόμα κι αν χάσαμε συντρόφους. Εμείς, οι μηδενιστές αναρχικοί, ποτέ δε θα σταματήσουμε να σας χτυπάμε μέχρι να γίνετε στάχτες. Είμαστε το άκρο σύμφωνα με τη φτωχή σας κατανόηση σχετικά με το τι 'ναι η αναρχία και το χάος για εμάς. Και ναι, είμαστε τρομοκράτες, αυτοί που έχουνε πολεμήσει για τη λευτεριά εδώ και εκατοντάδες χρόνια με γροθιές, πέτρες, μολότοφ, εμπρηστικούς μηχανισμούς, και φυσικά με βόμβες.
Και τα χρησιμοποιήσαμε εναντίον σας. Ενάντια σ' ένα από τα πιο αγαπημένα σας όργανα: τις τράπεζες. Ανατινάξαμε μία από τις χρηματομηχανές σας με τη μικρή εκρηκτική μας δημιουργία. Φτιάξαμε τη βόμβα με την περιορισμένη γνώση μας πάνω στο θέμα από πολλές διαφορετικές πηγές. Θέλουμε εσείς και οι νομοταγείς πολίτες σας να ξέρετε ότι ποτέ δε θ' αφήσουμε τους περιορισμούς που έχουμε να δεσμεύσουν την επιθυμία μας να στρέφουμε διαρκώς την οργή μας ενάντια σ' όλους εσάς. Κατασκευάσαμε τη βόμβα με μικρή ποσότητα μαύρης πυρίτιδας, όπου ανακατέψαμε μερικά κομμάτια σιδήρου από καρφιά για την αύξηση της ισχύος της. Και εξερράγη με επιτυχία, και παρέλυσε ένα από τα υποστηρικτικά σας εργαλεία.
Δεν είναι όμως σκέτα η οργή μας ο μόνος λόγος για τη δράση μας. Μέσω της ενέργειάς μας θέλουμε να στείλουμε χαιρετισμούς στ' αγαπημένα μας συντρόφια Μόνικα και Φρανσίσκο, οι οποίοι συνελήφθησαν πρόσφατα στην Ισπανία και κατηγορούνται ως άτομα πίσω απ' τις δράσεις που πραγματώθηκαν από [έναν πυρήνα της FAI —σ.τ.μ.: ανακριβής αναφορά στο πρωτότυπο• διώκονται για δράσεις του Εξεγερσιακού Κομάντο Ματέο Μορράλ]. Στους αδερφούς και στην αδερφή μας της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς που είναι στη φυλακή στην Ελλάδα, στους Μάρκο Καμένις και Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα, στους Αλφρέντο Κόσπιτο και Νικόλα Γκάι, στους Ανδρέα Τσαβδαρίδη και Σπύρο Μάνδυλα, στους αναρχικούς της υπόθεσης διπλής ληστείας στην Κοζάνη, στους Φρέντυ, Μαρσέλο και Χουάν, στον Τζων Μπάουντεν, όπως και στους Αλφόνσο Αλβιάλ και Έρμες Γκονσάλες, οι οποίοι συνελήφθησαν πρόσφατα στη Χιλή μετά την απόπειρα ανάκτησης όσων ο εχθρός έχει κλέψει απ' τις ζωές μας, κι ασφαλώς σε όλους τους αναρχικούς κρατουμένους ανά τον κόσμο, που δεν μπορούμε να αναφέρουμε έναν προς έναν, αλλά παραμένουν μέσα στην καρδιά μας. Μα, πάνω απ' όλα, η καρδιά μας πόνεσε όταν μάθαμε την είδηση για το σύντροφο που έπεσε στη μάχη εναντίον του εχθρού στη Χιλή: τον Σεμπαστιάν Οβερσλούιχ Σεγκέλ.
Περήφανα τραγουδήσαμε τ' όνομά σου τις στιγμές όπου τοποθετούσαμε το πακέτο σε μηχάνημα αυτόματης ανάληψης μετρητών στο Μαλάνγκ της ανατολικής Ιάβας νωρίς το πρωί της Πέμπτης, 9 Γενάρη 2014. Σ' εσένα, αδερφέ, αφιερώσαμε την ενέργεια παίρνοντας τ' όνομά σου ως όνομα του πυρήνα μας για τη δράση. Για μας, εξακολουθείς να ζεις δίπλα μας, σε κάθε βήμα και πνοή μας, ώστε να συνεχίσουμε το διάβα μας σ' αυτόν τον πόλεμο. Αυτή η βομβιστική ενέργεια κατά της περιουσίας του εχθρού είναι ο τρόπος μας να σε μνημονεύουμε ως έναν γενναίο.

Μέχρι την κατάρρευση της κοινωνίας
Μέχρι το χάος της αναρχίας

Πυρήνας Σεμπαστιάν Ο. Σεγκέλ
Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Χαοτεχνίες

Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει γράψει πως «*Η Τέχνη είναι η πιο έντονη μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος. Δελεάζομαι να πω ότι είναι η μοναδική αληθινή μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος*». Και έχει απόλυτο δίκιο. Αυτό σα μια πρώτη απάντηση σε αυτούς που ίσως αναρωτιούνται τι δουλειά έχει η τέχνη σε ένα «πολιτικό» έντυπο. Η περιοριστική αντίληψη που θέλει τον άνθρωπο ένα «ζώον πολιτικό», δεν ταιριάζει στην εξεγερμένη ατομικότητα που αποζητά την ολόπλευρη ανάπτυξη της. Έξω από τα δεσμά του πολιτισμού και της πολιτικής. Γιατί η τέχνη εκτός από μορφή ψυχαγωγίας και έκφρασης, είναι και μορφή εσωτερικού στοχασμού και ανύψωσης. Είναι ένα από πιο όμορφα μονοπάτια που οδηγεί τη μοναχική ιδιοφυία στην κορυφή της, από την οποία χλευάζει την ανοησία και τον πιθηκισμό του όχλου, χωρίς να ντρέπεται στιγμή για τα δικά της πάθη. Ενάντια λοιπόν στο μονήρη υλισμό των κομμουνιστών, που θέλει να φορέσει και στην Τέχνη το «επαναστατικό» χαλινάρι κραυγάζουμε: « L'art pour l'art»! Γιατί όπως ξέρει κάθε καλός ποιητής όλες οι λέξεις νοηματοδοτούνται σύμφωνα με αυτά που ο καλλιτέχνης έχει στο μυαλό του. Και την λέξη «επανάσταση» δε τη χαρίζουμε. Αντί λοιπόν να μετατρέπουμε την ποίηση σε επαναστατικά μανιφέστα ας μετατρέψουμε την επανάσταση σε ποίηση...

In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας

Το αεράκι

Οι λέξεις βγαίνουν ξεσκίζοντας το στέρνο μου
όπως τα πολλά δάχτυλα πάνω από τη φλόγα
ή ένα μαχαίρι τη σάρκα ενός μοσχαριού
που βογκά ζητώντας τη μητέρα του
καθώς έρχεται ο χειμώνας παγωμένος και ανηλεής
και η γη μετατρέπεται σε μια παγωμένη θάλασσα
και η οργή
η οργή
λιώνει τη γη
και οι άνθρωποι πνίγονται καθώς η στάθμη του νερού
ανεβαίνει και το χώμα καταβροχθίζει τις τελευταίες από τις
αμαρτίες τους οι μύγες και οι κατσαρίδες σέρνονται πάνω στα
κόκαλά τους
και τα όρνια τρέφονται με τα θεότυφλα μάτια τους
και κανένας δεν τους θυμάται για εκείνα που έφτιαφαν
γιατί δεν υπάρχει τίποτα
και κανένας δεν τους θυμάται για εκείνους που αγάπησαν
γιατί δεν υπάρχει τίποτα
και κανένας δεν θυμάται
γιατί δεν υπάρχει κανένας
και δεν υπάρχει τίποτα

ποιήματα από την μπροσούρα "Απέχθεια"

Η Ζωή

Κάθε εκδήλωση της δύναμής μας
θα αφήσει ένα πτώμα στο δρόμο
είτε το δικό μας
είτε το δικό τους
αυτή είναι η ζωή

Βραδινή Αρμονία

Νάτοι, ξανάρθαν οἱ καιροὶ ποὺ στὸ κλαδὶ ἀνοιγμένο,
τ᾽ ἄνθος τρεμίζει, ἀχνοβολᾷ σὰ θυμιατήρι·
τὰ μύρα κι οἱ ἦχοι, ποὺ ἡ πνοὴ τοῦ ἀπόβραδου ἔχει σπείρει,
κυλᾶν σὲ βὰλς μελάγχολο, τρελὸ καὶ λαγγεμμένο!

Τ᾽ ἄνθος τρεμίζει, ἀχνοβολᾷ σὰ θυμιατήρι·
καὶ τὸ βιολί, σὰ μιὰ καρδιὰ ποὺ θλίβουν, δονησμένο,
ξεσπᾶ σὲ βὰλς μελάγχολο, τρελὸ καὶ λαγγεμμένο!
κι ὥρια ἔχει θλίψη ὁ οὐρανὸς σὰ μέγα θυσιαστήρι.

Ξεσπάει τὸ βιολὶ ὡς καρδιὰ ποὺ θλίβουν, δονισμένα
καρδιὰ ὅλο ἀγάπη ποὺ μισεῖ τὸ μαῦρο κοιμητήρι!
ὥρια ἔχει θλίψη ὁ οὐρανὸς σὰ μέγα θυσιαστήρι
κι ὁ ἥλιος μὲς τὸ αἷμα του, πνίγηκε, τὸ πηγμένο...

Καρδιὰ ὅλο ἀγάπη ποὺ μισεῖ τὸ μαῦρο κοιμητήρι,
ζεῖ μόνο ἀπ᾽ τὸ παρελθόν, ρημάδι φωτισμένο·
ὁ ἥλιος μὲς τὸ αἷμα του, πνίγηκε, τὸ πηγμένο ...
Μέσα μου ὡς ἅγιο, ἡ μνήμη σου, λάμπει δισκοποτήρι!

Σαρλ Μπωντλαίρ

Ύμνος

Στὴ πολυαγάπητη, στὴ πιὸ ὄμορφή μου
ποῦ φῶς γεμίζει μου τὴ καρδιά,
στὸ ἀθάνατο εἴδωλο, στὸ σεραφείμ μου,
ἕνα μου «χαῖρε» παντοτινά!

Δρυσοξεχύνεται μέσ᾽ στὴ ζωή μου
σὰν ἕνα ἀγέρι θαλασσινὸ
καὶ τὴν ἀχόρταγη φέρνει ψυχή μου,
σ᾽ ἀθανασίας πόθο τρανό.

Σὰ μυροφόρι πάντα σκορπίζει
στὴν ἀτμόσφαιρα γλυκιὰ εὐωδιά,
σὰ θυμιατήρι κρυφὰ καπνίζει
λησμονημένο μέσ᾽ στὴ νυχτιά.

Ἔρωτα ἀμόλυντε πῶς νὰ σοῦ γράψει
ὁ νοῦς τὶς χαρές της ἀληθινά;
Σπόρος τοῦ μόσχου ῾ναι ποὺ ῾χουνε θάψει
μέσα στοῦ τάφου μου τὴ σκοτεινιά.

Στὴ πολυαγάπητη, στὴ πιὸ ὄμορφή μου
πού ῾ναι ἡ χαρά μου κι ὅλη μου ἡ ὑγειά,
στὸ ἀθάνατο εἴδωλο, στὸ σεραφείμ μου,
ἕνα μου «χαῖρε» παντοτινά!

Σαρλ Μπωντλαίρ

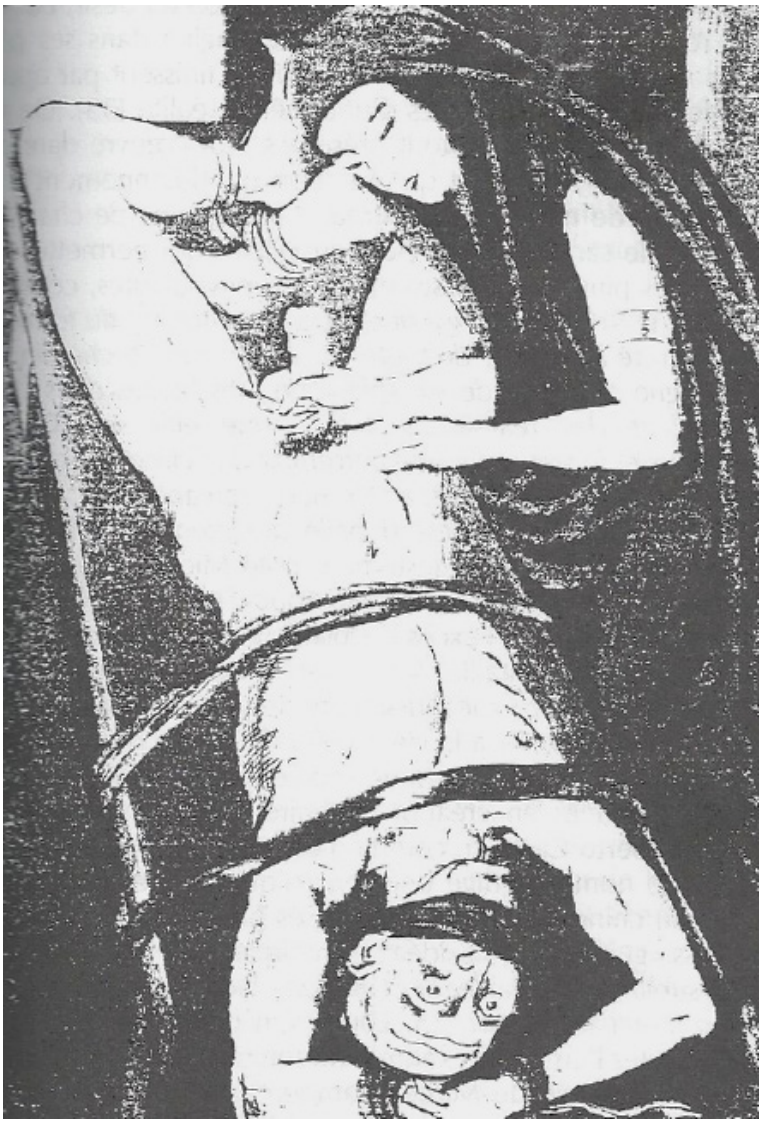

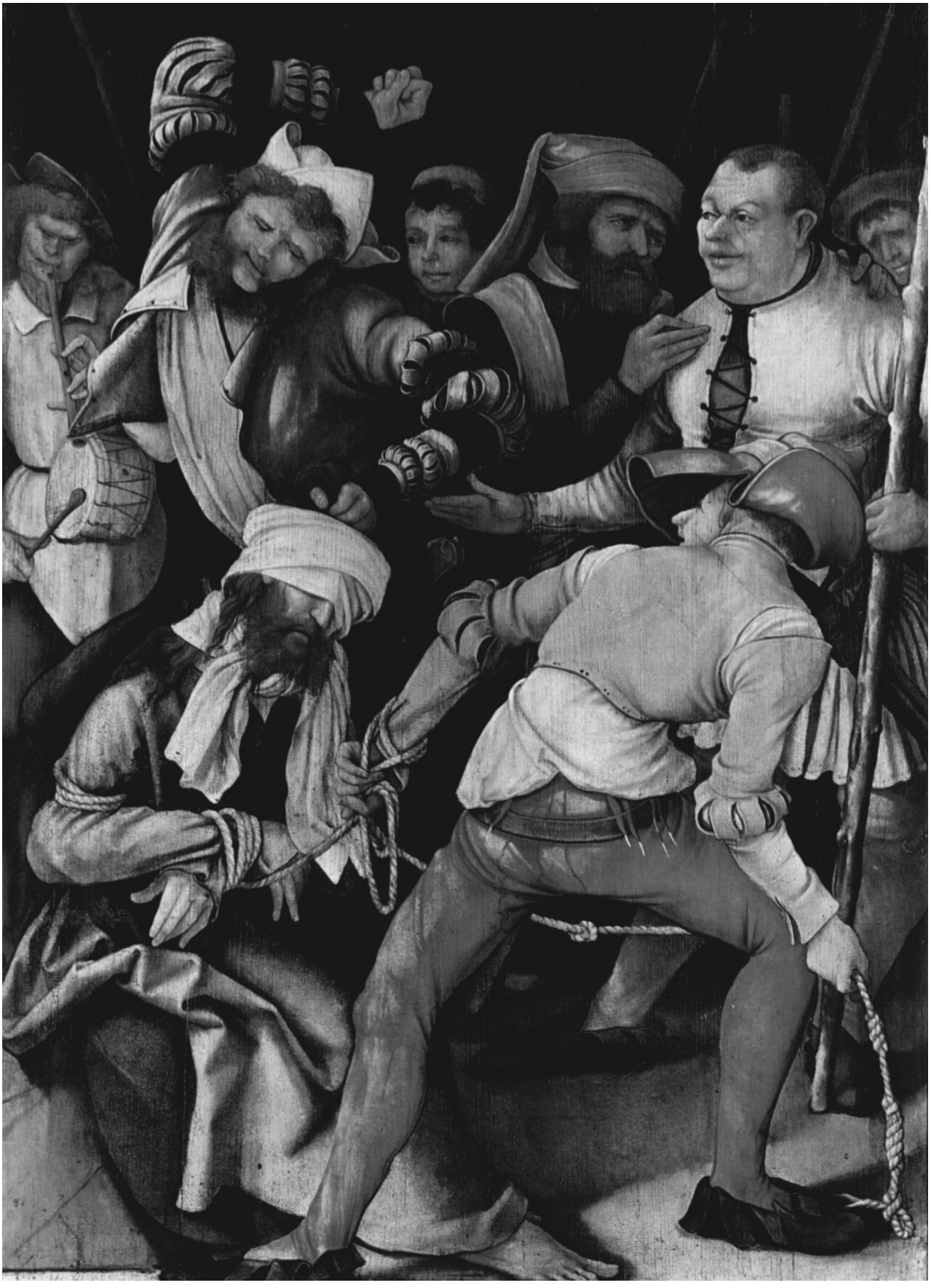

Εν τέλει, η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο θα πρέπει αναγκαστικά να ιδωθεί ως ένα διεθνές εγχείρημα μεταξύ ατόμων, πυρήνων ή ομάδων που συμμερίζονται το ίδιο πάθος και την ίδια οργή. Η FAI-FRI δεν αποτελεί καμιά οργάνωση ή ένωση-ομπρέλα που συγκεντρώνει υπό τη σκέπη της μονάχα όσους αποκαλούνται «μηδενιστές-ατομικιστές» και «ριζοσπαστικοί αντι-πολιτισμικοί». Η FAI-FRI συνιστά ένα προσωρινό σημείο συνάντησης δράσεων αλληλεγγύης, μιας πράξης εκδίκησης κατά του εχθρού, ταυτόχρονων επιθέσεων, οι οποίες δεν προσβλέπουν στον ασπασμό «ενός καλύτερου μέλλοντος» αλλά στην κατάρρευση της υποκριτικής κοινωνίας: Σήμερα.

Μονάδα Οργής - IOR/FAI/IRF